

Lei 7,75

Editura Albatros

JOE LIMONADĂ

JIRÍ BRDEČKA

JIRÍ BRDEČKA

joe limonadă

JIRŮ BRDEČKA

JOE LIMONADA

Coperta și ilustrațiile de RADU DUMA

JIRĚ BRDEČKA

JOE LIMONADĂ

În românește de SANDA APOSTOLESCU

EDITURA ALBATROS

JÍŘÍ BRDEČKA

LIMONADOVÝ JOE

**MLADA FRONTA
PRAHA 1955**

TINERE, DU-TE ÎN VEST !

Mai tîrziu, cînd Horace s-a gîndit la cele petrecute, a fost nevoit să recunoască un lucru : că treaba mersese ca pe roate, pînă cînd unul dintre jucători găsise cu cale să se ridice de la masa de joc, deși lăsase pe ea atîta bănet. Omul își spunea : „Impotriva ghinionului nu pot să lupt nici cu aurul, nici cu vitejia“. După care cedase locul altuia, mai norocos.

La urma urmelor, era o hotărîre cît se poate de înțeleaptă și oricine joacă din cînd în cînd cărți, o va aproba. Numai că jucătorul se înșela punînd pierderea pe seama ghinionului ; nu ghinionul era de vină ; pustiul din punga lui se datora celor zece degete agile ale domnului Horace Jouett Greenwood, zece scamatori miraculoși, care strecurau cărțile din joben pe masă și aranjau cele mai diferite variante ale jocului de pocher cu o îndemînare care duhnea, ca să zic așa, a pucioasă. Evident, mirosul amintitei chimicale este doar o figură de stil ; în realitate nu simțai nici urmă de miros trădător care să-i fi atras atenția jucătorului că ceva nu-i tocmai curat. De altfel, Horace, datorită bogatei sale experiențe, dobîndise cunoștințe sigure în ce privește fizionomia jucătorilor de cărți și știa cînd poate să dea frîu liber ticăloșiilor lui. Așa, de pildă, azi își calificase de la bun început partenerii drept fraieri și se purtase cu ei în consecință.

Da, totul mersese strună pînă cînd pe locul rămas liber se așezase tînărul acela tăcut. Întrebase atît de politicos dacă poate să joace, încît nimeni nu avusese inima să-l refuze. Numai că lui Horace nu i-au plăcut de fel ochii lui reci, albaștri-cenușii. Îi aminteau de anumiți indivizi din regiunea de frontieră care aveau drept prieten intim un

pistol cu șase gloanțe atîrnînd suspect în jos. În anii aceia, Vestul își trăia epoca de glorie maximă ; domnul Hickok, Billy the Kid și John Wesley Hardin făceau zilnic exerciții de tragere avînd drept țintă oameni vii. Poate că Saint-Louis nu abunda în ucigași în așa măsură, încît să fii silit a vedea în fiecare om cu ochi albaștri un pistolar, dar în meseria lui Horace prudența nu strica niciodată. De aceea domnul Greenwood își lăsă cîtva timp talentele miraculoase să se odihnească și jucă cît mai moral cu putință. Curînd însă se încredință că orice precauție este de prisos. Străinul nici că se sinchisea de activitatea degetelor lui. Și în ochii săi albaștri nu era nici urmă de fulgerele acelea tipice pistolarilor. Așa că Horace puse din nou în mișcare toate registrele artei lui dubioase : reînnoi contactul cu jobenul din care se aproviziona și amestecă iar cărțile, cum îi veni mai bine. În atare condiții, mormanul de jetoane din fața lui atinse o înălțime impunătoare. Ți-era mai mare dragul să te uiți la ele !

Numai că buna dispoziție îi pieri cînd, ridicînd capul, își dădu seama că se uită fix în gura unui pistol de calibrul 45 pe care taciturnul său partener îl îndreptase spre el.

— Mi-aș permite să vă fac o propunere — spuse tînărul, respectuos. Ce-ar fi să ne înapoiați ce-ați cîștigat ? Sau, dacă nu vă convine, ce-ar fi să vă controlăm jobenul ? Nu mă îndoiesc că prima soluție prezintă, pentru dumneavoastră, o mulțime de avantaje. Tot așa cum nu mă îndoiesc că pe mine mă cheamă Bat Masterson...

Cu jobenul ușor dat pe ceafă, Horace mergea agale pe străzile din Saint-Louis. Bastonul din lemn de abanos i se învîrtea între degete cu atîta repeziciune, încît uneori părea un cerc strălucitor.

Gîndurile negre ce-l roiau prin cap nu prea se potriveau cu poza asta lipsită de griji. Gîndurile lui nu se refereau niciodată la trecut. De aceea nici nu-și mai reproșa că nu dăduse ascultare instinctului care-l pusese în gardă împotriva tînărului cel tăcut. La urma urmei, e de rîsul lumii să-l iei pe-un țintaș celebru drept un ageamiu, dar ce-i făcut, e bun făcut. Gîndurile lui Horace se refereau întotdeauna la prezent. Medita deci cît de neplăcut e să te trezești dintr-o dată fără un ban în buzunar. Și fiindcă din cînd în cînd se mai gîndea și la viitor, actuala lui situație financiară îi apărea cu atît mai penibilă cu cît, doar cu

jumătate de oră în urmă intenționa să întreprindă o nouă călătorie plăcută în sud-vest, în regiunile virgine, unde oamenii din saloanele de joc nu cunoșteau încă virtuțile jobenului său fermecat și viteza celor două adorabile pistoale Derringer ascunse în mânecile impecabilei sale redingote.

Acum e momentul să-l privim mai îndeaproape pe domnul Horace Greenwood, căci acest distins domn nu va juca unul dintre cele mai mici roluri în povestirea noastră.

Negrul, culoare mohorâtă dar totodată atât de distinsă, îi îmbrăca silueta zveltă. Redingota cu pulpane, cu totul aparte, avînd reverele căptușite cu mătase grea, pantalonii de o croială ultraelegantă, ghetele moderne cu vîrf ascuțit și toc înalt, ca și jobenul, toate erau negre ca smoala ; aceeași era și culoarea bastonului, a mănușilor și a conștiinței. Cititorul, cunoscător în linii mari al literaturii despre Vestul Sălbatic, știe desigur prea bine că hainele de culoarea nopții sînt uniforma neoficială a jucătorilor de profesie.

Același lucru l-au arătat, de altfel, și rîndurile de mai sus : domnul Horace Jouett Greenwood din Tennessee făcea parte din acel numeros stat-major de gentlemen ai Fortunei, care, fîlfîindu-și pulpanele redingotelor lor imperiale, se roteau ca niște corbi smoliți prin regiunea de frontieră și se așezau doar acolo unde nasul lor, mereu la pîndă, adulmeca aurul.

Trebuie să subliniem însă că meseria lor nu se bucura pe-atunci de o faimă atât de proastă, cum ne-am putea închipui. Chiar și oameni serioși, de mare caracter, se dedicau acestei profesii rentabile, deși cam riscante. În oraș dobîndeau adesea situații respectabile, de notabilități, și erau salutați cu la fel de mult respect ca și primarul sau patronul unui bordel înfloritor. Nu o dată obțineau funcții importante, și cel ce ținea banca la faraon¹ ținea adesea și banca municipală, avînd, spre satisfacția tuturor, funcția de casier al orașului. Importanța soților se răsfrîngea și asupra soțiilor, care nu rareori erau vioara întîi în cercurile bisericești. Horace însă nu făcea parte din această categorie demnă de respect a unei profesii mai puțin demne de respect ; iubea prea mult aventura și prea-i disprețuia pe burghezii meschini. Asta fiindcă nu-și uita niciodată originea.

¹ Joc de cărți. (n.t.)

Familia Greenwood din Tennessee făcea parte, fără îndoială, din rîndul feudalilor sudiști, dintre cei mai cu vază, adică floarea lor. Coroana larg ramificată a arborelui genealogic întruchipa, prin mlădițele sale, mult din ceea ce dădea bătrînului Sud acel farmec deosebit. Iată de ce unul dintre cele mai tinere vlăstare ale familiei Greenwood, Horace Jouett, se convinsese că o familie atît de întinsă și de distinsă duce lipsa unui individ care, prin firea și faptele sale, să-i facă numele și mai faimos ; pe scurt, îi lipsește o oaie neagră, pe al cărei fond întunecat strălucitorul și nepătatul blazon al onoarei familiei n-ar fi făcut decît să se profileze și mai clar. Mînat de acest gînd original, a hotărît deci să-și asume cu abnegație soarta ingrată a acestei oi, cu atît mai mult cu cît bănuia încă de mult că ar avea înclinații surprinzătoare pentru rolul cu pricina. Acestea erau, cel puțin, motivele cu care Horace, în momentele cînd era pus pe confidențe, își justifica unele din faptele sale.

Cînd a izbucnit războiul fratricid al confederaților împotriva unioniștilor, și fiii Sudului, plini de entuziasm, au îmbrăcat tunica cenușie, Horace a hotărît că sosise momentul prielnic pentru realizarea țelului său. Renunțînd la ceremonia unei despărțiri oficiale, părăsi în taină (împreună cu un pumn de bijuterii de familie) Tennessee-ul și, peste cîteva zile, și teritoriul Statelor. Pe tatăl lui, mai că-l lovea damblaua ori de cîte ori auzea rostindu-se numele lui Abraham Lincoln ; astfel că, dacă Horace se eschiva acum de la o îndatorire patriotică atît de însemnată, dezmoștenirea venea de la sine. Așadar, primul punct al programului fusese îndeplinit relativ ușor și cu succes. Citi apoi cu încordare, la o masă de cafenea din Mexico City, știrile de război, fără să-și drămuiască simpatia pentru brava armată a generalului Lee. După care puse ziarul deoparte, oftînd că soarta nu-i hărăzise să participe și el activ la mărețele fapte. Uneori e mai bine să trăiești pentru patrie, decît să mori pentru ea, își zicea el ; numai o asemenea maximă putea să aline această patriotică inimă sudistă.

După război l-a atras construirea căii ferate Union Pacific. Alea vremuri ! Puzderie de fraieri care se lăsau bucu-roși duși de nas în oricare dintre cele o mie patru sute patruzeci de minute ale zilei astronomice ! Dueluri simultane și împușcături cu duzina ! La amintirea acestor săp-

tămini agitate, învăluite în fumul focurilor de armă, Horace mai simțea și acum în nări mirosul înțepător al prafului de pușcă. Aurul ce i se scurgea printre degete era adesea pătat de sîngele vărsat de mîna lui. Un fleac era de ajuns ca să scoți pistolul. Curînd își dobîndi, prin cor-turile cartofoilor, de-a lungul întregului traseu, faima de ucigaș. Cînd intra în sală, toată lumea amuțea. Atîta popularitate nu-l prea bucura din cale afară, fiindcă atrăgea asupra-i atenția unor șerifi energici. Horace nu voia să aibă de-a face cu poliția, chiar dacă uneori reprezentanții ei trăgeau mai prost decît el. De aceea, încă înainte de unirea celor două tronsoane în Utah, părăsi aceste meleaguri nesigure și se instală pe punțile albe ale navelor de pe Mississippi. Îndrăgi noul mediu și datorită faptului că era atît de aproape de căminul de care îl legau încă lanțurile unor amintiri sentimentale. Bărbați eleganți, femei frumoase, amurguri jilave pe Mississippi cînd peste fluviul leneș se înalță cîntecul tînguios al negrilor, în timp ce zgomotul roților cu zbaturi se împletește cu zdrăgănitul banjoului, ce leac miraculos pentru nervii zguduiți de pocnetul sec al Colt-urilor, al carabinelor pentru bivoli și de strigătul indienilor șeieni ! În peregrinările lui pe fluviu, nu o dată a ajuns în vecinătatea ținutului natal. Numai că timpul și felul în care își tunde barba îi făceau chipul de nerecunoscut. Idila pe Mississippi dură pînă în clipa cînd a întîlnit la Memphis un jucător care arată un interes deplasat pentru activitatea degetelor lui. Glonțul găsit mai apoi în scăfîrlia curiosului corespundea exact cu calibrul pistolului lui Horace. De bună seamă, era vorba de un accident regretabil, cu atît mai mult cu cît spiritul aristocratic al Greenwoozilor din Tennessee nu-i permitea lui Horace să se umilească în ochii unui șerif incult, dîndu-i explicații. Malul fluviului începu să-i frigă tălpile. Și Horace dispăru ca o fantomă și apăru abia peste cîțiva ani la New York, în holul Hotelului Astoria, înconjurat de bagaje și de hamali, fără să facă economie de bacșișuri și de maniere princiare. Nu protesta defel împotriva poveștilor care susțineau că, pe cînd căuta aur în California, dăduse peste un bogat filon aurifer. Cît privește săpatul pentru găsirea aurului, oricine îi privea mîinile considera poveștile astea o glumă bună.

Pînă atunci se întreținuse din joc, acum voia să joace de plăcere. Prea se plictisise de cărți, așa că începu să

joace la bursă, speculînd acţiuni ale căilor ferate. Ce-i drept, domnul Jay Gould se ţinea mai departe de arena bursei, cu toate astea, din cînd în cînd, făcea Wall Street-ului cîte o figură tare, prin intermediul oamenilor săi. Datorită lui, într-o bună zi, Horace băgă de seamă că s-ar vedea pus în mare încurcătură dacă administraţia hotelului i-ar prezenta nota de plată, chiar numai pentru apa caldă. Dar el nu-şi pierdu capul. Mulţumită manierelor sale elegante, îşi cîştigase destui prieteni şi în rîndul Inviolabililor, care-i deschiseră uşile celor mai respectabile cluburi, acolo unde marea de veste albe îţi lua ochii. După o săptămîină îndesa în buzunare dublul sumei pe care o pierduse la bursă. O cîştigase de la domnul Gould, într-o agreabilă partidă de pocher. Era din nou un om bogat şi îşi luă, în abonament, o lojă la Metropolitan House. În ciuda faptului că simţea o repulsie instinctivă pentru ruletă, care nu-i dădea posibilitatea să-şi pună în valoare talentul miraculos al degetelor, jucă într-o seară, îndemnat de o femeie ai cărei umeri goi îl zăpăciseră. Cînd părăsi tripoul, trebui să se împrumute pentru bacşiş. A doua zi falsifică semnătura pe un cec şi, lucru de mirare, o falsifică prost. În clipa cînd detectivii băteau la uşă, el o ştergea pe scara de incendiu.

Aşa se făcu că se întoarse în bătrînul, bunul Vest, unde nu existau bursă şi poliţie în uniformă, unde, în redingota lui neagră, printre oamenii duri de la frontieră, arăta mult mai demn decît în cluburile de pe 5th Avenue. Ducea din nou viaţa aceea plăcută, pasionantă de pe vremea construirii căii ferate Union Pacific. Rătăcea din oraş în oraş, cîştiga la cărţi sau — dacă întîlnea vreun pistolar iute la mînie — pierdea, trăgea şi se ascundea din calea gloanţelor. Cînd ajunse o personalitate prea populară în Vestul mijlociu şi cînd numărul celor care-şi doreau cu ardoare să-l ia drept ţintă, chiar şi din spate, crescuseră prea mult, se hotărî să viziteze sud-vestul, care pînă atunci nu avusese cînsa să-i cunoască chipul aristocratic. Dar ca să poată întreprinde un voiaj atît de important, cu maximum de confort, se duse încă o dată la Saint-Louis, raiul trişorilor. Magnaţii vitelor şi vînătorii de bizoni, atît de bine plătiţi, veneau aici pentru ca, în luxul civilizaţiei citadine, să uite preria colbuită, mugetele vitelor şi vuietul cirezilor de bivoli. Oamenii aceştia se lăsau, cu destulă plăcere, uşuraţi de bani la o

abilă partidă de pocher sau de faraon. Evident, orice lucru are și reversul său : brațul legii era aici atotputernic și poliția nu permitea oamenilor îmbrăcați în negru să-și prelungească prea mult șederea. E ciudat că în toți acești ani pe care Horace îi petrecuse în regiunea de frontieră nu se întâlnise cu tânărul Masterson. Auzise numai despre el cele mai fantastice lucruri. Și uite că acum, când nu se mai îndoia că și-a asigurat, pentru următoarele săptămîni, o existență onorabilă, din pricina acestui erou al preriei el, Horace Jouett Greenwood, rămîne doar cu cîtiva dolari, cît să-i ajungă să-și achite nota la hotel.

Schița sumară a vieții lui Horace ne-a lămurit pe deplin motivele care au determinat respectabila-i familie să-l șteargă definitiv din conversația ei. Cu atît mai bogat era însă subiectul de discuții pe care îl oferea înaltei societăți din Tennessee, care, cu voluptate, îi puneau în cîrcă cele mai cumplite crime și tîlhării. Cineva afirmase chiar că știe la Cairo un bărbat care, la rîndul lui, are un prieten în Liberty, care-l identificase, în faimosul bandit Jesse James, pe Horace, cu părul vopsit blond. Dar oricît de întunecată ar fi fost umbra aruncată de crime în calea sa, într-o anumită privință Horace rămînea, în orice condiții, un gentleman : față de sexul slab se purta întotdeauna ca un desăvîrșit cavaler, iar în ce privește înfățișarea și manierele sale, nici cel mai elegant om din lume n-ar fi avut ce să-i reproșeze. De asemenea, nu și-a uitat niciodată originea sudistă ; în Dodge City a rămas puțin fiindcă aici, într-o încăierare grandioasă a jucătorilor cu garnizoana fortăreței, în saloon-ul Sherman, a ucis cu sete un soldat yankeu. O mică slăbiciune, ușor infantilă. Trucurile cu cărțile de joc, atît de des (chiar dacă nu vizibil) utilizate în practică, nu constituiau singurul lucru de care erau capabile mîinile lui îndemînatice. Nici vorbă, nu o dată înveselise, chiar și cea mai plictisitoare societate, cu un program bine întocmit din cîteva numere de scamatorie de salon, bine alese. Recuzita din volumul „Manualul scamatorului“ nu-l părăsea niciodată, ba în timpul șederii lui la New York mai degrabă lăsase deoparte Derringer-ele decît oul fermecat sau țigara de foi pentru păcăleală cu explozibil în ea.

Plimbîndu-se, Horace tocmai se gîndea cu amară ironie că nici cea mai grozavă scamatorie nu e în stare să-i

umple buzunarul cu banii pe care-i pierduse cu cîteva clipe în urmă, cînd deodată se trezi în fața unui soi de local de petrecere și văzu o fotografie mare reprezentînd o fată ale cărei farmece ieșeau învingătoare din lupta cu corsajul rochiei mai mult decît turnată pe trup. Iar ceva mai jos, litere de o mărime cu desăvîrșire lipsită de modestie anunțau că răsfățata întregului Paris, Mlle Melitta Rosé (supranumită și Privighetoarea de pe Champs-Elysées) a onorat cu vizita ei *Teatrul Wurlitzer*, unde cîntă în fiecare seară cîteva cîntece care au devenit — ca și ea, de altfel — senzația întregului Saint-Louis. La pian, popularul și îndrăgitul Eddie Calul... Horace scoase un fluierat de surpriză. „Lola franțuzoaica! mormăi pentru el. Fata asta pretindea întotdeauna că va face carieră.”

Mai privi o clipă îngîndurat farmecele pretențioase ale Melittei, amintindu-și parcă de ceva plăcut, cînd o idee îi fulgeră prin minte.

După cîteva minute puteai să-l vezi grăbind cu pași hotărîți spre un țel precis. Pe chip avea întipărită o expresie de mulțumire, iar în agendă adresa domnișoarei Rosé.

Desigur, nu e cazul să subliniem că domnișoara Melitta Rosé avea comun cu Parisul cam tot atît cît are comun cu Viena șnițelul vienez prăjit de un bucătar oarecare în New Foundland. În realitate se numea Nelly Wheeler și, la 15 ani, fugise de acasă, de la părinți, yankei pursînge, cu un artist dintr-o trupă ambulantă, a cărei mamă era franțuzoaică. La scurt timp după aceea, cînd iubitul a părăsit-o, învățase cîteva cuvinte franțuzești, iar în ce privește limba maternă, își însușise un accent pe care-l numea franțuzesc. Horace o întîlnise la Medicine Bow și o scăpase de insistențele unui irlandez beat. Îl răsplătise din plin pe galantul salvator, dar nu cu bani. Pe-atunci își spunea Lola Franțuzoaica și, în afara ocupației de bază, cînta într-un local groaznic niște cîntece sentimentale. Cum decolteul rochiei nu era doar îndrăzneț, ci de-a dreptul diabolic, calitățile acestei reprezentații erau mai degrabă vizuale decît auditive. E de mirare că atunci cînd își dădea drumul la glas oamenii nu trăgeau în ea, ceea ce a făcut-o să aibă o părere excelentă despre virtuțile ei vocale. Se hotărîse deci să pornească pe calea succesului în artă.

După ce plecase de la Căile ferate Union Pacific, Horace n-o mai văzuse pe Lola, dar afișul „teatrului“ *Wurlitzer* îi arătase măsura împlinirii dorințelor ei ; apoi, în cabina portarului, prin întrebări meșteșugite, aflase că vechea lui prietenă pusese mîna pe un om cu greutate de la Compania de căi ferate sud-vest, care, cică, nu se uita la bani ca să-i păstreze favorurile. Ceea ce nu făcu decît să-l întărească pe Horace în intenția de a o vizita și de a-i cere, cît mai delicat cu putință, un mic împrumut. Nu era imposibil ca, în amintirea timpurilor de demult, să petreacă o oră plăcută împreună.

Spre satisfacția lui, constată că Nelly-Lola-Melitta locuiește într-o pensiune de prima clasă. Tocmai se pregătea să bată la ușă, cînd dinăuntru se auzi un alto strident care din cînd în cînd izbucnea într-un falset isteric. Ușa fu dată de perete și o negresă, în veșmînt de cameristă, țîșni ca din pușcă ; totodată, un papuc împodobit cu pene trecu șuierînd prin văzduh și doborî jobenul de pe capul lui Horace. „Splendid ! Lola e acasă“ — își zise el, în gînd, ștergîndu-și jobenul cu mîneca hainei ; după care ridică papucul, dar, neștiind dacă nu cumva tocmai el constituie obiectul miniei Lolei, îl lăsă din nou să cadă ; din cîtiva pași străbătu antreul și, mulțumindu-se cu un ciocănit ușor, intră. Prima lovitură puternică o primi nasul, izbit în plin de un parfum în stare să culce la pămînt și un elefant, amestecat cu un miros de slănină prăjită și de bere stătută, într-o concentrație înspăimîntătoare.

Horace Jouett Greenwood petrecuse ani și ani în mediul dubios al unor încăperi dubioase, de aceea nici nu mai băga în seamă vulgaritatea luxului de bordel care năpădise toate tripourile, saloon-urile și sălile de dans. Dacă acum încremeni dinaintea priveliștii oceanului de cîrpe și fleacuri, însemna că nu mai întîlnise niciodată asemenea înfiorătoare orgie de lipsă de gust. Ochiul îngrozit căuta zadarnic un locșor liber unde să-și revină din uluiala pricinuită de cantitatea uriașă de orori. Fiecare metru pătrat era ticsit de perne, statui de ipsos, paravane, fotografii, milieuri, taburete, șervețele, plus o colecție din cele mai diferite obiecte, a căror destinație cu greu o puteai ghici. Pe claviatura pianului, dibaci mascat sub o garnitură de învelitori, teancuri de note, fotografii și busturi din ghips, se lăfăia o farfurie cu resturile unei mîn-

cări grase împreună cu tacîmul respectiv ; ceva mai încolo un puf mare scutura pe clapele negre o ninsoare fină de pudră roz.

Cînd, în cele din urmă, Horace își reveni din uluiala pricinuită de acel spectacol atît de cutremurător, observă în mijlocul camerei un fel de munte din pluș purpuriu, care probabil se voia numit divan. Speteaza acestui monstru purpuriu era acoperită de un morman de perne din brocart, în vîrful cărora trona o brunetă durdulie, învelită, de altfel nu îndeajuns, într-un *peignoir* din dantelă subțire ca pînza de păianjen. Într-o mîină ținea cu oarecare demnitate o halbă cu bere, în timp ce a doua o cufunda în interiorul unei bomboniere pîntecoase. Horace nu se aștepta să fie recunoscut. De la ultima lor întîlnire, în oceanul veșniciei se scurseseră unsprezece picături, unsprezece ani lungi. De aceea, înclinîndu-se grațios, izbucni în scuze pentru vizita insuficient anunțată. Nu mică i-a fost mirarea cînd fata, punînd halba pe podea și înghițind bomboana, i se aruncă vijelios în brațe. Se îmbrățișară, pradă unei ușoare emoții neprefăcute ; trecuseră prea mulți ani pentru ca amintirea vremurilor de demult, pe care chipurile lor le reînviau, să nu le miște inimile uscate. Halba cu bere dispăru sub pian, împinsă discret de un picioruș în papucul roz a cărui pereche bombardase cu o clipă în urmă jobenul cartofoiului, după care Lola, pe divan, luă o poză picturală, în timp ce Horace se instală cît mai aproape, cufundîndu-se într-un taburet moale. Mai tîrziu, cînd camerista, care luase cu decență de pe claviatură farfuria neaspectuoasă, aduse, pășind mărunt, o gustare, steaua *Teatrului Wurlitzer* nu se mai putu abține și, aproape dintr-o răsufare, revărsă asupra lui Greenwood povestea amețitoare a succeselor ei. Ascultîndu-i istorisirea, rămîneau cu impresia că cele mai de seamă vedete de la Opera Metropolitan păleau de invidie cînd auzeau numele Melittei Rosé. Și încheie această strălucită expunere autobiografică, cu o remarcă plină de optimism referitoare la viitorul promițător ce-i surîdea sub forma contractului cu unul dintre cele mai vestite music-hall-uri din New Orleans. Abia pe urmă consideră că este cazul să-l întrebe și pe Horace despre soarta lui și despre ocupația-i actuală. Cît despre a doua întrebare, deveni curînd complet inutilă, datorită batistei pe care cartofoiul tocmai o scosese din buzunar ca să-și șteargă buzele, iar

din cutele ei căzu un as de pică ; un răspuns mai clar n-ar fi putut rosti nici gura lui. Amîndoi rîseră din inimă. Apoi Lola îl întrebă pe Horace dacă îi place cum și-a aranjat locuința. El răspunse cu diplomatie că, desigur, o costase o groază de bani. De altfel, Lola nici nu-i dădea răgazul să vorbească. Îi spuse că a ales singură totul, de la pian pînă la ultimul cui din perete. Aici Horace o încredință prompt că nu se îndoiește defel.

— Ia stai puțin, tu încă nu-l cunoști pe Grat ? Vezi bine, Grat a plătit totul ! rîse ea ștregărește.

Sări de pe divan și se întoarse cu o fotografie, bogat înrămată.

— Grattan Maurice Bennett — îl prezentă ea, glumețo-ceremonios pe cel din poză.

Horace văzu un domn grav, cu o mulțime de insigne pe reverul hainei. Arăta ca un stăpîn de sclavi care, în plin sezon de culesul bumbacului, a prins pe plantație un negru cufundat în lectura „Colibei unchiului Tom“. Din bărbia lui energică pornea un fel de cutie neagră ; doar o privire mai atentă îți lămurea că ai de-a face, de fapt, cu o barbă ciudată, îngrijit tunsă.

— N-arată rău — mormăi Horace, fără a se strădui să adauge o observație mai flatantă.

— Ah, mă iubește la nebunie ! îl asigură Lola. Și nu-i un zgîrie-brînză ! Chiar și rama fotografiei e de aur, aur 14 carate !

Horace își întipări bine în minte acest amănunt.

— Și e nebun de gelos ! Dacă te-ar prinde aici, ar face prăpăd !

Horace își zise că pentru atîta nu-i nevoie de un acces de gelozie, dar preferă să întrebe dacă este exclus ca domnul Bennett s-o viziteze acum. Privighetoarea Parisului îl liniști. Între timp, camerista se retrăsese discret și Horace îi propuse mademoisellei Melitta să se mute și el pe divan, ca să stea mai comod de vorbă. Melitta nu obiectă și, printr-o mișcare abilă, făcu și mai seducătoare dunga dintre sînii strînși în corset. Apoi spuse gingaș :

— Mon cher... — și-l mîngîie pe păr.

Numai că Horace îi atrase prozaic atenția să nu se mai ostenească a ciripi pe franțuzește. Doar știe prea bine că e tot atît de franțuzoaică pe cît e el de arab. Totul fusese spus cu drăgălășenie, așa că dînsa nu se simți jignită. Începură apoi să-și amintească de vremurile de odinioară.

— Și-acum îmi mai simt inima bătînd, aidoma unei păsărici speriate, cînd mi-aduc aminte de bețivul ăla scîrbos, pe care l-ai plesnit atît de strașnic peste bot ! șopti ea, visătoare.

Horace începuse tocmai să se ocupe de corsetul ei, ca să vadă dacă, într-adevăr, inima ei bate ca a unei păsărici speriate, cînd, de pe culoar, răsună un clinchet de clopoțel, urmat apoi de un bas profund, întrucîtva mînios de răspunsurile tinerei negrese. Lola sări ca arsă de pe divan.

— E Grat ! șuieră ea. Dacă te prinde aici, nu mai scot un sfanț de la el !

Horace avea o deplină înțelegere pentru asemenea motive. Își luă cît putu de repede bastonul, jobenul și mănușile și o urmă iute pe Lola, care-l trase spre un dulap mare. Se trezi într-o beznă absolută mirosind a levănțincă, atins de mîngîierea gingașă a mătăsurilor foșnitoare. „Ca într-o farsă franțuzească — își zise — numai de n-ar ține prea mult.“ Cheia se răsuci în urma lui exact în clipa cînd financiarul Lolei deschidea ușa budoarului. Horace și-l închipui cum, devenind bănuitor datorită bîguielilor cameristei, aruncă în jur priviri iscoditoare, fără să descopere nimic. Își mai dădu seama că bogătașul nu venise singur, căci îi ajunse la ureche și un alt glas fonfăit de bărbat.

Poziția domnului Bennett față de Lola nu era în nici un caz de sclav. Dimpotrivă, tonul cu care-i vorbea cîntăreței arăta mai degrabă că știe foarte bine cîți bani risipise pentru ea ; într-un fel o socotea proprietatea lui, un obiect de lux pe care-l poți manevra după voie.

Arcurile canapelei gemură sub povara lui. Mai întîi îi atrase atenția Lolei asupra unui nou transport de parfumuri franțuzești sosit la „Mazanovici“ ; acum, zise el, ar fi momentul cel mai potrivit ca ea să meargă să le vadă. (Se auzi un foșnet de bancnote și un sărut de mulțumire.) La urma urmei, de ce nu i-ar spune deschis : vrea să rămîină singur cu domnul Harrison, aici de față (se referea, desigur, la fonfăit). Au de discutat chestiuni de afaceri foarte serioase și consideră budoarul Lolei ca fiind foarte propice pentru tratarea unor probleme atît de strict secrete. O discuție seacă de afaceri, de altfel, ar plictisi-o, nu se îndoiește de asta. Și-apoi, minunatele pă-

lăriuțe cu pene negre de struț de pe Long Street merită și ele o privire (din nou foșnet de bancnote și din nou : toc !). Pe scurt, să se întoarcă nu mai devreme de un ceas. Poate să-și ia și camerista, ei se vor servi singuri.

Toate aceste dorințe fură exprimate pe un ton neobișnuit de categoric și Lola nu crîcni. Aici Horace își aminti de capotelul ei de dantelă și se temu că fata va trebui să deschidă șifonierul ca să-și scoată o rochie, absolut indispensabilă acestei plimbări forțate. Numai că Lola știa ce are de făcut și se îmbracă pe îndelete cu lucruri ce se găseau în afara zonei primejdioase a garderobului. Vorbele lui Bennett erau din cînd în cînd întrerupte de o fanfară sumbră atunci cînd domnul Harrison își sufla nasul. În fine, financiarul își încheie propunerile imperative și în clipa aceea se auzi și fonfăitul, zicînd că „dobnișoara Lola are un interior splebdid arabjat, nibic de zis“. Domnul Bennett îl întrebă, plin de însuflețire, unde a putut, acum, în toiul verii, să pescuiască un asemenea guturai, la care domnul Harrison răspunse că „habar b-are“.

După cîteva clipe, absolut necesare toaletei unei doamne, adică cam după trei sferturi de oră, se auzi cum Lola își sărută cu foc protectorul pe chelie, după ce îl copleșise cu nenumărate lingușiri verbale... Horace se văzu silit să se închine în fața unei atît de rafinate arte a prefăcătoriei. De altfel, se cam indispuse : se părea că mai are de stat cîteva ceasuri bune în dulap. Îi era și cumplit de cald, iar din cauza emanațiilor de parfumuri grele îl picnise durerea de cap. Numai că domnul Bennett începu să spună niște lucruri, din care pricină urechile lui Horace se lungiră brusc cu cîteva centimetri și somnul îi pieri ca prin farmec.

Financiarul îl asigură mai întîi pe Harrison că l-a ales ca pe cel mai experimentat, cel mai abil și, în special, cel mai de încredere dintre agenții săi. Doar lucrează împreună de cîteva ani bunișori și, se poate spune, spre mulțumirea amîndurora. Una din părți execută ireproșabil ordinele, cealaltă oferă recompense grase. Acum însă e vorba despre cea mai grozavă afacere pe care au făcut-o vreodată. Dar să trecem la subiect :

Ultima stație a căii ferate a Companiei feroviare sud-vestice este, pentru moment, orașul Powderville. Prosperitatea acestui agitat oraș se datorește în primul rînd unui vestit drum de vite, care-și încheie la Powderville

briul de praf. Cowboy-i mîna încoace și vînd aici sute de mii de capete de vită, care apoi călătoresc cu trenul spre răsărit. O bună parte din banii obținuți din vînzare îi lasă, după cum e firesc, în buzunarul cetățenilor din Powderville. La sud-vest de Powderville, cam la aceeași depărtare de drumul de vite, se află două orășele neînsemnate : Yellow Creek și Cowntown. Cam cu o lună în urmă, Compania hotărîse să prelungească pînă la Yellow Creek calea ferată. Toate gazetele locale gem de trăn-cănelile cu privire la dezvoltarea apropiată a acestui loc uitat de lume. Numai că, între timp, situația s-a schimbat : calea ferată nu va mai duce la Yellow Creek, ci la Cowntown, și pe Harrison nu-l privea defel cine aranjase astfel lucrurile. Esențialul era că, pînă în prezent, doar doi sau trei oameni știau despre renunțarea la planul inițial ; nimeni aici nu visa cum o să arate mîine Cowntown-ul, care, într-o jumătate de an, va deveni cel mai animat oraș din sud-vest. Aici se va deplasa tot comerțul de vite, căci cine și-ar mai mîna cireada pînă la Powderville, cînd o poate vinde încă de la Cowntown. Desigur, Compania va prelungi calea ferată mai departe, dar o va dirija mult spre nord, ca să ocolească astfel extremitățile impracticabile ale Munților Purpurii. În felul acesta îndepărtează așa de mult calea ferată de drumul cowboy-lor, încît Cowntown își va păstra poziția de cel mai sud-vestic tîrg de vite. În plus, Compania își va amplasa acolo atelierele. Pe scurt, satul ăsta va deveni un adevărat Babilon prin care va curge un rîu de aur. Lucru care pînă acum nu-l știe nimeni. Cu atît mai puțin locuitorii din Cowntown.

Oamenii aceia au o groază de pămînt, azi încă lipsit de valoare. Nici nu bănuiesc că sînt, de fapt, proprietarii unor parcele foarte rentabile. Pe scurt : domnul Harrison va pleca la Cowntown și va cumpăra acolo tot ce va putea. Pentru un acru de pămînt să plătească doi, trei sau cel mult patru dolari ; n-are voie să ofere prea mult, ca să nu trezească bănuieli. Să-și motiveze cumpărarea debitînd orice prostie, ca, de pildă, că intenționează să facă o plantație de pepeni sau cam așa ceva. Iată planul orașului. Aici va fi gara, aici atelierele. Strada asta, care încă nu există, va deveni strada principală. De aceea terenurile din stînga și din dreapta ei valorează bulgări de aur. Da, aceste terenuri îl interesează în primul rînd. Dar lucru

foarte important este faptul că el, Grattan Maurice Bennett, ca înalt funcționar al Companiei, habar n-are de această speculație. Domnul Harrison cumpără totul pentru sine. Acum, problema banilor. Domnul Harrison va plăti cu bani peșin, căci trebuie să se bucure de o încredere absolută. Anumite împrejurări, pe care G. M. Bennett nu are intenția să i le lămurească acum, fac ca domnul Harrison să nu poată obține pe loc din mîna lui suma necesară. Nu, domnul Harrison va pleca chiar azi, cu trenul de seară, la Kansas City, unde mîine, în berăria Hotelului Sanders, îl așteaptă omul care-i va înmîna planul amănunțit al parcelelor, precum și o sută cincizeci de mii de dolari. Atîta ajunge pentru moment. În ce-l privește pe omul din Kansas City, are părul de un roșu aprins și-i lipsește degetul mic de la mîna stîngă. Harrison însă trebuie să știe și parola cu care se legitimează ca agent al lui Bennett. Parola este :

Tinere, du-te în Vest !

Domnul Bennett mai discută cu Harrison vreo jumătate de oră unele amănunte referitoare în primul rînd la cifrarea telegramelor privind rezultatul cumpărării, fiind mai tot timpul întrerupt de strănuturile tunătoare ale asociatului său, strănuturi care zguduiau mobila și făceau să răsune pianul. După care părăsiră amîndoi locuința Lolei, într-o dispoziție dintre cele mai trandafirii, fără a bănuși măcar că de față mai fusese și un al treilea, a cărui stare de spirit era legănată de un optimism la fel de mare. Căci, cu mult înainte de plecarea celor doi domni, mintea lui Horace urzise un plan care urma să-i scuture în poală toate roadele eforturilor financiarului. În clipa cînd acesta îi lămurea lui Harrison desfășurarea întregii acțiuni, jucătorul își spusese că n-ar fi rău dacă i-ar sufla domnului Bennett de sub nas cîteva dintre cele mai bune terenuri, cu condiția să aibă ceva bani. Dar de unde să-i ia ?

Deodată, o idee strălucită explodează în capul lui ca un sărbătoresc foc de artificii. *Tinere, du-te în Vest !* Cunoaște parola ! Are deci cheia unui adevărat tezaur, burdușit cu o sută cincizeci de mii ! Să i-o ia doar cu cîteva clipe înainte lui Harrison, și cele o sută cincizeci de mii nimeresc drept în buzunarul lui. Pe urmă, nu încapă în-doială, o să-l hăituiască oamenii lui Bennett. Nu-i va ră-

mîne decît să-i reducă la tăcere pe Harrison și pe roșcatul de la Sanders. Da, să-i facă să tacă cu orice preț, chiar dacă din prețul acela ar șiroi sîngele. Sfinte Dumnezeule, merită să încerci ! Viața îi dă un prilej cum poate n-o să-i mai ofere vreodată. Un pic de curaj și va fi stăpînul unui oraș plin de viață, crescînd de la o oră la alta, într-un ritm cum numai iubitul Vest poate cunoaște. Ar fi culmea să zacă aici, în dulap, în timp ce minutele prețioase zboară. Numai glacialul lui sînge rece, hărăzit de primejdioasa-i profesie, îi domolea bătăile inimii agitate. Abia se stinseră afară, pe scară, pașii celor doi bărbați, că Horace sfărîmă, cu o puternică lovitură de umăr, ușa dulapului. În clipa aceea însă își aduse aminte că nu are un sfanț. Privi în jur, fără a se sinchisi prea mult de moralitatea intențiilor sale. Privirea i se opri asupra fotografiei lui Bennett, cu rama de 14 carate. Cercetînd-o mai îndeaproape, constată că : sau domnul Bennett o păcălise pe Lola, sau Lola lăsase prea liber frîul activității ei confabulatoare. Se repezi deci la măsuța de toaletă. Lemnul de trandafir crăpă, lacătele miciute se desfăcură. Sparse trei sertare pînă cînd hotărî că numai brățara aceea de argint, încrustată cu turcoaze, îi poate asigura un drum agreabil pînă la viitorul Eldorado. După care se așeză pe scaunul din fața pianului și mîzgăli în grabă cîteva rînduri, drept scuză pentru isprava săvîrșită.

Dragă Lola,

Motive neprevăzute m-au silit să te părăsesc fără a-mi lua rămas bun. Poate vei observa lipsa unui fleac ; l-am ascuns lîngă inimă ca pe un scump suvenir, care-mi va aminti mereu dulcele tău chip. De altfel, sînt convins că ne vom revedea curînd și atunci te voi despăgubi pentru tot ce am stricat astăzi prin prezența mea.

Al tău care nu te uită niciodată
Horace

Potrivindu-și jobenul într-un unghi frivol, irezistibil, își dădu seama că, de fapt, habar n-are cum arată domnul Harrison. Dar asta nu-i strică prea tare buna dispoziție. Numai că peste două ore, strecurîndu-se în gară prin mulțimea pestriță, încetă să mai spere într-o fericită

întîmplare care să i-l scoată în cale pe fonfăitul agent al lui Bennett. Și mai vîrtos îl indispuse un ȝopîrlan cu o mutră jovială. Destinul însuși călăuzi tocul pantofului acestui om, făcîndu-l pe necunoscut să se odihnească cu toată greutatea trupului său voluminos pe vîrful lustruit al ghetei lui Horace. Fața cartoforului se împurpură de furie și buzele i se întredeschiseră, gata să scape o înjurătură plină de dispreț, cînd fermierul se întoarse și rosti cu un glas cît se poate de umil :

— Iertați-mă, îmi bare nesbus de rău !

HORACE NU SE POATE PLÎNGE

Asfințitul soarelui inundase peronul gării Saint-Louis cu sos de roșii, cînd pereții vagoanelor începură să se cutremure și să trosnească sec. O, nu era vorba de împușcături ! Era doar zgomotul pe care îl făceau ușile vagoanelor închizîndu-se, căci trenul trebuia să pornească din clipă în clipă.

Horace, cu un picior pe scară, trase cu nesaț din măruntaiele trabucului scump și, savurînd cu voluptate esența de nicotină, suflă pe nări o coloană de fum cenușiu. Un surîs satisfăcut i se întipărise pe fața prelungă. Avea un motiv grozav să fie bine dispus ; acest motiv ședea în vagon, în persoana ȝopîrlanului cumsecade, și se numea Harrison. Cînd conductorul dădu semnalul de plecare, cartoforul zvîrli cu un gest nonșalant mucul, a cărui lungime dovedea starea excepțională a unei pungi ce permitea irosirea cu atîta ușurință a unui tutun de lux. Își scoase fără grabă jobenul, își șterse fruntea cu o batistă de mătase, își puse din nou jobenul pe cap și, lovindu-i elegant fundul cu măciulia de aur a bastonului, sări pe platformă exact cînd trenul se punea încet în mișcare.

Voia tocmai să intre în vagon, ca să-și păzească omul, cînd din spatele lui se auzi o chemare jalnică, acoperind pufăitul locomotivei. Privind înapoi, zări un omuleț pir-

piriu, galopînd pe lîngă scară. Omulețul, trăgîndu-și cu greu sufletul, tîra după el un cufăr uriaș, care, desigur, îl stînjenea mult în goana lui disperată. Greenwood, care la început urmărise nemișcat această luptă, prefăcîndu-se că nu înțelege rugămințile nenorocitului din cauza zgomotului iscat de tren, se milostivi în cele din urmă, văzînd expresia deznădăjduită din ochii holbați ai acestuia. Întinse o mîină, și omul, adunîndu-și ultimele puteri, azvîrli cufărul pe platformă. Intervenția lui Horace îi orientă, ce-i drept, căderea, dar, la o aterizare atît de brutală, nu putu împiedica încuietorile să cedeze, deci capacul sări și măruntaiele cufărului se împrăștiară pe podea. Acum fu rîndul lui Horace să privească, cum se zice, cu ochii cît cepele.

Din cufăr se rostogoli mai întîi un glob de cristal, urmat imediat de un craniu omenesc îngălbenit, clămpănind vesel din maxilarele prinse cu sîrmă. Ciudățenia acestor obiecte spori și mai mult la apariția unui turban cam murdar, din mătase albă, a unei săbii scurte, precum și a altor lucruri și lucrușoare în care Horace recunoscu pe dată arsenalul obișnuit al unui scamator. Între timp însă, omulețul, eliberat de povară, sărise pe platformă. Aplecat, privi o clipă în pămînt, apoi începu să vîre în cufăr boarfele risipite pe podea, după care se îndreptă brusc din șale, ca un drăcușor dintr-o cutie de păcăleală, și înclinîndu-se adînc în fața cartofozului, se prezentă drept profesorul Dara Shikoh, cercetător în științe oculte și adept al filozofiei yoga, intenționînd tocmai să întreprindă un turneu de-a lungul Vestului Sălbatic, ca să atragă atenția locuitorilor lipsiți de imaginație ai acestei regiuni de frontieră că între cer și pămînt există o mulțime de lucruri ciudate. Scutură recunoscător dreapta lui Horace, mulțumindu-i pentru amabilul ajutor. Asemănarea chipului său cu Luciferul care nu face rău nimăni, din teatrul de păpuși, era accentuată și de ciocul ascuțit de culoarea abanosului, de mustața cernită, precum și de chica de păr negru-albăstrui. Numai că atunci cînd începu să zugrăvească în fața lui Greenwood priveleştea fostelor lui succese în domeniul magiei negre și albe, care avuseseră ca martori prinți moștenitori, guvernatori și președinți de guverne, cartofozului îl întrerupse nepoliticos și intră în vagon, ca să se convingă

că între timp domnul Harrison nu pățise nimic. De bună seamă că nu trebuia să-l scape din ochi nici o clipă spre a-l putea împiedica, într-un fel care să nu dea greș, să se întâlnească cu agentul roșcat la *Hotelul Sanders*. Spre satisfacția lui, îl găsi pe Harrison într-o stare minunată, chiar dacă nițel cam plictisit de slujirea neîntreruptă a nasului său umed.

Destul de mulțumit, Horace ocupă un loc de unde putea să observe fiecă mișcare a agentului lui Bennett; abia după aceea începu să se uite și la ceilalți călători. Și atunci sprâncenele i se ridicară ușor. La fereastra din fața lui ședeau câțiva bărbați, privind concentrați cele cinci cărți răsfirate în evantai. „Asta-i bună! se gîndi Horace. După cum se vede, bîntuie Fortuna!” Da, dacă există într-adevăr vreo șansă ca să cîștige la cărți mai mulți bani ca pînă acuma, momentul acela sosise. Căci Horace îi cunoștea pe doi dintre jucători și putea ghici pe loc suma pe care ar fi putut s-o stoarcă lesne de la ei. Domnul acela cărunt, cu ochelari mari, semăna mult prea bine cu un reverend binevoitor, ca să fie cu adevărat. Da' de unde, sub înfățișarea lui de mieluşel, se ascundea unul dintre cei mai şmecheri lupi ai căilor ferate din Kansas, regele traverselor, domnul Randolph Lowry Thunsdall. Dar pe Horace îl interesa mai degrabă al doilea jucător, care întruchipa în ochii lui tipul ideal de fraier.

Da, Ike Schiffkarten, temutul magnat al vitelor, se deda cu pasiune pocherului, chiar dacă această nefericită slăbiciune îi scutura cronic portofelul, altfel fără fund. Estetul ce sălăşluia în făptura lui Horace se decise să-l jupoaie fără milă pe acest om, căci înfățișarea lui era un adevărat chin pentru ochiul iubitor de frumos. Chipul de culoarea unui biftec în sînge, precum și expresia de aligator năîng întipărită pe el trădau meseria lui Schiffkarten. Și, pe deasupra, hainele acelea imposibile! Lanțul masiv, nu cu mult mai subțire decît un lanț de ancoră, ce-i zornăia pe burta îndesată într-o vestă pestriț înflorată, și pălăria bătătoare la ochi, de culoarea smîntîinii! Privirea se întorcea scîrbită de la un asemenea exemplar, chintesență a prostiei și grosolăniei.

Dar oricît de respingătoare ar fi fost înfățișarea lui, te simțeai atras de ceva cu adevărat demn de atenție. Domnului Schiffkarten îi lipsea un ochi, care fusese în-

locuit, după cum se obișnuiește în asemenea ocazii, cu unul de sticlă, mult mai rezistent, de altfel. Numai că un material atît de banal n-ar fi corespuns potențialului financiar al unuia dintre cei mai avuți oameni din Kansas. De aceea Ike ceruse să i se încrusteze în pupila de sticlă un safir superb, care, prin strălucirea-i răuprevestitoare, trebuia să amintească celorlalți muritori bogăția lui de adevărat Cesus. Datorită acestei pietre prețioase, crescătorul de vite zugrăvit mai sus trăia în gura oamenilor din Vest numai sub numele de Ike Safirul. Ceilalți jucători nu păreau la fel de interesați, deși Greenwood, după catastrofa cu Masterson, îi supuse unui examen foarte amănunțit. Înfățișarea lor îi arăta pe amîndoi a fi oameni bine înstăriți. De lanțul ceasului unuia dintre ei se legăna o linguriță de aur pentru scărpinat în ureche, în timp ce degetele celui de-al doilea aproape că dispăreau sub o colecție de inele strălucitoare.

Horace privi o clipă cărțile din mîinile lor. După care își luă geamantanul din plasă, îl deschise și dădu la o parte un strat de lenjerie. Sub el zăceau, aranjate cu grijă, pachete cu cărți de joc dintre cele mai diverse, mai vechi și mai noi. În fiecare se afla inclusă o figură care ar fi putut — în anumite împrejurări — să-l scape pentru un timp de grijile nedemne ale existenței. Alese deci un pachet, îl vîrî în buzunarul din mîneacă, chiar lîngă Derringer, și așteptă momentul oportun. De altfel, nici nu avu prea mult de așteptat. Bărbatul cu colecția de inele părăsi jocul, fără să aibă o mutră prea mulțumită. Atunci Horace se ridică, se îndreptă spre cartofoi și, cu cuvinte dintre cele mai alese, îi întrebă dacă poate lua și el parte la un joc atît de interesant. Nimeni nu avu nimic împotrivă, dar nici că-i veni vreunui rău de bucurie ; la urma urmei însă, lui îi era perfect egal. În timp ce Schiffkarten se zgîia la el acru, cu ochiul lui de crocodil, pupilele apoase ale domnului Lowry Thunsdall se micșorară, cîntărind cu luare-aminte silueta îmbrăcată în negru. „Dacă mă știe de undeva ? se sperie Greenwood. Cu greu aș mai putea să storc ceva de la burtoșii ăștia !“

— Jucați des cărți, nu-i așa ? întrebă regele traverselor, cu glasul său blînd, de popă.

„Am pățit-o !“ își zise Horace în sinea lui, luându-și totuși o mutră cît mai demnă cu putință, și răspunse :

— Joc cărți des, bine și cinstit !

— Om vedea noi — grohăi Ike Safirul, strîmbîndu-se ca un drac.

La această observație obraznică, Horace mai că se-n-roși de furie ; în clipa aceea își puse în gînd să nu se oprească din joc pînă nu va lua și pielea de pe crescătorul de vite. În ce-l privește pe domnul Thunsdall, acesta, din fericire, nu mai zise nici pis.

Începu deci primul tur. Greenwood procedă tactic, după un plan gîndit în prealabil. La început cîștigă o sumă mică ; apoi, ca și cum acest succes i s-ar fi urcat la cap, miză sume exagerate și, cu cacealmale de începător, se azvîrli în gura din ce în ce mai neagră a pierzaniei. Pe scurt, jucă cu plăcere rolul ageamiului care-și închipuie că va cîștiga dacă joacă pocher așa cum joci orice alt joc de noroc. Veni conductorul și încercă să protesteze vă-zînd cu ce se îndeletnicesc. Dar un bacșiș gras nu numai că-i închise gura, ci îl transformă și într-un chibiț pasionat. Și profesorul Dara Shikoh urmărea jocul, răsucindu-și cu furie, în momentele deosebit de palpitate, mustața magică neagră ca smoala. Curînd, alte partide se încinseră în vagon, dar nicăieri nu se juca pe sume atît de mari și nici una nu trezi un asemenea interes.

Cînd Greenwood pierdu o sumă mai substanțială, Schiffkarten începu să facă glume răuvoitoare.

— E de crezut — spuse el — că domnul Hudson (cum se prezentase Horace) joacă cinstit, dar hotărît lucru că nu joacă bine. Și dacă joacă des, atunci e mare păcat, căci timpul, atît de neprețuit, ar putea să și-l petreacă cu mai mult folos, construind, de pildă, un teatru de marionete din cartofi.

Bietul nătărău nici nu bănuia că întărită, cu piciorul gol, un șarpe cu clopoței. Vorbele lui îl îndemnară pe Horace să treacă la o treabă rentabilă. Privi din întîmplare la domnul Lowry Thunsdall și constată că, în lentilele groase ale ochelarilor săi, se reflectă, ce-i drept, micșorate dar limpede, două din cele cinci cărți pe care puternicul domn le ținea în mînă. Ce bine ar fi fost dacă această oglindă ar fi prins toate cele cinci imagini ale diavolului ! De aceea îi atrase lui Thunsdall atenția să-și țină cărțile mai spre el. Cică vede ce are în mînă, așa că

jocul nu mai e cinstit și inima lui onestă nu poate îndura una ca asta. E de mirare, dar șmecherul feroviar căzu în cursă. Nu numai că îi arătă imediat lui Horace, în ochelarii trădători, toate cărțile, dar îl mai și copleși cu laude. .

— Întotdeauna mi-a plăcut să joc cu un gentleman — spuse el, cordial — și îmi pare rău că, de data asta, norocul nu-i de partea lui.

Horace se înclină și răspunse că asemenea cuvinte de laudă, rostite de o gură atît de demnă, valorează cît o pierdere de zece ori mai mare. Și-ar mai fi trîntit la complimente mult și bine unul celuilalt, dar Schiffkarten le întrerupse grosolan tiradele pline de politețe; arătîndu-le că potul a crescut cu sută la sută.

Se întunecase brusc cînd trenul opri într-o gară nu prea însemnată. De data asta însă, numele ei trezi un interes deosebit printre pasageri, căci cu vreo lună în urmă, Jesse James în persoană onorase cu prezența lui acest orașel, ridicînd de la Prima bancă națională, evident împotriva voinței casierului, ceva mai mult de 20 000 de dolari. Bineînțeles, dăduse lovitura cu un curaj atît de nebunesc, încît agitația cuprinsese toate Statele, și nu era de mirare că și acum mai mulți călători își amintiră de ea. Se înghesuiră cu toții la ferestre, vrînd să zărească, prin întunericul mereu mai dens, clădirea băncii — corcitură demnă de toată admirația între o magazie și o capelă gotică. Horace profită de zăpăceală, înarmîndu-se prompt cu un al patrulea as, întăritură necesară pentru prima acțiune a ofensivei pregătite împotriva crescătorului de vite. De altfel, atenția tuturor era captată de recentul loc al faptei, ca și de persoana legendarului proscris, care de mai bine de zece ani teroriza tot Vestul de mijloc, de la Kentucky și pînă la Kansas. Blondul *desperado* ajunsese acum centrul discuției neobișnuit de aprinse a întregului vagon. Barzii entuziaști ai Sagăi lui James vărsau torente de cerneală, proslăvînd pildele de curaj și sînge rece date de proscris. Numele lui era în gura tuturor. Căci în fața popularității acestui baptist ucigaș pălea pe-atunci faima celor mai duri boxeri și a celor mai elocvenți politicieni. Și, în general, se părea că în acest vagon își dăduse întîlnire cercul prietenilor intimi ai lui James, căci toți îl pomeneau nu-

mai pe numele de botez, rostindu-l și cu un ton cât se poate de familiar.

Între timp, jucătorii se săturaseră să admire locul istoric și se hotărîră să continue partida. În clipa aceea interveni un episod mărunț, a cărui amploare a putut fi apreciată abia mai târziu. Profesorul Dara Shikoh, care se dăruia cu atîta pasiune chibițării, stătea probabil într-o poziție foarte instabilă, căci atunci cînd trenul, cu o smucitură bruscă se puse în mișcare, magicianul bătut aerul cu brațele, cîteva secunde căuta bîjbîind sprijin pe burta jucătorului cu lingurița de aur, după care, la o nouă zguduitură, căzu pe podea. De fapt, căderea a avut pentru el urmări fericite, căci capul i se înfipse în stomacul tapisat cu slănină al lui Schiffkarten. Ike Safirul icni din rărunchi. Cărțile îi zburară din mîină și se opriră cu un plescăit ușor pe jos, arătînd tavanului trei chipuri plictisite de popi și două dame. Cînd le văzu, Ike se învineți de mînie. Ful de popi ! Se înțelege că îl copleși pe bietul scamator cu cele mai ordinare înjurături, și doar Thunsdall, care-l ajută pe Shikoh să se ridice, îi scăpă obrazul de mîngîierea apăsată a pumnului lui Schiffkarten.

— Renunț — mîrîi Ike, posomorît și resemnat.

Lui Horace îi venea să plesnească de ciudă. Așadar, figura lui de maestru fusese zadarnică. Dar nici un mușchi nu se clinti pe fața-i palidă cînd zvîrli cărțile atît de frumoase și totuși inutile, ascunzînd cu cealaltă mîină, în joben, asul ajutător.

Între timp, trenul grăbea prin amurgul mereu mai mohorît, iar subiectul James se bucura încă de multă atenție, bineînțeles prelucrat de către numeroșii povestitori într-o formă aproape de basm.

Din păcate, tocmai domnul Harrison fu acela care lansă afirmația penibilă că, în ce privește ochitul, Jesse nu ajunge nici la degetul cel mic al fratelui său Frank. Călătorii îl acoperiră pe calomniator cu un dispreț bine meritat și nimeni nu mai vorbi cu el. Numai un fel de fotograf din Topeka îndrăzni să afirme că, cu cîteva luni în urmă, întîlnise la Abilene un bărbat care se pare că se pricepea la pistoale la fel de bine ca Jesse James. I se spunea Joe Limonadă sau cam așa ceva. Pe scurt, flăcăul ăsta lichidase, cu o singură mîină, cu un pistol cu șase focuri, în mai puțin de un minut, opt pistolari. Asta se

petrecea la barul *La mulțumirea șefului*. Joe Limonadă stătea rezemat de tejghea și bea un pahar cu limonadă Kolakoka. Așa obișnuia el. Deodată ușa zbură în lături și numai ce apărură opt bandiți cu Colturile în mână. Într-o clipă, clienții se topiră pe sub mese, căci știau prea bine ce va urma. Tipii ăia aveau niște socoteli de încheiat cu Joe. N-au schimbat nici o vorbă, au preferat să-și pună imediat în acțiune artileria. Când focurile au amuțit, și oamenii și-au îndreptat spinările, nu le-a venit să-și creadă ochilor. Joe Limonadă stătea lângă tejghea și bea limonadă, în timp ce în fața ușii zăceau opt flăcăi cu câte o gaură în frunte. Joe își virîse mîna dreaptă în tocul pistolului, iar cu stînga răsucea dezinvolt un pahar, a cărui buză zburase atinsă de un glonț. Se întoarse spre barmanul pe jumătate mort de spaimă și spuse :

— Dă-mi, te rog, alt pahar cu limonadă Kolakoka. Mă tem că în ăsta sînt cioburi. S-ar putea să pățesc cine știe ce dacă beau din el.

Se holbau la el ca la o arătare, dar cu adevărat au incremenit abia cînd și-au dat seama că omorîse opt oameni cu un pistol cu șase focuri.

— N-am vrut să irosesc de pomană gloanțele — spuse Joe. Mama m-a învățat întotdeauna să fiu econom, așa c-am pîndit momentul cînd doi se aflau în același rînd, ca să-i achit dintr-un foc...

— Zău — încheie fotograful din Topeka — dacă n-aș fi văzut cu ochii mei minunea asta de țintaș, pur și simplu n-aș crede.

Numai că ceilalți călători nu văzuseră cu ochii lor această minune ; de aceea nu luară în serios povestea fotografului, considerînd-o de domeniul basmului. Ce-i drept, mai auziseră ei cîte ceva despre acest pistolar, dar era vorba întotdeauna despre niște istorii atît de fantastice, încît numai un copil le putea da crezare. Și, în general, enigmaticul Joe Limonadă părea mai degrabă o nălucă încețoșată, țesută din firele unei fantezii credule. Nici vorbă că un cetățean serios se înclină mai degrabă în fața unui Jesse, care oricînd e gata să convingă un casier de existența lui materială.

— Da, da — făcu visător un bărbat gras și atît de solid, încît nu ți-l puteai imagina decît în spatele unei tejghele dintr-un bar. Jesse e o fericire pentru noi, proprie-

tariei de baruri. Vizitele lui sporesc simțitor încasările localului ; ehe, despre asta aş avea eu multe de zis ! Ca, de pildă, atunci cînd a golit banca de la noi și a uitat pe stradă un om ciuruit ca o sită. Iar eu ce-am făcut : am pus pe cheltuiala mea de l-au pieptănat, l-au ras și îmbălsămat pe răposat și pe urmă l-am expus în vitrina mare de lîngă ușa birtului. La picioare avea o inscripție :

*Ce nu găsiți în vitrină,
căutați înăuntru !*

Oamenii veneau de departe să vadă minunea. Se uitau la tînăr, ascultau de îndemnul glumeț și intrau să bea un păhărel. Pe scurt, lume buluc, numai că pe urmă a venit o căldură cumplită și a trebuit să-l îngrop urgent. Ascultați ce vă spun eu : Jesse e o mină de aur, nu alta !

Profesorul Dara Shikoh, care între timp se ferise precaut din calea turbatului negustor de vite, asculta atent istorisirile despre bandiți. În cele din urmă se hotărî să spună și el ceva.

— În ce ne privește pe noi, magicienii — rosti el, cu emfază — tipi ca de-alde bătrînul, bunul Jesse ne lasă complet rece. Chiar eu în persoană am putut să mă conving că-i așa.

Aici își avea locul o pauză de efect, ca să capteze interesul auditoriului. Așadar, marele magician scoase din buzunar un trabuc, cu un fast care cu siguranță nu corespundea mărcii tutunului, îi reteză vîrful cu dinții, îl scuipă tocmai în celălalt capăt al vagonului, după care, terminînd din cîteva pufăituri temeinice ritualul aprinderii continuă :

— În drum spre Viena, unde mergeam, invitat fiind de Curtea imperială, diligența mea a fost atacată în trecătoarea Saint-Gothard de un celebru tîlhar de drumul mare. Cruzimea acestor briganzi corsicani vă e prea binecunoscută ca să mai vorbesc pe larg despre ea. Numai că banditul acela înarmat pînă-n dinți, care-și luase drept țintă diligența noastră, a avut ghinionul ca în ea să mă aflu tocmai eu, profesorul Dara Shikoh, cel mai bun elev al doctorului Upanishada, rectorul catedrei de științe oculte la Unîversitatea din Calcutta. Vizitiul și ceilalți călători incremeniseră la strigătul tîlharului și la vederea perechii de țevi care-și schimonoseau amenințător gu-

rile spre pîntecele lor. În ce mă privește, a fost de ajuns să fixeze asupra răufăcătorului un ochi magic de gradul întâi, că s-a și prăvălit ca un butuc fără viață, pe care, pentru a fi mai ușor de transportat, l-am înghețat pe loc într-un arătos cadru de gheață, ca să-l pot preda apoi escortei popularilor bernardini de la Saint-Gothard. Cu ăștia am petrecut, de altfel, după aceea, cîteva momente foarte plăcute, ciocnind din butoiașele agățate la gîtul lor. Evident, potolirea unui bandit setos de sînge nu a fost decît un joc nedemn de un distins adept al magiei. Spre a mă scuza, vă pot spune că am uzat sau, mai bine zis, am abuzat de însușirile mele miraculoase, doar ca să-mi salvez semenii...

Zicînd acestea, se învăluie enigmatic într-un nor de fum puturos, în care chipul lui diabolic dispăru pentru o clipă.

Între timp se întunecase de-a binelea. Se aprinseră lămpile, care aruncau peste capetele pasagerilor șomno-roși o lumină posomorîtă, totuși mai puțin tristă decît chipul domnului Schiffkarten. Căci degetele lui Horace înfăptuiau de o bună bucată de vreme o operă distructivă care ușura serios, dar în același timp discret, portofelul lui Ike. Un naiv ar fi avut pur și simplu impresia că norocul se întorsese în defavoarea crescătorului de vite, numai că noi știm ce știm. Jucătorul șmecher îl lăsase pe Schiffkarten să mai iă cîte un pot de șaizeci de dolari, ca după aia să-i umfle de trei ori pe atît. Din cînd în cînd își arunca privirea spre Harrison, ca să constate că spiritul acestui om de treabă zburase în imperiul viselor, unde probabil că și încheia cu fermieri imateriali tîrguri fantomatice cu bunuri imobiliare. Crescătorului de vite îi trecuse de mult cheful de a glumi, cel puțin nu-l mai sfătuia pe Horace să confecționeze marionete din cartofi. Și nu bănuia nici pe departe ce-l mai așteaptă.

În cele din urmă, Greenwood socoti că e momentul să pună capăt acestei comedii; voia de fapt să tragă și el un pui de somn, ca ziua grea de mîine să-l găsească într-o formă bună. Drept care îi redă mai întâi lui Ike buna dispoziție, lăsîndu-l să umfle un pot gras, plătit mai mult de parteneri decît de el. După aceea schimbă pachetul de cărți. Jocul începu la o miză de optzeci de dolari. În primul tur, Horace se străduie să-i sperie pe Thunsdall și pe

celălalt jucător, căci cartea măsluită era amestecată numai pentru doi jucători. De altfel, însuși Schiffkarten îl ajută, piperînd potul necreştineşte, astfel că oricui nu avea carte deosebit de bună îi pieria cheful să mai joace. Or, Randolph Lowry Thunsdall, ca şi jucătorul cu linguriţa pentru scărpinat aveau în mîna un talmeş-balmeş atît de desăvîrşit, că le şi trecu pofta de joc. Horace răsuflă din străfundul cel mai întunecat al rărunchilor, luînd o mutră deznădăjduită, mutra celui care încearcă cu încă-păţinare o cacealma.

— Cîte cărţi doriţi, domnule Schiffkarten ?

— Nici una.

— Ei bine, eu voi lua două. După cum vedeţi, s-ar putea să am carte bună.

Ținea în mîna un popă, o damă şi un valet de treflă. Luă un nouă şi un zece de aceeaşi culoare. Ştia, desigur, ce ia, cum ştia şi de cei patru aşi din mîna crescătorului de vite.

Potul atinse curînd un nivel ameninţător. La plafo-nul de o mie de dolari, cercul din ce în ce mai compact al privitorilor se strînse şi mai vîrtoş, în timp ce obrazii lui Schiffkarten căpătau nuanţa unei pălării de cardinal. Spre mulţumirea lui, Greenwood mări miza cu cinci sute de dolari. Ike căzu o clipă pe gînduri. Aşadar, blestema-tul de Hudson a cerut două cărţi. Asta înseamnă sau că se preface că are un brelan, sau, cel mult, primeşte un ca-reu, evident mai mic decît patru aşi. Da, aşa îşi zise Ike Safirul în sinea lui, altă explicaţie nici nu trecu prin min-tea lui greoaie de crescător de vite. Plăti deci cît ceruse Horace şi mai ceru o mie. Cartoforul plăti şi mai puse o mie. În clipa aceea, lui Schiffkarten i se păru că a văzut cum mîna adversarului tremură nervos. Ceea ce îl pierdu. Degetele lui pătrunseră adînc în buzunarul de la piept şi, după o clipă scoaseră la iveală un teanc gros de bancnote. Numără mai întîi zece hîrtii de o sută de dolari şi le puse pe masă, apoi îl privi provocator şi glacial pe Horace drept în ochi :

— Domnule Hudson, aş vrea grozav să vă dovedesc că uneori curajul te duce de rîpă. După care îndesă în gră-mada foşnitoare de hîrtii imprimate încă opt bancnote de cinci sute de dolari : Şi patru mii pe deasupra, domnule Hudson..

Un fior străbătu cercul curiosilor. Era o partidă dintre acelea care, într-un tripou, golește toate mesele în afară de una singură. Se lăsă apoi liniștea, tulburată doar de sforăitul regulat al lui Harrison, o liniște plină de întrebări, căci nimeni nu vedea cărțile lui Horace și nimeni nu știa ce va face mai departe.

Greenwood însă, fără nici o ezitare, duse mîna la portofel ; numai că în clipa aceea constată cu durere că portofelul e gol, fiindcă își investise tot cîștigul în această partidă. Luă deci o mutră destul de necăjită, și naiba știe ce-ar fi făcut dacă n-ar fi intrat în scenă domnul Thunsdall, care pînă atunci privise în tăcere, prin ochelari, emoționantul spectacol.

— Nu știu ce carte ai, domnule Hudson — spuse încet regele traverselor — dar nu pot admite ca un joc mare să rateze din pricina banilor. Iar ție, Ike, îți spun că garantez pentru domnul Hudson cu minele și cu averea mea.

Cei doi jucători îl priviră mirați. În timp ce ochiul cinic al lui Horace se aprinse de o recunoștință neprefăcută, domnul Schiffkarten părea gata să sugrume, să împuște, să dea foc, să ciopîrțească și, în general, să se dedea la alte asemenea violențe ; între timp arunca priviri furibunde, pe sub sprîncenele-i posomorîte, în direcția lui Thunsdall. Dar privirile astea afurisite nu-l speriară defel pe respectabilul domn. Dimpotrivă, el se uită ținută pe deasupra ochelarilor în ochii turbați și-l întrebă cu glasul lui obișnuit, de popă, dacă are vreo îndoială în ce privește garanția sa. Domnul Schiffkarten răspunse morocănos că n-are nici o îndoială. Cît despre Horace, acesta mulțumi mai întîi domnului Thunsdall prin cîteva fraze meșteșugite, după care mîzgăli pe o bucată de hîrtie o cifră și o aruncă nepăsător pe masă. Ike Safirul se aplecă iute să citească cifra. Și-atunci își dădu seama că jucătorul luase foarte în serios oferta lui Thunsdall, căci, după ce plătise, mărise miza cu încă cinci mii de dolari. Chipul negustorului de vite reflecta o întreagă gamă de nuanțe amintind damblaua, deși era destul de roșcat de la natură. Abia atunci îi dădu prin minte că poate ceva nu-i în regulă. Balanța raționamentului său oscila nehotărîtă : oare ce se ascunde în spatele îndrăzelii lui Horace : o carte mare, sau o uriașă cacealma ?

Pentru Greenwood, vezi bine, această ciocnire nu prezenta nici un mister. Cel mult intervenția lui Thuns-

dall îi pricinuisese o surprinză înviorătoare. Cum rămăsese calm, nu-i scăpă faptul că trenul se oprise brusc pe linia liberă și că de undeva se auzi un strigăt scurt. În schimb, emoționatul Ike nu vedea și nu mai auzea nimic. Cei patru ași din mîna lui luaseră dimensiuni gigantice, acoperind tot ce se petrecea în jur. De aceea nu băgă de seamă nici liniștea mormîntală care se lăsă brusc în vagon. Cu privirea îngropată în grămada de bani, își amintea tocmai de cacealmalele anterioare ale lui Horace, întărindu-și convingerea că și de data asta e vorba de un renghi îndrăzneț, cînd cineva din spatele lui spuse :

— Joc mare, nu glumă, așa-i ?

„Șmecherul ăla de Thunsdall o să plătească scump perfidia de a-și vîrî nasul în treburile altora...” — mîrîi Ike în sinea lui, plătind cît ceruse Horace, ca apoi să mai ceară încă șapte mii. Dar în liniștea adîncă răsună din nou glasul de deasupra capului său :

— Frumos din partea dumitale ! În felul ăsta mă scu-tești de a căuta prin buzunare.

Abia atunci se trezi Schiffkarten din beția pocherului. Privi spre Horace. Cartoforul stătea cu mîinile ridicate în sus, cu ochii ațintiți undeva, deasupra scăfirlei lui Ike. Negustorul de vite se răsuci brusc și văzu în spatele lui un bărbat zvelt, cu o mască neagră pe față și cu cîte un Colt marinăresc în fiecare mîna. În ușă stătea un alt bandit, mascat și înarmat și el ; ținea în șah tot vagonul. Vocea lui sfîșie dintr-o dată perdeaua tăcerii apăsătoare :

— Stați cuminți frumușel și n-o să vi se întîmple nimic !

După cum se vede, banditul din spatele lui Schiffkarten nu-și pierduse simțul umorului, căci ceru celor doi jucători să-și arate cărțile, spunînd că e curios să vadă cui îi zboară de sub nas un cîștig așa de dolofan. Plescăi uluit cînd văzu chinta roaială și careul de ași. După care îi ceru scuze lui Horace : e silit să ia banii în folosul fondului de ajutorare a văduvelor și a orfanilor rămași de pe urma bandiților de trenuri răposați întru Domnul, căzuți la datorie.

Banditul mai azvîrli cîteva glume macabre și începu să se uite la pasageri, de parcă ar fi căutat printre ei pe cineva. Făcu apoi un semn cu capul către scamatorul, verde de frică, cerîndu-i acestuia să se apropie, băgă în

toc unul din Colt-uri și, aruncînd pe masă o pungă de piele, îi porunci profesorului să vîre în ea miza. Horace urmărea resemnat cum dispar banii în pungă. Gîndul că cineva îndeasă în buzunarul banditului capitalul său, obținut printr-o artistică trișare, îl umplea de un ușor regret. Numai că anii petrecuți în această primejdioasă profesie îl ajutaseră pe cartofoar să dobîndească o desăvîrșită stăpînire de sine, așa că omul nostru fu în stare să privească liniștit în pupilele acelea de gheață, sclipind rece de sub masca neagră.

Și-atunci se petrecu ceva cu totul ieșit din comun. Din pricina groazei, lui Dara Shikoh îi tremurau în așa hal mîinile, încît nu-i de mirare că punga îi alunecă printre degete, iar cînd se aplecă s-o ridice, urmărit de țeava vigilantă a Coltului, din buzunar îi căzu ceasul masiv de aur, care, pînă nu de mult, mărise strălucirea burții respectabile a lui Schiffkarten. Cuprins de o sumbră bănuială, negustorul de vite duse mîna la ochiul său prețios. Vai și amar! Dispăruse! Și, de altfel, cum ar fi putut să se afle în orbita lui, cînd, urmînd drumul ceasului, zornăi pe podea, laolaltă cu lingurița de aur și cu inelul de familie al lui Horace. Păgubașii căscau uluiți ochii la bijuteriile furate cu o iscusință miraculoasă. Și banditul îl privi cu interes pe magicianul rușinat, apoi rîse cu un rîs ca scîrțîitul unei pompe ruginite. Tocmai voia să lanseze o altă glumă banditească, cînd vagonul fu cutremurat de o împușcătură grozavă. Pînă atunci domnul Harrison se odihnise în brațele lui Morfeu, cu desăvîrșire neatins de evenimentele dramatice ce se petreceau în jurul lui. Acum însă, îndărătnicul guturai îi gîdilă nările, așa că se trezi din cauza unui strănut uriaș, pe care doar o ureche foarte exersată l-ar fi putut deosebi de împușcătura unei carabine „Sharps-45-120-550“. Numai că banditul nostru, cu nervii în permanentă încordare din cauza situațiilor disperate, nu făcu nici cel mai mic efort ca să cerceteze cauza acestei detunături. Întorcîndu-se cu iuțeala fulgerului, descărcă în pieptul lui Harrison butoiul unuia din Colt-uri și, înșfăcînd prompt cu mîna dreaptă punga gata umplută, se retrase cu spațele spre ușă, cu pistolul îndreptat amenințător, în timp ce tovarășul lui trăgea în aer ca un bezmetic.

Abia dispărură bandiții pe ușă, că Horace, cu cîte un Derringer în fiecare mîna, se repezi la fereastră, al că-

rei geam zornăi zburat în țândări de un glonț ce se înfipse în tavanul de lemn. Toți pasagerii se lipiră iute cu nasul de podea. Afară se auzeau împușcături, urmate de șuieratul ștrengăresc al gloanțelor rătăcite. După un timp se auzi un tropot de cai și împușcăturile amuțiră, încheiate printr-un bubuitor semn de exclamare tras dintr-o carabină Springfield veche. Oamenii se ridicară anevoie de jos, cu excepția domnului Harrison. Pe acesta, cred că numai glasul trâmbiței arhanghelilor l-ar mai fi putut scula. În clipa aceea dădu buzna în vagon conductorul, strălucind de fericire :

— Oameni buni ! strigă el, încântat. A fost Jesse ! El era ! L-am recunoscut !

Bărbatul care cu o jumătate de oră în urmă îl declarase pe James drept binefăcătorul aducător de prosperitate în localuri privi chiorîș spre cadavru.

— Ce minte și pe-ăsta ! mormăi el. Să-l sperie într-așa hal pe Jesse al nostru ! De cînd detectivii agenției Pinkerton i-au schilodit mama, e teribil de nervos.

Horace, privind trupul nemișcat al lui Harrison, își și spuse : „Sărmanul ! Sînt sigur că se și vedea cu comisionul în buzunar. Ce să-i faci ! Măcar așa a fost scutit de o decepție amară cînd i-aș fi suflat eu afacerea de sub nas. Asta este, toți ajungem acolo !“

Încă nu se împrăștiase bine fumul împușcăturilor, că turbatul Schiffkarten se și năpusti asupra lui Dara Shikoh. Îl înhăță de gît și-l zgîlții ca pe-un stindard, copleșindu-l cu o avalanșă de înjurături nemaipomenit de murdare... ! ... ! ... ! Urletele lui erau însoțite de zgomo-tul unor palme zdravene, care răsuceau capul magicianului, astfel încît ochiul observatorului îi vedea profilul cînd din dreapta, cînd din stînga. Dar Horace, ascunzînd în adîncurile sufletului o sinceră admirație pentru geniul buzunăresc al lui Dara Shikoh, depuse toate eforturile fizice și toată elocința de care era capabil ca să-l scoată pe bietul om din ghearele negustorului de vite.

— Toate bijuteriile — zise el — sînt aici, nu lipsește nici una, așa că ce s-a întîmplat de fapt ? Nimic !

În ce-l privește pe ocultist, acesta își mîngîia gîtul învinețit și, urmărind cu un ochi trist giuvaerurile care intrau din nou în posesia proprietarilor lor, se jura că avu-

sese cele mai bune intenții. Ca un prezicător ce e, prevăzuse atacul și, din simpatie pentru tovarășii săi de drum, luase la el bijuteriile. Sperase că-l va învinge ușor pe tâlhar cu o privire magică, da, sperase că-l va preda justiției, iar bijuteriile le va înapoia stăpînilor lor. E de la sine înțeles că nu contase pe posibilitatea ca James să respingă acest atac ocult, cu un ochi supermagic de maximă putere. Și tocmai asta se întîmplase, căci faimosul pistolar e tot atît de bun bandit pe cît e de mare magician. Pe scurt, își găsise nașul. Tîmpenia neobișnuită a acestei explicații îl consternă chiar și pe Schiffkarten ; el dădu neputincios din mîină și-și arată în continuare vrăjmășia, mulțumindu-se doar să-i întoarcă spatele lui Dara Shikoh. Horace îl simpatiza din toată inima pe scamatorul lung de mîină : cîntea în el un demn coleg, acționînd într-un domeniu doar ceva mai îndepărtat. Și, în general, era foarte bine dispus. Ce-i drept, soarta îi golise strașnic buzunarele, dar aceeași soartă îl lichidase totodată pe omul care ar fi putut să-l lipsească de o sumă de o mie de ori mai mare. Nu, hotărît lucru, n-avea de ce să se plîngă.

Numai că jocul nu se sfîrșise. Nici vorbă. În prima tură cîștigase ; care va fi oare rezultatul celorlalte ?

TRANDAFIRUL DIN CHICAGO

În dimineața aceea, cînd Horace Jouett Greenwood cercetă cu privirea fațada Hotelului Sanders, își zise că în tot Kansas-ul City ar fi fost greu să găsești un loc mai mizerabil. Ținînd seama de murdăria speculației plănuite, domnul Bennet n-ar fi putut alege un cadru mai potrivit.

Horace nu stătu pe gînduri și intră în birtul întunecos. Nările i se contractară instinctiv, lovite de aburii diafani, dar cu atît mai respingători, ai băuturii proaste, aburi ce pluteau în încăperea neaerisită. O privire îi fu de ajuns ca să vadă bula de foc a unui cap roșcovan aplecată peste postavul mesei de biliard. Se uită prudent în jur. Sala era aproape goală, doar în spatele tejghelei un tînăr palid spăla niște pahare, iar la o masă din colț,

în fund de tot, doi bărbați jerpeliți discutau cu glas coborât. Jucătorul de biliard încerca niște caramboluri dificile cu atîta patimă, că nici nu-l văzu pe noul venit. De aceea Horace putu să-l studieze în voie. Nu-i prea plăcu lunganul ăsta costeliv, cu o față de cal și cu un moț pieptănat și pomădat pe fruntea îngustă, îmbrăcat cu stridența unui fante bătauș de mahala. De sub mustățile răsucite răsărea un rest de trabuc stins, mușcat cu furie în clipele cînd reușita carambolului ținea de un fir de păr ; din cînd în cînd sorbea dintr-un pahar cu vin, neluîndu-și nici atunci ochii de pe postavul verde. În clipa aceea, Horace observă că la mîna cu care strîngea piciorul paharului îi lipsea degetul mic. Se spulberară deci și ultimele îndoieli. Cartoforul se apropie de masa de biliard și spuse pe un ton degajat, cam așa cum se vorbește în societate despre vreme :

— Tinere, du-te în Vest !

Lunganul roșcovan nici nu ridică ochii. Abia după ce isprăvi o cvartă dificilă, puse cu grijă tacul pe masă, își lăsă în jos manșetele și, întorcîndu-se spre Horace, îl măsură cu o privire rece, impertinentă, care spori și mai mult antipatia lui Greenwood. Deschise apoi gura și, imitînd pentru cîteva secunde un crap care se luptă pentru o gură de aer, spuse :

— V-v-veniți cu m-m-mine în c-c-camera mea.

Pe cînd urca scările murdare ale hotelului spre camera roșcovanului, Horace medita la principiile cu totul aparte după care se conducea domnul Bennett în alegerea celor mai apropiați colaboratori.

Încăperea în care intrară era și mai respingătoare decît birtul. O notă mai veselă o dădea doar o inscripție frumos împodobită, atîrnînd de un șnur de mătase, într-o ramă elipsoidală. *Dumnezeu să ocrotească această casă !* anunțau literele înflorate. Nu exista nici cel mai mic motiv pentru care Dumnezeu să fericirească cu o favoare specială această speluncă murdară.

Roșcovanul rupse primul tăcerea, prezentîndu-se drept Leo Bushman, în prezent salariat al firmei Bennett și Bond. Se așeză apoi pe unicul scaun din odaie, poftindu-și oaspetele să ia loc pe pat și fixîndu-l cu o privire care, desigur, nu exprima nici admirație, nici respect, nici măcar încredere. După cîteva încercări nereușite de a

scoate un cuvînt, îl întrebă pe Horace dacă el e „cetă-
țeanul din Kansas, cumsecade dar uns cu toate alifiile, în
aparență inofensiv și ușor de tras pe sfoară“. Tonul ironic
îl indispușe pe Horace într-așa un hal, încît nici modul
deosebit de îndrăzneț în care Bushman luă cu asalt difi-
cilul cuvînt *sfoară* nu-i redete buna dispoziție ; își declară
totuși cu sînge rece identitatea cu omul descris. La care
roșcovanul Leo sublinie că are cu totul altă părere decît
șeful său în ce privește fizionomia oamenilor. Dar Horace
îl asigură sec că se conduce numai și numai după părerile
domnului Bennett, în timp ce impresia unui oarecare
domn Bushman îl lasă cu desăvîrșire rece. Și că, în gene-
ral, constată cu regret că, în ciuda țelurilor comune, nici
unul nu simte față de celălalt cea mai mică urmă de sim-
patie, de aceea ar fi mai bine dacă ar rezolva cît mai re-
pede ce au de rezolvat și s-ar despărți înainte de a-și arăta
mai limpede antipatia reciprocă. Leo Bushman ridică din
umeri zîmbind. Își descheie apoi cîțiva nasturi de la vestă
și începu să se scotocească pe sub cămașă, de unde pes-
cui o centură de piele ; din fiecare buzunăraș al acesteia
scoase cîte un teanc gros de bancnote. După ce le nu-
mără, Horace întinse mîna, dar laba lui Bushman îi
strînse încheietura ca într-un clește de fier :

— Un mo-mo-moment ! M-m-mai e timp be-berechet
pînă la Cow-Cow-Cowtown ! D-după ce s-o re-re-rezolva
pro-problema !

Cu mult, cu mult înainte ca Leo să sfîrșească această
frază, de altfel destul de scurtă, Horace se gîndi că de
fapt ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Între timp,
roșcovanul îi lăsase mîna și, umblînd la buzunarul de la
piept, scoase o hîrtie mototolită, pe care i-o băgă lui Ho-
race sub nas.

— R-r-recunoașteți s-s-scrisul ș-ș-șefului ? A s-s-so-
sit ieri.

E clar că Greenwood nu putea recunoaște că vede pen-
tru prima oară scrisul șefului. Cu o strîngere de inimă,
privi scrisoarea, temîndu-se că va găsi în ea sursa ne-
încrederii lui Bushman, dar, spre mulțumirea lui, des-
coperi doar fraza citată privitor la cetățeanul cumsecade
din Kansas. În paragraful următor, financiarul îi cerea lui
Bushman ca, din cauza anumitor primejdii pe care le pre-
zintă călătoria în regiunea de frontieră, să-l însoțească pe
reprezentantul lui pînă la Cowtown, și abia acolo să-i li-

vreze marfa comandată. Expresiile alegorice, precum și utilizarea ambiguă a cuvintelor făceau absolut imposibilă folosirea scrisorii împotriva domnului Bennett de către o persoană nedorită. Așadar, Horace o împături la loc și, înapoindu-i-o roșcatului, zise surîzînd :

— După cum văd, domnule Bushman, îmi veți ține tovărășie timp de cîteva zile. Dacă e cu neputință să devenim prieteni intimi, asta nu înseamnă că nu ne putem suporta, nu-i așa ?

O spuse cu tonul cel mai plăcut de care era în stare, dar în adîncul sufletului își repeta : „De tipul ăsta trebuie să scap cu orice preț !“ Se părea însă că citirea gîndurilor nu constituie nici o problemă pentru fantele roșcovan, căci acesta îl asigură de îndată pe Horace că tîrgul îi convine de minune, fiind convins că nu Leo Bushman ar fi cel care ar plăti scump o eventuală neînțelegere. Și, ca prin minune, în mîna lui apăru un Colt 44. Cu o smucitură bruscă, îl răsuci în jurul arătătorului și trase fără să ochească. Glonțul reteză șnurul pestriț și suplica adresată lui Dumnezeu de a ocroti casa căzu jos. Domnul Bushman zîmbi încîntat, se mai jucă cîteva clipe cu pistolul, arătîndu-și abilitatea, după care îl vîrî la loc în tocul atîrnat sub braț, sub haină.

Horace se arată absolut indiferent. În realitate însă aprecie la justa valoare această glumă de pistolar. Hotărît lucru, nu va fi ușor să-i vină de hac unui tînar atît de iute de mîină. Domnul Bushman declară că nu trebuie să te naști în regiunea de frontieră ca să știi să mînuiești cum trebuie o pocnitoare ; el, de exemplu, s-a născut la New York, și cu toate astea, în ce privește tragerile, la regiment i-a băgat în cofă pe toți cei din Vest pursînge. La care Greenwood îi recunoscuse, condescendent, anumite înclinații pentru arta pistolului, pomenind totuși așa, în treacăt, de cîteva duzini de indivizi din regiunea de frontieră care, zise el, în timp ce i-ar fi permis domnului Bushman să ducă mîina la armă, ar fi luat comod micul dejun și abia pe urmă ar fi scos și ei Colt-ul, siguri că împușcătura lor ar fi fost, oricum, prima.

Leo, încingîndu-și burta cu prețioasa-i centură, rîse binevoitor și spuse că ar dori grozav să-i v-v-vadă și el pe t-t-tipii ăia...

Așadar, prima convorbire a lui Horace cu agentul lui Bennett nu abundase în manifestări cordiale de priete-

nie. Cu toate astea jucătorul înțelese imediat că, dacă vrea să adoarmă neîncrederea pistolarului roșcovan, trebuie să schimbe metoda. Lucru pe care îl și făcu ; iar a doua zi dimineața, pe cînd se plimbau pe peronul gării, Bushman avea față de Greenwood o atitudine mai cordială decît avusese cu douăzeci și patru de ore în urmă. Cum de-i cîștigase Horace simpatia ?

După caracterul și meseria lui Leo, se putea presupune că jocul de cărți are un rol însemnat în viața lui. De aceea cartoforul îi trezi mai întîi interesul, înfățișîndu-i ca din întîmplare cîteva dintre cele mai spectaculoase figuri ale artei trișatului. Pupilele roșcovanului se aprinseră, nesățioase ; și cînd mai apoi Horace îi încredință taina a două-trei trucuri de foarte mare efect, bărbatul acela cinic strălucea de bucurie ca un copil care țopăie în jurul pomului de Crăciun...

Între timp, vestea despre atacul trenului de către banda lui James se răspîndi prin oraș cu iuțeala fulgerului, căpătînd un colorit din ce în ce mai pitoresc. Se spunea că miza de sute de mii de dolari, pe care o umflase după ce împușcase în prealabil pe toți jucătorii, printre care se aflau și cîteva personalități de seamă ale vieții publice, îi oferise banditului o pradă cu mult mai mare decît vagonul poștal. Horace nu se lăudă defel în fața domnului Bushman cu participarea la un joc atît de ieșit din comun, unde atuul îl avusese pînă la urmă revolverul banditului, dealtfel, nici nu voia să-și mai aducă aminte de partida care-i lăsase în buzunar exact cît să-și plătească acum biletul pînă la Powderville. Această situație i se părea lui Greenwood nemaipomenit de caraghioasă, știind cît de aproape se află cei o sută cincizeci de mii de dolari, numai că, din păcate, acești o sută cincizeci de mii de dolari nu aveau numai două picioare, ci și o mîină iute, sigură și o inimă plină de credință față de numele lui Bennett. Lucru pe care Horace îl verificase bine de tot : chiar dacă acest domn Bushman avea în urma lui un trecut dintre cele mai negre, acum își slujea cu supunere patronul. Pe Greenwood îl interesa cam prin ce mijloace reușise Bennett să cîștige un asemenea individ. Pentru moment știa doar că orice încercare de a submina loialitatea lui Leo ar fi un act teribil de nesăbuit. Așa că acum băteau amîndoi leneș peronul gării, observînd plic-

tisiți forfota în care oamenii de teapa lui Horace și a lui Leo nu erau o raritate. În cele din urmă se deciseră să se urce în tren ; o porniră deci agale spre vagoane, fumîndu-și trabucele.

Horace tocmai pusese piciorul pe scară, cînd întoarse capul ca să-i atragă lui Bushman atenția asupra unui fleac. Dar nu i-o mai atrase. Căci exact în clipa aceea zări un exemplar uman atît de reușit și, pe deasupra, femeie, încît uită de pistolarul lui Bennett, ba chiar și de parcelele lui din Cowtown. Asta fiindcă sexul slab fusese întotdeauna o latură nu mai puțin slabă a caracterului acestui bărbat care nu se oprea niciodată în fața unei fărădelegi, dar întotdeauna în fața unei femei frumoase. N-are sens să încercăm acum să ghicim ce-l atrăsese mai mult la acea fermecătoare brunetă : chipul ei dulce, silueta plină de nuri sau grația pudică a mișcărilor ? Aripă drăgăstoasă fîlfîiră deasupra jobenului său și dulcele zeu al amorului, scoțînd din tolbă săgeata cea mai încinsă, străpunse inima cartoforului. O privea ca unul căzut din lună pe tînăra femeie care, îmbrăcată într-un frumos costum de voiaj, se juca, răsfățîndu-se, cu o umbreluță ușoară de soare ce-i ocrotea tenul alb ca laptele de văpaia arzătoare. Celălalt umăr se sprijinea de un bărbat înalt, roșu la față, cu ghiocci la tîmple, căruia favoriții impozanți îi dădeau un aer deosebit de respectabil.

— A-a-asta zic și eu bu-bucăți-ți-că !

Comentariul vulgar al roșcovanului zvîrli spiritul lui Horace înapoi în deșertul banalei realități. Imaginea fermecătoare a frumoasei necunoscute nu se șterse, dar abia atunci Horace îl observă pe Bushman cum își răsucea pofticios mustățile roșcate și cum își fixa tentaculele privirii libidinoase pe farmecele feciorelnice ale fetei. Și Horace Jouett Greenwood din Tennessee se cutremură de silă, privind brusc în față adevărul gol-goluț : cît de mult a decăzut el, urmașul unei distinse familii sudiste, dacă trebuie să aibă de-a face cu asemenea indivizi dezgustători !

Între timp, bruneta și însoțitorul ei se apropiaseră și Horace observă că intenționează să se urce tocmai în vagonul dinaintea căruia încremenise el. Se dădu deci iute în lături și își scoase jobenul cu un gest atît de distins, cum numai un cavaler din Sud e în stare să facă. Dom-

nul cu favoriți mulțumi amabil și obrazul fetei se îmbujoră nespus de fermecător. Focul acestei roșeți trecu în inima uscată a lui Horace, care se aprinse dintr-o dată ca un șomoilog de paie. Ca să nu mai vorbim de clipa în care fata, sprijinindu-se bine de brațul bărbatului, își ridică, cu o mișcare negrăit de pudică, poala fustei, de bună seamă numai ca să poată pune piciorușul pe treapta înaltă. Atunci, vrînd-nevrînd, dezgoli în fața pistolarului și a cartoforului cea mai splendidă gleznă pe care o văzuseră vreodată. Cufundați în visare, priviră amîndoi acea gleznă divină și, fiindcă nu le fu dat să vadă mai mult, nu se străduiră defel să pună friu jocului imaginației lor aprinse ; dar pe cînd privirea lui Bushman era murdărită de o poftă josnică, Horace încercă un sentiment cu mult mai pur, iar cînd se urcă și el în vagon și ocupă un loc care-i permitea să se dedice neobosit adorării în tăcere a acestui profil demn de divinizare, își dădu seama că o asemenea pasiune arzătoare și totuși atît de minunată ca aceea ce-i mistuia inima acum, simțise pentru ultima dată cu nouăsprezece ani în urmă. Da, atîta timp trecuse de cînd o iubise cu o iubire fără speranță, iubire de adolescent, pe doamna Evelina St. Clair...

Își dădu seama că în cale îi apăruse dintr-o dată ceva cu totul neașteptat. Era, zău, o complicație cu totul neprevăzută.

Din visarea lui înduioșată îl trezi însă iute un amestec de voci cherchelitate care se apropiau mereu. Se aplecă furios pe fereastră și zări un grup de domni veseli, majoritatea îmbrăcați încă în costume de seară. Toți debordau de o bună dispoziție direct proporțională cu numărul de sticle golite. Aburii de alcool îmbibaseră hainele și răsuflarea zgomotoșilor petrecăreți în așa măsură, încît ar fi fost de ajuns să aprinzi un chibrit ca aceștia să sară în aer ca un izvor de țigări.

Ei bine, această veselă cohortă de adepți ai lui Bahus conducea la tren doi bărbați, care meritau amîndoi ceva mai multă atenție. Primul, mai tînăr și mai înalt, tînjea din tot sufletul după un pat ; părea tare adormit și șifonat. Părul bogat, de culoarea mierii, căzîndu-i pînă pe umeri, precum și mustața și barba aurie confereau fizicului său un aspect cam excentric, dar și o anumită distincție. Nici oboseala nu reușea să-i șteargă de pe față bronzul minu-

nat care arăta că adevăratul cămin al acestui bărbat nu este învechitul Est, ci preria liberă, nemărginită. Intrase cu chiu cu vai într-un costum negru de croială orășenească, semănând cu un mînz sălbatic, de prerie, înfășurat în valtrapuri de doliu. Numai pălăria îndesată voios pe cap trăda apartenența de fapt a acestui interesant flăcău. Tovarășul său, mai bătrîn și mai scund, cu chipul ca bazaltul dezagregat, era, se vede treaba, un vulpoi bătrîn, căci răspundea cu atîta haz la fiecare glumă, încît afumații lor însoțitori se prăpădeau de rîs. Șchiopăta ușor, făcînd să zornăie la fiecă pas o grădiniță de medalii și insigne ce străluceau pe fondul bleumarin al redingotei croite cam militărește.

Horace observă că străinul cu plete trezește un interes deosebit în rîndul călătorilor din tren și de pe peron. De altfel, ceva îi tot spunea că se mai întîlnise cîndva cu omul acesta. E clar, îl văzuse cu vreo zece ani în urmă la Sheridan, numai că pe atunci era ceva mai zvelt și îmbrăcat într-o haină soioasă din piele de căprioară. Sărbătorea acolo, cu prietenii, victoria asupra unui alt vîntor de bivoli, nu mai puțin celebru, Bill Comstock, cîștigîndu-și astfel populara poreclă de „Buffalo-Bill”. Nu prea îmbătrînise în tot acest timp colonelul William Frederick Cody, atît de îmbibat de glorie, că puteai s-o storci din el. Numele lui strălucea pe bolta Vestului Sălbatic cu o sclipire orbitoare : se număra printre colaboratorii favoriți ai generalilor Crook, Carr, Sherman, Miles, Sheridan și îl răzbunase pe Custer, masacrat de indienii siucși la Cornul cel Mare, omorînd Mîna-de-aur și devenind astfel idolul întregii națiuni. E deci de la sine înțeles că cele mai de seamă notabilități din Kansas City organizaseră, cu prilejul vizitei lui, o sărbătorire demnă, care se cam prelungise și, cu scurgerea orelor, mai pierduse din demnitate. Orășenii, cu nimic mai puțin demni de respect, deși abia își mai tîrau picioarele împleticite, considerau drept o cinste deosebită să-l conducă pe distinsul oaspete pînă la tren. Oamenii îl recunoscuseră imediat pe Cody, copleșindu-l cu nenumărate dovezi de respect și simpatie. Tații își puneau fiii să jure că vor păstra pe veci în inimă imaginea acestei pilde vii a onoarei omului de frontieră, în timp ce femeile aproape că leșinau de emoție, privind un exemplar masculin atît de reușit.

În cele din urmă, Cody și însoțitorul său șchiop reușiră să se smulgă din mijlocul entuziaștilor admiratori și se urcară în vagon, cu mâinile drepte ușor înroșite de atâtea strângeri cordiale, cu capetele bombardate pînă în ultima clipă de urări de drum bun, precum și de numeroase sfaturi cum să scape de mahmureală. Buffalo Bill se lăsă greoi pe o bancă, chiar în fața domnului serios cu favoriți, și adormi pe loc, în timp ce prietenul lui, păstrîndu-și prospețimea neobișnuită, se cufundă în lectura unui ziar. Fiind încă dimineața devreme și majoritatea pasagerilor încercînd să recupereze ce pierduseră prin sculatul cu noaptea în cap, în vagon domnea o atmosferă adormită, foarte binevenită pentru Horace, care voia să-și desfășoare mai departe ghemul gîndurilor drăgăstoase și să arunce duzini de priviri nu mai puțin drăgăstoase. Numai că pofta scîrboasă ce se trezise în Bushman la vederea farmecelor fetei nu adormise încă și individul îl omora pe Greenwood, povestindu-i niște anecdote deocheate. Cartoforul turba în sinea lui. Îi venea să-i tragă una peste bot respingătorului povestitor, dar se stăpînea cu multă artă, prefăcîndu-se că se distrează de minune, ba spuse și el una, că Leo rîse cu gura pînă la urechi, atrăgînd, spre necazul lui Horace, atenția întregului vagon.

Hohotul pistolarului răsună atît de tare, încît Cody, fornăind de cîteva ori zgomotos, se trezi și el. Tocmai se ireca la ochi, cînd începură să-i chiorăie zdravăn mațele. Faimosul cercetaș se înroși ca o codană la prima declarație de dragoste, convins că frumoasa de vizavi a auzit acest zgomot inestetic. De aceea, ca să înăbușe alte fanfare nedorite ale măruntaielor înfometate, se ridică și luă din plasă sacul de voiaj, care ascundea în pînțelele lui o gustare apetisantă. De altfel, tovarășul lui îl imită numaidecît, așa că peste o clipă ședeau amîndoi, mestecînd concentrați. În clipa cînd Buffalo Bill înghiți ultimul dumaticat și se și hotărîse să-și caute o poziție cît mai bună pentru un nou capitol al somnului înviorător, însoțitorul frumoasei fete se ridică în picioare și i se prezentă drept Zacharias Breakenridge, ziarist, fost redactor al rubricii municipal-politice a *Poștei matinale* din Chicago, acum redactor-șef al *Goarnei din Cowntown*, călătorind cu fiica sa Winnifred. I-ar fi teribil de recunoscător colonelului dacă ar vrea să se deranjeze într-atîta și să-i răspundă

la cîteva întrebări scurte, care ar interesa nespus de mult obștea cititorilor din Cowtown. Înainte de-a putea Cody să scoată vreun cuvînt, lucru de care, după cum se părea, nici nu prea avea chef, însoțitorul său șchiop sări în picioare și începu să scuture cordial dreapta ziaristului.

— Sînt colonelul Judson, E.Z.C. Judson — strigă el, vesel. Poate că numele ăsta nu vă spune mare lucru, dar îl cunoașteți cu siguranță pe Ned Buntline, dramaturgul, scriitorul, poetul Vestului Sălbatic. Nu încape îndoială, cum s-ar putea să nu-l cunoașteți pe Ned Buntline ! Ei bine, Ned Buntline sînt eu.

Informația aceasta îl bucură pe Zacharias Breakenridge doar cu ceva mai puțin decît cea dinainte. Căci cel ce-i strîngea mîna era acel bărbat remarcabil care avusesese originala idee de a angaja trei dintre cele mai celebre vedete ale Vestului Sălbatic : pe Buffalo Bill, pe Texas Jack și pe Wild Bill ca să joace rolurile principale în „dramele“ sale cu subiecte din Vest. Ziaristul își mai amintea foarte bine că premiera piesei lui Judson ajunsese ținta glumelor și ironiei criticilor dramatici. Bietul Ned Buntline juca în piesa lui rolul unui bandit care moare în actul al doilea, iar o revistă scrisese că ar fi fost grozav de bine pentru piesă dacă autorul ar fi murit înainte de a o scrie. Un alt critic afirma că e o piesă care poate fi jucată de la mijloc spre cap și spre coadă în același timp, sau de la coadă spre cap, și ca atare e greu de spus cum a fost scrisă de fapt.

— Vasăzică sînteți ziarist ? întrebă fericit colonelul Judson. Mă bucur sincer. Știți, eu și cu Will prețuim mult ziaristii. Presa e a șaptea mare artă. Nu-i așa, Will?

— Ihî — mormăi Cody, cufundîndu-se încet într-un somn dulce.

— Nu mă surprinde defel — continuă Buntline, neobosit — că-mi cereți, pentru ziarul dumneavoastră, cîteva istorioare adevărate din viața lui Will. Sînteți un ziarist care caută fără încetare știri proaspete pentru iubiții săi cititori, așa cum harnica albină caută mierea. N-am dreptate ? Sînt convins că n-ați auzit încă cum l-a capturat Will pe generalul Marmaduke. După cîte știu, povestirea n-a apărut nicăieri. Vă dau, ca să zic așa, *copyright*-ul pentru ziarul dumneavoastră, fiindcă îmi sînteți simpatic. Stați un pic : în ce formă s-o publicăm?

Foileton ? Cu cursive ? Ca o povestire pentru suplimentul distractiv duminical ? Alegeți dumneavoastră, eu mă supun. Cred că foiletonul ar fi cel mai nimerit. Eu vă voi povesti cât mai pe scurt, restul îl adăugați de la dumneavoastră : descrieri de natură, stări sufletești și tot felul de sosuri. Scoteti-vă, așadar, carnetul, creionul și scrieți : „În pofida faptului că ororile răz...” un moment, vă rog. Era să uităm esențialul. Un titlu grozav. De exemplu : *Saga Vestului Sălbatic într-un compartiment de cale ferată*. Bun, nu ? Sau : *Amintirile cercetașului în zgomotul expresului*. Ei ? Și subtitlul ? *Clopotul locomotivei trezește amintirile vânătorului de bizoni*. Grozav, nu ? Dar să trecem la treabă. Deci : „În pofida faptului că ororile războiului fratricid lăsaseră pe pământul scumpei noastre patrii o urmă însîngerată, zorii aprinseră o lumină de aur, zori respirînd o liniște atît de solemnă, de parcă pretutindeni ar fi domnit pacea binecuvîntată. Spre cerul fără nori se înălța un fuior de fum și un foc mic trosnea vesel : un tînăr își prăjea pe jeratic niște slănină. Desfătîndu-se cu farmecul dimineții proaspete — aici poți presăra niște descrieri înflorite de natură — bălaiul cercetaș își aminti, singur-singurel în ținutul acela nemărginit, pustiu, de mama lui, rămasă departe, undeva dincolo de munți — aici bagi niște chestii cît mai simțite, oamenii se dau în vînt după așa ceva. În acest tînăr zvelt, bine făcut, îl puteți ghici pe nimeni altul decît pe dragul nostru Buffalo Bill, care, în vremurile acelea de restriște, slujea sub drapelul Nordului, fiind curierul lui McNeil. Slănina aurie răspîndea un miros ispititor, cînd, deodată, viteazul nostru vînător de bizoni fu înconjurat de un numeros detașament de confederați. (O divizie sau o brigadă întreagă, nici nu mai știu. De fapt, poți scrie ce vrei.) Așa... și-n frunte se afla un bărbat înalt, celebrul Marmaduke în persoană. Credeți că Bill și-a pierdut firea ? Ha ! Nu-l cunoașteți pe Cody, mîndria cîmpiilor ! Laconic, porunci sudiștilor să-l conducă la general. Strălucirea ochilor de vultur și tonul glasului său au un efect irezistibil asupra rebelilor. Îi ascultară întocmai ordinul. Bill îl privește pe viteazul Marmaduke drept în față și îi spune : «Vă asigur că vă prețuiesc nespuse însușirile ; dar, din păcate, datorîia mă silește să vă cer un lucru tare neplăcut. Predați-mi sabia,

sînteți prizonierul meu.» Evident, Marmaduke nu știe cu cine are onoarea. Rîde sec și spune : «Te rog să mă crezi, tinere, că-mi plac glumeții de felul tău. Din nefericire însă, războiul e un lucru prea serios ca să pot da cea mai mică atenție chiar și celei mai bune glume.» Și făcu semn ordonanței să-l ia pe Bill. Hoho ! A și nimerit-o ! Incomparabilul nostru Buffalo Bill se înclină ușor și spune : Iertați-mă, generale, am uitat să mă prezint : sînt William Frederick Cody. Numai atît. Generalul se face alb ca varul și zice : «Asta schimbă lucrurile. Trebuia să-mi spui de la bun început.» Și numaidecît îi predă lui Bill sabia. După care se întoarce spre aghiotanții săi : «Domnilor, nu mai e nimic de făcut. Sîntem ostatecii colonelului Cody». Ei, Will, n-a fost așa ? (Un sforăit ușor fu singurul răspuns la această sugestivă întrebare.) După care Will a încercuit pur și simplu detașamentul lui Marmaduke și l-a dus în captivitate. Generalul însă i-a rămas bun prieten pînă în ziua de azi.“ Vedeți, aș putea să vă mai povestesc zeci și zeci de asemenea întîmplări autentice din viața lui Will. Vreți să vă istorisesc cum odată Cody a atacat o turmă atît de numeroasă de bizoni, încît, pînă s-o înconjoare, i-a crescut barba pe fața proaspăt rasă ?

— Nu, îmi ajunge — șopti domnul Breakenridge, cu glasul unui om care, gata să se înece, reușește să ridice pentru o clipă capul din șuvoiul de ape. De fapt, tocmai am închis ediția — adăugă iute, în speranța că astfel îl va reduce la tăcere pe cumplitul vorbăreț.

— Apropo, camarade ! strigă colonelul Judson. Nu uita două lucruri. În primul rînd poți aminti așa, printre rînduri, că toate aventurile lui Buffalo Bill le-a consemnat în cărțile lui (de vînzare în toate librăriile) prietenul său intim Ned Buntline. Și pe urmă, cînd vei descrie înfățișarea splendidă a lui Will, ar fi mare păcat dacă n-ai ține seama și de flecușetele astea — drept care smulse din cravata lui Cody un ac de aur, de mărimea unei jumătăți de dolar de argint, în forma unui cap de bizon. I-l vîrî ziaristului sub nas, ca să-l orbească cu diamantele și rubinele încrustate în el. După aceea înfipse din nou prețiosul ac în cravată, mai-mai să-l înțepe pe Cody, și suflecă mîneca hainei cercetașului, care se trezea încetul cu încetul, pînă ce altă frunte de taur, ce prindea de data asta manșeta cămășii, aruncă scînteii de aur și pietre pre-

țioase. Paisprezece carate — căscă Judson, plictisit. Darul marelui cneaz Alexandru al Rusiei. Știi, o amintire de vânătoare. Altea sa se numără printre prietenii cei mai intimi ai lui Will. Nu-i așa, Will?

— Ihi — răspunse Cody, cufundându-se iar în apele trandafirii ale somnului.

Judson mai trăncăni un timp, ridicînd în slăvi cînd pe Will, cînd pe sine însuși, după care îl întrebă direct pe domnul Breakenridge care e ținta călătoriei lui.

— Mergem, eu și fiica mea, la Cowtown — răspunse ziaristul. Unul din foștii mei colegi, pe vremuri bun prieten, tipărește și conduce în acest oraș un ziar foarte citit. S-a hotărît să se întoarcă în Est, așa că mi-a vîndut foarte ieftin ziarul și tipografia. Eu și fiica mea sîntem încîntați că avem prilejul să aprindem în auritul nostru Vest, nefertilizat încă spiritual, torța culturii, de a cărei lumină este atîta nevoie în aceste ținuturi aspre. Mulțumită unor oameni ca dumneavoastră, colonele Cody, indienii setoși de sînge au fost goniți pentru totdeauna de pe aceste meleaguri și viața colonistului pașnic se bucură, din acest punct de vedere, de o siguranță absolută. Se stinge încetul cu încetul focul nemuritoarei ere a războaielor cu indienii și locul luptătorilor cu arma îl ia armata luptătorilor cu condeiul, al cărei preaumil infanterist îndrăznesc să mă consider și eu; această armată intenționează să innobileze și să cultive spiritul bărbaților și femeilor prinși pînă azi în lupta grea pentru pîinea lor cea de toate zilele. Dar cîte sarcini importante nu-l așteaptă aici pe ziaristul curajos și incoruptibil! De pildă, în această grădină, cea mai tînăară a Statelor, mai cresc încă din belșug multe buruieni nedorite, și îndatorirea oricărui ziarist cinstit este de a fi primul care să contribuie la plivirea lor fără milă. Da, *Goarna din Cowtown* vrea să devină un gîrbaci și un stîlp al infamiei, pedepsind și acoperind de rușine fără cruțare pe oricine ar îndrăzni să încalce hotarele dreptății și ale moralității.

Privirea managerului lui Cody se odihnea acum cu respect pe chipul ziaristului. Căci colonelul Judson își dăduse seama că n-are de-a face cu un oarecare ziarist de provincie, care mîzgălește anevoie cîteva rînduri despre sinuciderea unui vagabond necunoscut în parcul orașului, ci cu un rafinat scriitor politic de articole de fond, care, prin frecvența audiere a discursurilor electo-

rale, își însușise arta perfectă a pregătirii unei budinci oratorice splendid crescute. Acum murea de-o neprefăcută rușine. De ce nu se străduise mai mult când zugrăvise aventurile lui Buffalo Bill ? !

— Evident — adăugă Breakenridge, cu un zîmbet binevoitor, destul de satisfăcut că reușise să se impună în fața unui orator atît de blazat ca Buntline — recunosc, Cowntown nu e probabil un loc care să abunde în bandiți, corupători și femei ușoare. Se zice că este un orășel adormit în mijlocul preriei, o stație fără importanță în drumul celor ce mîină vitele spre calea ferată.

Din clipa cînd cuvîntul Cowntown răsună pentru prima dată în discursul ziaristului, Horace începu să asculte cu încordare. Gîndul că drumul său are aceeași țintă ca și al frumoasei creole îl umplu de fericire. Iar ultimele cuvinte ale lui Breakenridge privitor la „orășelul adormit“ și „stație fără importanță în drumul celor ce mîină vitele“ îi aduseră pe buze un surîs viclean. Ce va spune oare acest bărbat jovial cînd Cowntown-ul va începe să se transforme, sub ochii lui, într-un Babilon infernal ? Horace chicotea, amuzat încă de pe acum la acest gînd.

Se înserase bine cînd trenul intră pufăind în gara din Powderville, ultima stație a căii ferate sud-vest. Horace urmări îngrijorat șuvoiul de oameni, temîndu-se să nu-i scape aceea care-și făcuse lăcaș în apartamentul inimii lui ca la ea acasă. La un moment dat i se păru că-l zărește în forfota mulțimii pe profesorul Dara Shikoh, dar nu era prea sigur că e el. De altfel, aceste ținuturi mișunau de o faună foarte pestriță, și magicianul pungaș se pierdea ușor în lumea pestriță de pe peron.

Brațul legii, atît de puternic și de musculos în nord-est, ajungea aici doar cu degetul cel mic pipernicit, prea neputincios ca să îndrăznească să domesticească bandele de ucigași de profesie, de hoți de vite, de trișori, de tîlhari la drumul mare și de spărgători de bănci, care, prin efortul lor comun, făcuseră ca clima acestor locuri să fie mult prea fierbinte. Și tocmai asta le convenea tuturor acestor bandiți, care practica aici îndeletnicirile lor necurate avînd un singur risc : că odată și odată vor da peste vreunul al cărui deget va apăsa ceva mai iute pe trăgaci.

Orașul infernal, ascuns acum de masca nopții, clipea în întuneric cu mii de ochi de foc, îmbătându-se de lătratul pistoalelor. E firesc ca într-un asemenea mediu străinul să se simtă mic și neajutorat, chiar dacă jungla politicii comunale din Chicago nu mai are pentru el nici cel mai mic secret. Așa că, în clipa când Horace îi zări pe domnul Breakenridge și pe domnișoara Winnifred privind disperați peronul murdar, înghionțiți din toate părțile de călătorii grosolani, își dădu seama că a venit momentul să intre în scenă.

— Aceste pașnice împușcături nu trebuie să vă neli-niștească, e zi de leafă și bărbații sărbătorească fericitul sfârșit de săptămână.

Horace îmbracă aceste cuvinte cu cele mai catifelate nuanțe ale frumosului său glas de bariton și le împodobi cu muzicalitatea tărăgănată, plăcută a accentului din Sud. Fata se îmbujoră, simțind fixată asupra-i privirea arzătoare a jucătorului. Înainte ca Zacharias Breakenridge să se întoarcă, recunoscător, spre el și să-l întrebe politicos dacă n-ar putea să-i recomande un loc unde să înnopteze, măcar în parte corespunzător pretențiilor unei tinere doamne modeste din Est, Horace și deschisese gura ca să-i răspundă, când în întuneric răsună un strigăt neomenesc. Se auzi o împușcătură și cilindrul zbură de pe capul domnului Breakenridge. Greenwood se întoarse și zări în lumina leșinată a unei lămpi cu petrol un cowboy rînjind, din al cărui revolver ieșea fum. O privire sumară îi fu de ajuns lui Horace ca să priceapă întreaga situație.

— Nu-i nimic — îl liniști el pe ziaristul speriat. Ați nimerit numai în calea glonțului unui trăgător cumsecade, care întâmpină cu acest salut, poate cam zgomotos, pe colonelul Cody.

Și, într-adevăr, glonțul care descoperise capul lui Breakenridge doborî și jobenul lui Buffalo Bill.

— Bronco Bill ! strigă vînătorul de bizoni, înviorat de puiul de somn tras cîteva ore în șir, și porni vesel în întâmpinarea cowboy-ului ars de soare ; nu mai semăna deloc cu Albă-ca-zăpada moțăind în tren.

Colonelul Judson țopăia în urma lui, șchiopătînd grotesc. Abia după ce domnul Breakenridge se liniști, răspunse și Horace la întrebarea pusă mai înainte. În ce privește acest oraș, numai Hotelul Berkowicz intră în discuție. De fapt se îndoiește că ar putea găsi aici o casă

demnă să primească sub acoperişul ei pe stimata domnişoară. Galantul cartofor îşi dădu seama că a venit momentul să se prezinte. Intenţiona s-o facă cu un gest şi cu accentul specific Sudului, cu acea politeţe fermecător de demodată. Dar chiar în clipa aceea locomotiva lansă, cu un urlet, un nor de aburi şuierători, aşa că fu silit să strige ca un geamgiu ambulant cuvintele pe care voise să le rostească cu o voce discretă dar demnă. Şi tot atunci cineva din preajma lor răcni speriat :

— Will ! Ți-a dispărut acul ! Şi butonii !

Horace îl recunoscuse îndată pe Judson. „Aşadar, nu m-am înşelat“ — gândi el, amintindu-şi de clipa în care i se păruse că-l vede în înghesuială pe Dara Shikoh. Acest episod comic îi redă în parte buna dispoziţie, astfel că se dedică din nou, cu nesaţ, problemelor sale.

Se zice că în sufletul fiecărui om îngerul şi diavolul duc o luptă de veacuri. În ce-l priveşte pe Horace, apărătorul lui ceresc încasase o chelfăneală cruntă, pe care împieliţatul i-o administra de ani şi ani. În ultimele zile, înaripatul divin se împleticise neputincios pe lângă frînghii, în starea aceea numită *groggy*. Şi tocmai atunci parfumul crinilor feciorelnici care încununau fruntea frumoasei Winnifred înfăptui minunea : într-atîta îl întări pe heruvim, încît, pentru o clipă, acesta aşternu, cu o cange, culcuş tare demonului în cele mai întunecate mlaştini ale sufletului cartoforului. Da, soarta ironică se amuza în clipele acelea, învăluindu-l pe răufăcătorul cartofor cu mantia strălucitoare a cavalerilor regelui Arthur, dispuşi să-şi jertfească oricînd viaţa pentru liniştea şi onoarea doamnei lor.

Greenwood reuşise chiar să convingă pe doi pierdevară ca, în schimbul unei sume exagerat de mari (din punga lui Breakenridge, se-nţelege), să ducă bagajele ziaristului la Hotelul Berkowicz. Şi cum intenţiona să se cazeze în acelaşi hotel, fapt împotriva căruia domnul Bushman nu avu nimic de obiectat, îi însoţi pe domnul Breakenridge şi pe domnişoara Winnifred pe străzile zgomotoase ale oraşului, dînd prea puţină atenţie fenomenelor curenţe caracteristice vieţii din Vest, care însă îi tulburau cumplit pe jurnalist şi pe fiica acestuia. Aşa că Horace îşi luă rămas bun abia pe culoarul hotelului şi, respingînd mulţumirile lui Zacharias, cu un contraatac de fraze fin şlefuite, plecă, după ce le făcuse, clasic de

simplică urare de noapte-bună, ca să-l liniștească pe Bushman, care-l aștepta nerăbdător.

Sper că n-ați uitat încă de acest personaj important, chiar dacă nu s-a mai vorbit de mult de el. Leo deci își dăduse imediat seama că Horace e nebun după frumoasa creolă. La început, acest lucru îl amuzase și el îl tachinase pe jucător cu glume de prost gust, pe care Horace le ignorase disprețuitor. Dar când, după despărțirea de Breakenridge, nemulțumitul Bushman îi aminti lui Greenwood de adevărata lui misiune, pomenind cu această ocazie, nedelicat, ba am putea spune grosolan, de farmecele încântătoarei Winnifred, Romeo din Tennessee se hotărî să-l reducă cît mai repede la tăcere pe acest roșcovan scîrbos, oferindu-i prilejul să-și bîlbîie mîrșăviile la cîteva picioare sub pămînt, într-unul din mormintele pustii ale Colinei cizmelor¹ din Powderville.

Da, așa era Horace Greenwood. E drept că nu-și bătea niciodată capul să deosebească binele de rău, nu avusese niciodată un dram din ceea ce se numește conștiință, dar tot atît de drept e că nobilul amestec de sînge romantic sudist trezea în el o iubire arzătoare pentru frumos, mai ales pentru frumusețea feminină. Și dacă ea strălucea și prin comoara de diamante a inocenței fără pată, atunci mlaștina neagră din sufletul său se involbura înfiorată de o sinceră rușine, rușinea autocunoașterii, și în clipele acelea el n-ar fi șovăit să-și dea viața pentru acea minune pămîntească. Întocmai așa se petrecuseră lucrurile și acum. Dar abia dispăru făptura gingașei Winnifred, că vraja se topi, diavolul, făcut cnocaut, se trezi și-l adormi pe emisarul cerului, cu o directă cu adevărat satanică, pentru ca pe urmă să-i șoptească lui Greenwood la ureche cîteva sfaturi bine intenționate, și anume cum să scape cît mai repede de domnul Bushman.

Da, cum să scape cît mai repede... La asta medita Horace, privind gînditor spre agentul lui Bennett, care tocmai scotea din sacul de voiaj o cămașă lungă de noapte, căci, păzindu-se unul pe celălalt, cei doi aventurieri luaseră o singură cameră, hotărîți să nu închidă ochii toată noaptea. Cartoforul, sprijinindu-se de pervazul ferestrei care dădea spre strada zgomotoasă, se întoarse dezgustat

¹ Cimitir unde sînt îngropați toți cei morți cu cizmele în picioare. (n.t.)

și aruncă o privire de partea cealaltă a străzii Carson, unde luceau în întuneric luminile *Paharului plin*, un saloon foarte frecventat, mai ales datorită excelenței lui bucătării. Își aminti că la ultima lui vizită în Powderville mîncase în acest local un biftec grozav. Îi propuse deci lui Leo să cîneze acolo. Bushman, strașnic chinuit de tînguirile jalnice ale pîntecului său flămînd, acceptă bucuros. Și cum nu avea talente de ghicitor, nici nu bănuia că buna lui dispoziție va ceda curînd locul unor sentimente cu totul diferite.

CINEVA

COMANDĂ O LIMONADĂ

Powderville era în anii aceia un oraș cu adevărat vesel. Amintea prin multe de Dodge-ul anului șaptezeci și doi, cînd tocmai se terminase construirea căii ferate. Și Powderville profita de cîțiva ani de pe urma acestei poziții privilegiate. Dar nu peste mult timp, calea ferată va merge mai departe, spre sud-vest, în întîmpinarea drumului vitelor; și atunci acest oraș își va pune în cap cenușa plictiselii și va îmbrăca aspectul mohorît al unei halte fără importanță. Presimțindu-și parcă sfîrșitul, trăia viața febrilă a unei tuberculoase desfrîinate care-și știe zilele numărate. Pentru moment deci, istoria Powderville-ului era încă scrisă de țevile revolverelor care scuiپau flăcări. Ziua de azi era și mai agitată, fiindcă cowboy-ii texani tocmai își primiseră leafa și nu știau unde s-o cheltuiască mai iute.

Guss Nagle, șeful de echipă de la Panhandle, noduros și cu picioare strîmbe, epuizase în decursul întregii după-amieze toate mijloacele de a zvîrli cît mai repede banii pe fereastră. Își cumpăraseră mai întîi un joben de culoare țipătoare, se fotografiase și acum tocmai intenționa să-și încerce norocul într-o partidă de monte¹. În clipa de față se număra încă printre aceia care, ca o cataplasmă zgomotoasă, înconjurau tejgheaua barului *La paharul plin*. Se pregătea tocmai să se despartă de acest

¹ Joc de cărți de origine mexicană. (n.t.)

local într-un mod cît mai sonor, hotărîndu-se să tragă în lustră. Numai că nu-și puse planul în aplicare, căci tocmai cînd scotea, cu o mîină nesigură, revolverul, hăr-mălaia din jurul său amuți brusc și totul încremeni într-o tăcere de gheață. Doar cineva, lîngă cowboy, șopti :

— Brooks a avut pe ziua de azi unul la cină. Dar se pare că nu i-a ajuns.

Guss se întoarse încet, dînd drumul Colt-ului în toc, de parcă l-ar fi fript. Văzu în ușa un bărbat cu ochii sticloși, care se clătina pe picioare. Era Billy Brooks. Pe Guss nu-l distra defel ideea să se joace cu pocnitoarele în prezența domnului Brooks, căci faima ce-i învăluia numele avea culoarea sîngelui și duhnea a praf de pușcă. Billy Brooks, proscris înăscut prin caracter și fapte, se număra printre cei mai de seamă ași ai revolverului din Dodge City din anul una mie opt sute șaptezeci și doi.

Chiar cu o clipă înainte îl trimisese în împărăția umbrelor pe Floyd McOdlum, însoțitorul înarmat al Companiei de transporturi intermunicipale a lui Kingsley. Texanii, văzînd prăpădul, refuzau să predea armele la intrarea în oraș. Un singur om îi putea sili s-o facă : Brooks. Numai că el nu voia asta, fiindcă legea pistolarilor nu permitea să ucizi oameni neînarmați, or, uciderea devenise o necesitate pentru el. Și fiindcă toți știau acest lucru, se străduiau, cu o scrupulozitate înduioșătoare, să nu-i atragă atenția.

În aceste condiții, clienții *Paharului plin* se siliră deci să pară cît mai pașnici cu putință, și șeful de echipă Guss Nagle făcu o mutră, de parcă habar n-ar fi avut despre revolverul de la soldul lui.

Billy Brooks se împletici o clipă în ușa, după care, în liniștea mormîntală, se îndreptă cu pas clătinat spre tejgheaua barului, cu cîteva minute în urmă înconjurată de un șir triplu de bețivani ; acum era pustie și doar spre margini se înghesuiau cîteva bărbați, care tînjeau probabil după aureola de erou. Ucigașul se lăsă greu pe tejghea, aruncă pe ea un dolar mexican și spuse răgușit :

— Whisky cu pi-pi-per...

E adevărat că, treaz, domnul Brooks nu se bîlbîia niciodată, dar cum se ametea puțin, limba i se înnodea ca funia în mîinile unui marinar îndemînatic. După cîm ne-am dat seama, acum cu siguranță nu era treaz ; deci

se bîlbîia. În plus, picase într-o dispoziție neagră care făcea ca lumea să-i apară în culori deosebit de sumbre.

Simțea cum în creierul lui amorțit de băutură se trezește o furie liniștită, dar cu atît mai înverșunată, cum se întinde, scrișnind din dinți, și-și scoală din somn sîngeroașă concubină. Pofta de a ucide. Se uită posomorît jur împrejur și toți cei asupra cărora se oprea privirea aceea de șarpe începură să mediteze la ceea ce numim de obicei ultimele gînduri ale omului. Numai că domnul Brooks descoperi pe fețele tuturor o expresie de miel dus la tăiere, așa că se întoarse dezgustat spre paharul său, din care sorbi, cîtînd timp drept înainte.

O tăcere de gheață atîrna greu deasupra capetelor băutorilor, aidoma unui bolovan ce amenința din moment în moment să se prăvălească peste scăfîrliile înfricoșat plecate. De aceea răsufară cu toții ușurați cînd aripile ușii batante pocniră și podeaua scîrțîi sub pașii unor nouteniți. Se pare că unuia dintre ei nu-i plăcu atmosfera apăsătoare din saloon. De altfel, își și exprimă imediat dezaprobarea prin cuvintele :

— Ce m-m-mai v-v-veselie e aici ! C-c-ca la în-în-mormîntare...

Domnul Brooks se răsuci încet. Din ochii lui privea moartea...

Leo Bushman, Billy Brooks...

Nu se mai întîlniseră niciodată. De aceea nici nu bănuiau că natura vitregă le pusese în gură aceeași limbă sprintară. Le cunoașteți firea, așa că nu-i greu să ghiciți cam în ce fel s-a terminat o asemenea ciocnire. Dar să n-o luăm înaintea evenimentelor !

Așadar, pistolarul lui Bennett nu acordă la început nici cea mai mică atenție bețivului care se strîmba sardonice lîngă tejgheaua barului și pași liniștit spre prima masă liberă, delectîndu-se în gînd cu imaginea unui biftec succulent. Din aceste visări concrete îl trezi însă atingerea unei mîini grele, care îi strînse brațul ca într-o menghină. Se uită surprins și văzu că bărbatul care, cu o clipă în urmă, se mai împleticea pe lîngă bar, se străduiește să-i smulgă umărul din încheieturi. Și în clipa aceea pricepu că schimonoselile furioase îi erau adreseate lui.

Chiar cînd era treaz și teribil de bine dispus, Billy Brooks nu excela prin maniere de om binecrescut. Așa că închipuiți-vă cum se purtă cu străinul despre care era convins că-și bate joc de bîlbîiala lui. Fără a înceta deci să maltrateze umărul lui Bushman, se aplecă spre el într-un unghi primejdios de ascuțit, dînd drumul la un discurs jignitor, a cărui durată se dublă din pricina bîlbîielii îndărătnice a posesorului ei. Domnul Bushman fu neplăcut impresionat de acest discurs, lucru lesne de înțeles dacă ne gîndim că în introducere era numit idiot roșcovan, comparat apoi, rînd pe rînd, cu o serie de animale scîrboase, în general urît mirositoare și, în încheiere, pus temeinic la curent cu intențiile domnului Brooks : el, Leo Bushman, va fi îndopat așa de zdravăn cu plumb, că nici nu va mai avea prilejul să-și dorească altă mîncare. Aici ucigașul se bătu semnificativ peste tocul revolverului, asigurîndu-l pe țintașul roșcovan că i-a și pregătit o lingură plină cu tocană de plumb.

Pentru cîteva clipe, fața lui Bushman alcătui, împreună cu părul lui ca focul, un tot coloristic. Se adunaseră prea multe lucruri care aprinseseră pînă la demență firea lui de curcan. De fapt, era de ajuns și că un bețivan își permisesese să-l bată pe umăr, iar acum același îmbălat îl jignează de moarte, rîzîndu-și de vorbirea-i defectuoasă. Zău că nu mai are de ce să-și irosească vremea cu trîncăneli inutile, cînd brațul lui răzbește în asemenea cazuri mult mai bine decît cuvîntul. De aceea, zvîrlind mîna bețivanului de pe umăr, sări înapoi și își vîrî la iuțeală dreapta sub haină. Numai că domnul Brooks doar atîta aștepta ca să arate că se numără printre acei flăcăi ageri din regiunea de frontieră despre care pomenise Horace în Hotelul Sanders și pe care Leo își dorise cu atîta ardoare să-i v-v-vadă. Iată deci că-l avea acum pe unul dintre ei chiar în fața ochilor, dar, din păcate, nu pentru multă vreme, căci degetul lui Brooks apăsă pe trăgaci într-o fracțiune de timp atît de scurtă, că moartea îi încețoșă domnului Bushman privirile înainte de a-și putea da seama cu ce trăgător de elită avusese de fapt onoarea să se întîlnească. Fruntea-i borte-lită de glonț bufni de podea exact în clipa cînd mîna lui atingea prăselele de os ale pistolului. Acum zăcea întins pe jos, țeapăn, orb la toate chipurile palide din

juru-i, surd la liniștea în al cărei vâl invizibil îi place atît de mult Mortii să se drapeze.

Dar poate că insistăm prea mult asupra sfîrșitului unui pistolar fără importanță. În această povestire vor mai fi cadavre din belșug (și ce cadavre!), așa că n-avem motive să ne ocupăm de fiecare nemernic împușcat. Să observăm mai degrabă personalitățile mai însemnate care asistau la plecarea lui Leo în iad.

Cînd domnul Brooks își satisfăcu pe deplin setea de sînge, nu mai văzu nici un motiv pentru care să rămînă într-un loc atît de neconfortabil cum devenise saloon-ul *La paharul plin*. Drept care lăsă pistolul să cadă înapoi în toc și, rîgîind zgomotos, ieși clătinîndu-se în stradă. În ce-l privește pe Greenwood, îi venea să sară pe masă, să-și arunce cilindrul în aer și să comande de băut pentru toți cei de față. Căci pistolul lui Brooks rezolvase într-o secundă o problemă complicată, pe care el ar fi soluționat-o doar cu prețul încărcării conștiinței sale cu o nouă crimă.

Dar încă nu era cîștigat totul. Mult rîvnitele o sută douăzeci de mii și prețiosul plan al terenurilor din Crowtown se odihneau sub pieptul, din ce în ce mai rece, al pistolarului mort. Acum va trebui să scoată cît mai iute rămășițele lui Leo de aici, altfel întregul caz s-ar putea complica într-un mod cît se poate de neplăcut. Horace se temea, de pildă, de cioclu, care va observa cu siguranță centura prețioasă. Asta încă n-ar fi însemnat mare lucru, dar cînd domnul Bennett va începe să iscodească (și desigur o va face), ca să-l descopere pe șmecherul care-i suflase cu atîta viclenie prada de sub nas, atunci mărturia cioclului l-ar fi pus pe urmele bune. Trebuia deci să ia cadavrul de acolo cît mai repede și fără cel mai mic zgomot, înainte ca oficialitățile să înceapă să-și vîre nasul lor nerod, lucru care însă, într-un oraș ca Powderville, nu era chiar atît de probabil. Greenwood se hotărî să joace rolul unei rude întristate, intenționînd să se dea drept vărul răposatului domn Bushman. Privi deci spre cei din jur și le ceru, referindu-se cu jale la bătrîna mamă a lui Leo (sigur avea una), să-l ajute să ducă trupul regretatului văr la Hotelul Berkowicz. Numai că se părea că nici unul dintre cei prezenți nu era prea entuziasmat la ideea de a se speti cărînd un cadavru greu. Lipsa de amabilitate a acestor gură-cască începuse

să-l enerveze pe Horace, cînd cineva îl bătu prietenește pe umăr. Se întoarse și văzu un bărbat corpulent al cărui chip nu se deslușea prea limpede contra luminii. Recunoscu însă pe loc vocea gravă și frumoasă de bas ce ieșea, involburată, din această voluminoasă siluetă, ca un șuvoi de bere excelentă, grea :

— Doar știi, prințe, că eu nu te las niciodată la ananghie ! Apucă-l de subsuori, că eu îl apuc de picioare.

Un asemenea glas avea un singur om pe lume. Și numai el îl tachina pe Horace cu titluri de noblețe.

Așa se făcu că domnul Greenwood îl întâlni din nou pe Shamus O'Meara.

Intr-o cameră de la primul (și totodată ultimul) etaj al Hotelului Berkowicz, Winnifred ședea pe pat, cu genunchii aduși la gură, fără să dea nici o atenție apetisantelor cotlete care se lăfăiau ispititor pe farfurie, ca o favorită de sultan, înfrumusețate de aurul și de parfulmul cartofilor prăjiți. Refuzase să ia cina în restaurant, așa că domnul Breakenridge, dornic să cunoască cît mai curînd viața și obiceiurile oamenilor de la frontieră, coborîse în acest infern care răcnea și exploda sub picioarele lui, asigurînd-o că se va întoarce repede. 'Cina i-o adusesse un tînăr șontorog, cufundat parcă neconținut în niscai meditații profunde, din care nu-și dorea să fie întrerupt. Nu se strădui cîtuși de puțin să merite titlul de chelner. Cert e că-i inspiră lui Winnifred tot atîta neîncredere ca de altfel întregul Hotel Berkowicz.

Locuitorilor acestui oraș din vecinătatea căii ferate nu li se păruse atît de caraghios cînd domnul Samuel Berkowicz își denumise cocioaba de lemn hotel. Numai că o fată răsfățată din Est, cum era Winnifred, considera această denumire drept o înșelătorie nerușinată. Dacă fata ziaristului s-ar fi uitat, ziua, la clădirile din jur, ar fi priceput fără doar și poate sentimentul propriei valori de care dăduse dovadă domnul Berkowicz, dar întunericul nopții învăluia totul, cu excepția ferestrelor și ușilor luminate, și împiedica astfel orice comparație din care hotelul mai sus amintit ar fi ieșit, fără îndoială, biruitor. Și această localitate era totuși un oraș pe care puntea căii ferate îl lega de confortul civilizației. Mîine Winnifred se va urca în diligența pîntecoasă și se va coace timp de două zile în măruntaiele-i zdruncinate, pînă să zărească

străzile Cowtown-ului, viitorul ei cămin. Imaginea acestei îngrămădiri prăfuite de cocioabe de lemn, pierdute în deșert, o umplea de o deznădejde pe care trista priveliște înconjurătoare nu i-o putea risipi. Lampa cu petrol fumega aruncînd o lumină vicleană peste tapetul cumplit cu trandafiri roșii, roșind parcă de îndrăzneala domnului Berkowicz, care spera ca tocmai cu ajutorul lor să transforme această cameră mizeră într-un salonaș cochet, respirînd intimitate. „Ce-ar fi — își zise ea în gînd — ca în spatele acestor tapete să fie ploșnițe?” Imaginea insectelor viclene pîndind, setoase de sînge, în umbra vegetației de hîrtie, o umplu de o groază cu mult mai teribilă decît amestecul sălbatic de împușcături, voci răgușite și strigăte jalnice, care ajungeau pînă acolo din stradă, înfigîndu-i-se în tîmple ca niște ace încinse. Drumul de la gară la hotel durase doar cinci minute, cu toate astea lui Winnifred i se păruse că în zborul acestor trei sute de secunde văzuse de zece ori mai mult decît în întreaga ei viață, petrecută la marginea însorită și iiniștită a orașului Chicago. Cu toată ora tîrzie, străzile vuiau de o vie agitație. Șuvoaiele de pietoni se revărsau pe trotuarele înguste de lemn sau înotau prin colbul străzilor nepavate, colb roșu ce se ridica în coloane spre cerul întunecat. Se vedeau foarte puține femei, și majoritatea își trădau limpede, prin fard, voce și îmbrăcăminte, adevărata profesie. Dar în ciuda acestui fapt, nu zăreai bărbați care să încerce să se lege de ele sau să le jignească. Fălcile ușilor batante scîrțiau batjocoritor, înghițind mereu noi și noi veniți doritori de rachiu, sau scuipînd din cînd în cînd afară cîte un bărbat care zbura, cu mîinile și picioarele rășchirate ca o broască, și cădea cu o icnitură surdă, trăgînd cu nasul o brazdă adîncă în nămetele de praf. Uneori, mulțimea se împrăstia ca un cîrd de gîște speriate, și prin noapte trecea ca fulgerul, chiuind, un călăreț. Chipuri sălbatice ca săpate în bronz, cu bărbăteț poase sau cu obraji rași ca actorii și cu bărbia acoperită fără speranță de pădurea virgină a unei bărbi înspăimîntătoare, sau doar delicat împodobite cu o mustăcioară răsucită și cu un cioc de fante, răsăreau din întuneric ca să dispară iar. Bețivii — și jumătate din oraș era beată — trăgeau necontenit în aer și-n oameni. De multe ori, convinși că trag în aer, nimereau într-un om și invers. Cînd artileria, încălzită de băutură, amuțea

pentru o clipă, din saloon-uri răsunau zăngănitul pianolelor, trilurile scripcilor zburdalnice, murmurul chitarelor și strigătul trompetelor. Atunci Winnifred îi fusese recunoscătoare acelui dandy palid, care li se recomandase în gară. Altfel n-o prea interesa, chiar dacă privirea lui fixă o înfiora plăcut. Prezența acestui bărbat însă îi dădea o oarecare încredere, sentimentul că există aici cineva care ar putea înfrunta, la nevoie, greutățile ; cu mult mai multă energie decât căruntul ei tată. Tovarășul străinului însă nu-i plăcea deloc domnișoarei Winnifred. Se zgîia la ea tot timpul ca un cretin. Și mustața aia ridicolă, și freza pomădată ! Ce caraghios !

La un moment dat, împușcăturile răsunaseră teribil de aproape și gloanțele şuieraseră la înălțimea capului, semn sigur al unui aprins schimb de focuri, dintre cele care-l obligă pe trecător să se culce la pământ sau să se facă una cu pereții. Însoțitorul necunoscut nici nu trebuise s-o silească pe Winnifred să se ascundă cît mai fute, împreună cu tatăl ei, în spatele unui butoi burduhănos. Un urlet înspăimîntător sfîșiase văzduhul și pistoalele amuțiseră. Pași grăbiți tropăiseră pe treptele de lemn și cineva plecase în căutarea unui cioclu. Cînd, după cîtiva pași, Winnifred se ciocnise de zidul de gură-cască, privirea îi coborîse spre pământ și, în spatele gardului de picioare neastîmpărate, zărise o gleznă nemișcată într-o cizmă cu pînten de argint.

Înainte de a ne despărți pentru o clipă de frumoasa Winnifred, trebuie să vă reamintim că această fată nevinovată nici pe departe nu bănuia adevărata identitate a lui Horace, altfel i-ar fi arătat desigur un interes mult mai viu. Căci tocmai parfumul otrăvitor al răului atrage inima unei femei frumoase, în timp ce binele, în general, o plictisește. Numai că fiica ziaristului nu cunoștea încă, din păcate, cursul agitat al vieții domnului Greenwood. Așa că teama de ploșnițele imagineare goni la iuțeală imaginea cavalerului din Sud. Norul de spaimă care plutise pînă atunci sub tavanul jos cobora încet-încet, pînă ce o atinse pe fată cu degete fantomatice. Ea sări tremurînd, toată și, deschizînd brusc ușa, o luă la goană pe coridor, hotărîtă să-și găsească tatăl, chiar dacă s-ar afla în infern.

Între timp, domnul Breakenridge bea jos, la teighea, un pahar cu whisky acceptabil, la un preț cu mult mai puțin acceptabil, observînd ce se petrecea în jur cu ochiul unui reporter experimentat, căruia nimic nu-i scapă. Barul era atît de plin de fum, încît lumina leșinată se aduna tremurătoare în jurul lămpilor, învăluindu-le cu halouri de ceață purpurie și lăsînd restul încăperii pe seama unui întuneric murdar. Mirosul mulțimii — în majoritate persoane care în viața privată se ocupau numai de vite și tîlhării — făcea și mai dens aerul fierbinte îmbibat cu aburi de alcool într-un amestec aproape palpabil. Și ca toate simțurile să-și aibă partea lor, degetele agile ale cuiva zdrăngăneau la pianolă refrenul unui cîntec fals, repetat la infinit. Printre zdrențele de lum, umbre vagi se clătinau în jurul meselor, pe care proliferau ciupercile otrăvitoare ale jocurilor de noroc. Cărți, ruletă, dame, un complot mult prea puternic împotriva buzunarelor pline. E de mirare, dar jucătorii, în general, oameni cu chipuri crîncene, se purtau destul de disciplinat. Pe perete atîrna un anunț frumos înrămat, în care literele înflorate — acea minune caligrafică a anilor șaptezeci — compuneau următoarea inscripție :

TRAGEȚI CÎT VREȚI DAR PE STRADĂ

De bună seamă că recomandarea asta ar fi putut cu greu să țină în frîu patimile jucătorilor, dar zbirii lui Berkowicz erau renumiți pînă hăt-departe pentru mîna lor grea și pentru tirul lor fără greș. Așa că, dacă vreun tont încerca cu naivitate să facă scandal, simțea imediat pe pantaloni și guler atingerea unei mîini puternice care-l ridicau cu ușurință de pe scaun și-l azvîrleau prin ușă ; iar dacă vreunul era așa de nebun, încît ducea mîna la pistol, mai juca pocher cel mult cu îngerii sau, mai probabil, cu dracii, care trăgeau fără jenă cacealma după cacealma.

Domnul Breakenridge observă însă un pumn de oameni care se deosebeau mult în bine de ceilalți clienți, pe fețele lor cinstite și prin limbajul cuviincios, folosind doar înjurături foarte moderate, și asta numai cînd era absolută nevoie. Imbrăcați în general orășenește — chiar dacă cro-

iala hainelor lor trăda adesea mîna unui croitor de provincie — reprezentau probabil floarea spirituală a cetăţenilor din Powderville. Dacă numai cu greu ai fi putut ghici profesia şi poziţia socială a fiecărui membru al acestui grup demn, în ce-l priveşte pe unul dintre ei nu şovăiai nici o secundă. Era un tip nebărbierit, cam rufos, cu Colt-ul agăţat destul de jos la cingătoare. Era de ajuns însă o singură privire asupra stelei de alamă de dimensiuni respectabile, ca să-ţi dai seama că purtătorul acestei insigne are o justificare oficială pentru a purta atît de jos pistolul său de calibru 45.

Întreaga societate este dominată de un bărbat care părea ieşit din paginile *Colibei unchiului Tom*, unde întruchipase pînă atunci personajul violentului proprietar de sclavi Legree. Maiestuos şi purpuriu ca un cazan de aramă, împingea pe ultimul plan pe toţi respectabilii burghezi, inclusiv pe şeriful nerăs. În compania acestor notabilităţi, domnul Ferdinand Kingsley juca pe merit rolul principal. Îl juca însă tare zgomotos şi temeinic. Preşedinţia Companiei de transporturi intermunicipale Kingsley reprezenta doar una din rentabilele funcţii cumulate pe care acest rege neîncoronat al Powderville-ului şi le îngrămădise, cu demenţa unui nebun posedat de aur. În mîinile lui se adunau de ani de zile firele politicii municipale şi el domnea peste oraş, cu o duritate lipsită de scrupule şi fără să se zgîrcească cînd era vorba de şperţuri şi şantaj. În seara asta îşi chemase aici consilierii cei mai de seamă, ca să-i tragă la răspundere pentru haosul ce stăpînea în ultima vreme în Powderville. Reuşise pînă acum să-i ţină pe texani în frîu, chiar dacă fusese nevoit să tragă cu mare grijă de zăbală, căci din buzunarele lor se alimenta un şir întreg de localuri de distracţie, care alcătuiau şi ele o parte din avutul lui Kingsley. Dar firul de păr de care atîrnase întotdeauna pacea străzilor din Powderville se rupsesse o dată cu sosirea lui Billy Brooks.

Fred Kingsley îşi păstrase totuşi calmul, atîta vreme cît pistolul ucigaşului lichidase doar cowboy beţi. Azi însă Brooks îl împuşcase pe Floyd McOdlum, specialist în carabine Winchester de calibrul 73, care însoţea diligenţele Companiei de transporturi intermunicipale a lui Kingsley. Această veste îl surprinsese pe cezarul Powderville-ului chiar în clipa cînd îşi încredinţa colanul de guşi briciului iscusit al lui Mark Spinetti, cel mai loial dintre king-

sley-iștii din întregul Powderville. Bărbierul curții, prevăzător, îndepărtă imediat tăișul briciului de respectabilul gît ; într-adevăr, relatarea tragicei ciocniri McOdlum contra Brooks îi puse strașnic venerabilului fierea în mișcare. Doar atingerea blîndă a pămătufului înspumat îi mai răci puțin furia. Silitra mai aluneca pe obrajii bărbieriți, cînd Kingsley îl însărcină pe devotatul bărbier să convoace fără întîrziere pe funcționarii municipali în saloon-ul Hotelului Berkowicz, a cărui conducere o preluase nu demult. Spinetti se dădu peste cap ca să îndeplinească sarcina încredințată, așa că acum ședea și el aici, bucurîndu-se de încurcătura în care erau puși stimabili bărbați, peste ale căror capete tiranul atotputernic turna acidul spiritului său de temut. În clipa cînd domnul Breakenridge își ocupa poziția de observator atent, majoritatea notabilităților își încasase porția cuvenită ; rămăsese doar șeriful municipal, Frank Hanray.

„Marele Fred“ începu să tragă în el cu calibrele cele mai grele ale ironiei sale mușcătoare. Mai întîi își exprimă convingerea că și cel mai laș dintre texani se teme de Frank Hanray mai puțin decît de indianul de lemn din fața prăvăliei lui Coughlin. E bun, zicea el, cel mult ca mamele să-și sperie cu el copiii mici, și asta numai pe cei fricoși și arierăți.

Ce-i drept, cam mult și pentru o fire atît de tare ca a lui Frank Hanray. Dar lasă, o să clătească el noroiul batjocurii cu un pahar de whisky și o să-l facă praf pe domnul Kingsley cu un răspuns de zile mari! Se ține ghinionul de capul lui, replică el, fiindcă, orice-ar face, nu poate să dea de domnul Brooks. Mă rog, fără pic de infumurare, dar s-ar zice că, într-adevăr, ucigașul îl evită, da, să spunem lucrurilor pe nume, de parcă i-ar fi frică de el. Așa, de pildă, azi, el, Frank Hanray, venise aici numai și numai ca să dea ochi cu Brooks ; dar Bill pesemne că i-a aflat intențiile și s-a topit fără urmă.

— Sînt convins — încheie șeriful, sincer înflăcărat de propria-i îngîmfare — că totul s-ar petrece în cea mai deplină liniște, fără cel mai mic zgomot. I-aș pune lui Bill mîna pe umăr și i-aș șopti la ureche : „Billy, băiete, dă-mi pocnitorile alea ale tale. Hai, fără goange !“

Imaginea acestei arestări idilice îl orbise în așa măsură pe șeriful orator, încît acesta nici nu băgă de seamă pantomima disperată a domnului Kingsley, al cărui chip,

destins la început într-o schimă amuzată, suferi o stranie metamorfoză. Macbeth holbînd ochii la fantoma însîngerată a lui Banco nu putea să aibă o mutră mai îngrozită. De altfel, și chipul lui Hanray luă aceeași expresie cînd îl văzu deodată în fața sa pe Billy Brooks. Temutul pistolar se afla de cîteva clipe în spatele lui, ascultînd cu interes tirada lăudăroasă. În cele din urmă se hotărîse să intre în scenă și să-l răsplătească pe șerif după merit pentru trăncăneala-i nerușinată. Mai întîi sîngele lui Bushman, iar apoi aerul proaspăt al serii îi aerisiseră creierul tulburat de băutură și-i dezlegaseră deci și limba împiedicată. Stătea acum în fața lui Frank Hanray, cu un zîmbet rău pe buze și ținînd în mînă pistolul cu șase focuri, pe care îl întindea spre șerif, cu prăselele înainte.

— Ia-l, Frank — zise Brooks, rîzînd ca un jovial șarpe cu clopoței. Iartă-mă că n-am făcut-o mai demult. Te rog, nu te jena!

Zicînd acestea, îi vîrî șerifului sub nas arma ticsită de creștături funeste. Numai că șeriful nu îndrăznea să miște nici degetul mic. Dacă în clipa aceea la tejghea ar fi stat Cristofor Columb și ar fi comandat trei porții de rachiu, Frank Hanray nu s-ar fi holbat mai uluit. Domnul Brooks însă continuă să zîmbească chiar și atunci cînd pumnul lui țîșni și ateriză brusc în stomacul șerifului. Cel lovit icni surd, dar geamătul îi fu înăbușit de un strat gros de magiun de coacăze ce garnisea plăcinta pe care Bill i-o turti prompt pe fața îndurerată. Odată lăudărosul pedepsit și batjocorit, îl lăsă în plata Domnului, îngăduindu-i să se retragă într-un colț și, cel mult, îi grăbi pașii cu cîteva focuri trase razant sub picioare. După care se hotărî să se dedea din nou îngurgitării nelimitate a unor băuturi alcoolice, care, după cum prea bine se știe, dăunează.

Numai că batjocorirea șerifului trezise în el pofta de alte tărăboaie. Privi deci trufaș în jur și le ceru celor de față s-o șteargă imediat de lîngă tejghea. Iubește singurătatea, da, singurătatea naște în el gînduri poetice, îl îndeamnă la meditații cucernice...

Nu trebuie să mai spunem că toți s-au grăbit să-l vadă pe temutul ucigaș cufundat cît mai repede în meditații profunde. Ba bărbierul Spinetti o tuli atît de iute, că-și pierdu foarfecele. Așa că, atunci cînd Brooks privi în jur, nu-l mai văzu decît pe domnul Breakenridge, bînd

liniștit la celălalt capăt al tejghelei. Pistolarul pricepu pe dată că are de-a face cu o ființă cu totul excepțională.

— Hei, străine ! strigă el, arogant. Se pare că ești cam fudul de-o ureche. Cum, n-ai auzit nimic din tot ce-am spus eu despre dragostea mea pentru singurătate, despre influența ei asupra gândurilor mele poetice și așa mai departe ? Crede-mă, n-am să ți-o spun a doua oară.

Zacharias Breakenridge își ridică privirile pașnice și răspunse cum numai un om cu firea și caracterul lui putea s-o facă. Nu vede, zise el, cum consumul moderat de alcool, la tejgheaua unui bar public, ar putea veni în vreun fel în conflict cu legile Statelor Unite. Din caracterul juridic nedăunător al acestei acțiuni reiese deci că nu-l poate împiedica s-o facă nici măcar o persoană oficială, cu atât mai puțin una particulară, tot așa cum nu-l poate alunga din locul pe care-l ocupă acum.

Firește că acest discurs îi tăie brutei nesimțitoare răsuflarea ; înțepeni și nu putu decît să hîrîie de cîteva ori ca un gramofon, pe atunci neinventat încă. Și în clipa aceea zări pe podea foarfeca lui Spinetti. Ochii pistolarului străluciră ciudat, buzele livide i se strîmbară într-un rînjit hidos. Billy Brooks se aplecă, ridică unealta bărbierului și păși încet spre ziarist, urmărit de ochii larg cășcați ai mulțimii încordate. Zacharias Breakenridge tocmai își ștergea pincenez-ul aburit, cînd domnul Brooks i se adresă voios, punîndu-i prieteneste mîna pe umăr :

— Îmi placi, moșule, zău că ești simpatic ! Ce-ar fi să bem un păhărel pentru cunoștința noastră ?

Ziaristul îi îndepărtă mai întîi mîna solidă de pe umăr, după care îi vorbi, pe un ton cît se poate de glacial și de obișnuit. Nu-și amintește, zicea el, să fi cerut vreodată domnului Brooks să-l numească moș și simpatic. El, cel puțin, consideră acest mod de a i se adresa, datorită considerabilei diferențe de vîrstă dintre ei, cît se poate de nepotrivit. Iar în ce privește băutul, cu regret trebuie să-l anunțe pe domnul Brooks că nu bea niciodată cu oameni care batjocoresc autoritatea organelor ce asigură ordinea publică. După aceste cuvinte mustind de personalitate, își scoase politicos jobenul și se pregăti să plece. Numai că în clipa aceea gheara lui Brooks îl înhăță de guler.

— Aș vrea totuși să bem împreună, unchiș caraghios ce ești ! se hlizi pistolarul, mai mult amuzat decît furios.

Zău că-mi placi ! Numai favoritul ăsta din dreapta nu-mi prea place !

Țac ! Fălcile foarfecii tăcăniră batjocoritor și chipul domnului Breakenridge își pierdu demna simetrie, o dată cu pierderea unui favorit argintiu. Un chicotit pervers izbucni de pe buzele nemernicului, căci ucigașul era cît se poate de încîntat de gluma lui. Acum veni rîndul ziaristului să-și piardă, de furie, nu numai glasul, ci și stăpînirea asupra membrelor sale, căci rămase nemișcat ca o bornă, în măsura în care o bornă poate exprima o uimire indignată. Domnul Brooks se mai bucură nițel de expresia comică a victimei sale, după care, trăgîndu-l de celălalt favorit, îi șopti confidențial :

— Ei, ce zici, bătrîne ? Acum nimic nu te mai împiedică să dăm pe gît un păhărel. După care, întorcîndu-se spre barman : Hei, de două ori whisky cu piper !

În clipa aceea cineva se apropie de bar și spuse :

— Și mie o limonadă Kolakoka.

Domnul Frank Leslie, alias Buckskin Frank, pe vremea aceea barman la Hotelul Berkowicz, se pricepea la fel de bine să servească clienții grosolani ca și să occhească în mare viteză. Ce-i drept, popularitatea lui a crescut abia mai tîrziu, în timpul petrecut la Tombstone, unde, printre altele, i s-a pus în cîrcă și uciderea vestitului hoț de vite Ringo Kid. Dar încă de pe acum trecuse prin multe și văzuse multe. Cu toate astea comanda unei limonade nealcoolice în aceste locuri îi întipări pe fața vicleană o expresie neverosimil de nătîngă. Și zău că nu s-ar fi mirat mai mult dacă necunoscutul i-ar fi cerut o jumătate de duzină de scutece de copil. Dar nu avea de ce să se rușineze de uimirea lui, căci aceeași uluială se oglindea pe toate chipurile.

Fu însă de ajuns ca străinul să deschidă de două sau de trei ori gura ca să cîștige inimile fiilor prăfuitului Kansas aici de față, fiindcă intonația tărăgănată, cîntată a acelor cîteva cuvinte pe care le rostise dădea în vileag fără putință de îndoială originea lui kansasiană. Da, de baștină era din Vest, de asemenea și îmbrăcămintea, și gesturile vădeau asta. Căci costumul impecabil ce-i venea ca turnat nu avea nimic comun cu dichiseala îndoielnică a fanților de la frontieră ; tot așa și gesturile lui măsurate contrastau puternic cu grosolănia lor sîngeroasă. Hai să încercăm să

schităm în câteva linii sugestive înfățișarea acestui străin, demn de toată admirația. Borul nu prea larg al pălăriei umbrea un chip expresiv luminat de doi ochi scînteietori, în timp ce pe pieptul puternic bombat tresălta o cămașă fină, pe care se vedeau și mai clar capetele cravatei de culoare închisă, elegant înnodate. O pereche de pistoale Smith & Wesson zgomotoase străluceau sumbru pe șoldurile încinse de niște pantaloni de călărie din antilopă fină. Și, în sfîrșit, picioarele zvelte, fără acea curbură ca de sabie, atît de caracteristică pentru călăreții din regiunea de frontieră, erau încălțate cu cele mai moi cizme de călărie pe care le puteai vedea de la Rio Grande și pînă dincolo de lacurile canadiene. Dar destul cu descrierile seci ! Să lăsăm faptele să vorbească pentru necunoscut !

Am arătat că apariția lui bruscă și, mai ales, comanda ciudată făcută barmanului treziseră atenția îndreptățită a tuturor celor care, în această seară, vizitau saloon-ul lui Berkowicz. În ce-l privește pe Billy Brooks, acesta mai ținea încă, ce-i drept, de favoritul lui Breakenridge, dar se zgîia uluit la tînărul care, prin prezența sa la tejgheaua barului, își bătea joc de dorința lui atît de categoric exprimată.

— Ha ! exclamă ucigașul, uluit, negăsind în clipa aceea o expresie mai potrivită prin care să-și manifeste sentimentele.

Străinul îl măsură cu o privire calmă dar rece, după care rosti cu glas liniștit, armonios :

— Domnul Brooks, dacă nu mă înșel. Cred, Billy, că ți-ar prii grozav dacă ai înceta imediat să-l mai deranjezi pe acest respectabil gentleman și i-ai cere cît mai respectuos scuze pentru cele petrecute !

— Ha ! gîfii Brooks pentru a doua oară, căpătînd încetul cu încetul aspectul unui curcan care intră într-o cameră vopsită în roșu.

— Ți-a cam pierit graiul, dragă Bill ! continuă necunoscutul, sprijinindu-se nonșalant de tejghea.

— Ha ! urlă proscrisul pentru a treia oară. Dar mîna lui nu mai strîngea favoritul ziaristului, ci se îndreptase glonț spre temuta povară de la șold. Numai că nu atinsese încă prăselele, cînd arătătoarele străinului apăsară pe trăgaciul celor două Smith & Wesson și cei doi vechi cama-

razi tușiră plăcut. Efectul intervenției lor fu atît de miraculos și înveselitor în același timp, încît întregul bar se cutremură de o furtună de rîsete, care apoi continuă fără întrerupere de-a lungul acțiunii, așa că nici nu vom mai aminti de ea. Asta, fiindcă prima împușcătură tăiase catarama curelei care ținea revolverele lui Bill, așa că, mai înainte ca degetele lui păroase să poată înșfăca prăselele de os, briul aducător de moarte se prăvăli cu zgomot, lăsîndu-și stăpînul dezarmat ca un mieluşel. Iar cel de-al doilea glonț îl făcu de rîs pe nemernic într-un mod penibil, căci tăie cureaua care-i ținea pantalonii la înălțimea cuvenită, așa că aceștia urmară și ei pilda celor două pistoale și căzură fără scrupule. Deși temutul țintaș stătea acum în fața lor în niște izmene caraghioase, lungi pînă la călcîie, care uitaseră de mult atingerea purificatoare a săpunului. Iar o dată cu pistoalele ucigașului, se rostogolise la pămînt și groaza pe care o împrăstiau aceste cumplite guri de foc. Așa că, în timp ce Brooks mai holba ochii la enigmaticul pistolar, patul greu al Colt-ului lui Hanray îl lovi drept în moalele capului, făcînd ca asupra conștiinței lui uluite să coboare cortina unui leșin milostiv. Ajutoarele șerifului luară apoi la iuțeală trupul pe jumătate înțepenit, transportîndu-l cu mare grijă în pușcăria orașului.

Străinul fu pe dată înconjurat de burțile cetățenilor din Powderville, care ardeau de dorința de a cunoaște acest miracol viu al artei pistolului. Bătăile admirative pe umeri și strîngerile călduroase de mînă nu mai conțineau. Pistolarul ascultă cu politicoasă modestie doar ceea ce revenea faptei lui. După care ciocăni cu dreapta ușor umflată în tăblia tejghelei și ceru din nou un pahar cu limonadă Kolakoka. Domnul Leslie însă bîlgui încurcat că, din păcate, nu-i poate servi băutura cerută. Pe altul, pentru asemenea dorință, l-ar fi acoperit de batjocură fără cruțare, dar fulgerătoarea dezbrăcare a pantalonilor lui Brooks trezise în el respectul cuvenit față de acest necunoscut, care, auzindu-i răspunsul, își schimonosi buzele cu o ironie plină de dispreț : vede el prea bine că-n ținutul ăsta n-o să găsească un ochitor ca lumea, căci numai acolo unde spumegă șuvoaie de limonadă Kolakoka poate fi vorba de țintași ca lumea. Da, numai limonada Kolakoka, din care el bea zilnic cel puțin un pahar, i-a permis să

țintească așa de iute și de precis, căci ea întărește mîna, ascute privirea, conectează sistemul nervos la rețeaua firelor de telegraf ce funcționează ireproșabil, călește mușchii în arcuri de oțel și, în sfîrșit, numai ea...

Aici amuți, nemaiputînd suporta atingerea arzătoare a unor raze magnetice care-și întindeau spre el brațele misterioase de undeva din întunericul sălii. Întoarse capul și, în clipa aceea, privirea i se cufundă într-o pereche de ochi care-l priveau pudic, dar în același timp cu o pasiune netrezită încă, deci și mai arzătoare.

Da, era Winnifred Breakenridge, care, neținînd seama de primejdii, părăsise camera de hotel ca să-și caute tătucul. Îl găsisese, sărăcit de un favorit, dar îmbogățit cu cunoașterea faptului că în regiunea de frontieră sînt valabile cu totul alte legi sociale decît în Est. Domnișoara Winnifred intrase pe ușă exact cînd pantalonii domnului Brooks căzuseră ca fulgerul la pămînt. Pudoarea feciorelnică o îndemnă pe fată să-și întoarcă imediat privirea de la un spectacol atît de îndrăzneț. Și ar fi făcut-o cu siguranță, dacă cîmpul vizual al ochilor ei ar fi cuprins doar lenjeria proscrisului, numai că în el rîdea și figura simpatcă a grozavului ochitor. Urmarea — iubire la prima vedere. Acest proces, mereu același în esență, a mai fost zugrăvit de autor într-o formă beletristică într-unul din paragrafele anterioare ale povestirii noastre, așa că nu e cazul să ne mai ocupăm de el. Dar, spre deosebire de acel caz, cînd sentimentele persoanei îndrăgostite nu au găsit răspuns, acum amîndouă inimile s-au aprins mistuite de aceeași vîlvătaie puternică. Numai că străinul, cu o stăpînire de sine demnă de un pistolar, își reveni într-atîta, încît putu trage coerent concluziile apoteozei limonadei, al căror cuprins l-am putea rezuma în cuvintele : „Eu n-am nici un merit, totul se datorește limonadei“.

Mulțimea îl asculta într-o tăcere respectuoasă. Abia la cîteva secunde după ce elocventul vorbitor închise gura, domnul Kingsley o deschise pe a lui.

— Străine, cred că nu ne-o vei lua în nume de rău dacă te vom întreba cum te cheamă ?

Necunoscutul șovăi o clipă. După care, cu un zîmbet amuzat pe față, rosti cu glas încet :

— E totuna cum mă cheamă. Poate vă e deajuns dacă vă spun că în tot Vestul mi se zice *Joe Limonadă*.

VOLUPTATEA ȘI CHINURILE DRAGOSTEI

Pocnetele amenințătoare ale biciului lung nu permiteau celor trei cai să-și încetinească, fie pentru o clipă, galopul sălbatic. Surugiul știa că numai aici, pe colina întinsă și lină putea câștiga ceva din timpul pe care îl va pierde îndoit spre seară, la urcușul Vîrfurilor Guvernamentale.

Diligența Companiei de transporturi intermunicipale a lui Kingsley nu se deosebea prin nimic de colegele ei greoaie care involburau pe-atunci colbul drumurilor de frontieră, huruind în ritmul roților scîrțietoare unul dintre cele mai însemnate versuri ale poeziei Preriei. Această arcă burduhănoasă și zgîriată văzuse multe în viața ei, și aceste *multe* lăsaseră urme vizibile pe trupul ei. La început, domnul Kingsley se îngrijise ca găurile pricinuite de gloanțe, ca și șanțurile săpate de săgețile indienilor să fie retușate imediat și cu mare atenție, știind că asemenea fleacuri nu fac o impresie tocmai bună asupra pasagerilor. Numai că apașii mescaleri și bandiții dovediseră atîta perseverență în găurirea diligenței, încît domnul Kingsley recunoscuse zădărnicia strădaniilor lui de a o repara și își încrucișă brațele, fără a mai lua în seamă opera acestor carii de metal.

Dar gentlemenii care intenționau să găurească azi burta acestui respectabil vehicul nu bănuiau că spinarea lui turtită le va arunca drept răspuns o cantitate de plumb de două ori mai mare decît cea pe care o vor băga în ea ; căci pe capra înaltă ședea tînărul care, cu o seară înainte, dovedise într-un mod atît de caraghios că Billy Brooks nu-și schimbă prea des lenjeria de corp. Sub scaun, o carabină Henry, pe genunchi una Winchester, pistoalele Smith & Wesson la șold, asta zic și eu înarmat pînă-n dinți. Cu patru zile în urmă, aici, pe capră mai ședea Floyd McOdum, înfășurat într-o compresă la fel de groasă de fier. De bună seamă că știa cum să umble cu el, dar după cele petrecute în barul lui Berkowicz recunoașteți că nu suportă comparație cu un Joe Limonadă. Ce-i drept, domnul Kingsley fusese nevoit să dea mult din gură ; ce-i drept, făcuse să foșnească serios bancnotele, ca să-l convingă pe faimosul trăgător să intre în serviciul său, fiindcă inten-

ționa ca el să ocupe locul răposatului McOdlum. Dar linguşelile cele mai dulci, ofertele cele mai ispititoare nu făcură asupra lui Joe o impresie mai mare decât ar fi făcut un vals de Chopin asupra unei pietre de pavaj. Da, va însoţi diligenţa pînă la Fort Mahon, făgăduieşte, dar o face numai şi numai fiindcă are o trebşoară de rezolvat acolo. Nici gînd, nu poate lua locul domnului McOdlum, oricît de mulţi bani i-ar oferit, fiindcă... Tăcerea plină de semnificaţii a trăgătorului încordă la maximum curiozitatea tuturor, atît de tulburată de vîlul de mister ce învăluia enigmatica lui făptură.

Aşadar, faimosul pistolar stă acum pe capră, zguduit cumplit de nenumăratele hîrtoape şi cocoase, a căror totalitate e numită de oamenii de la frontieră, dintr-un idealism de neînţeles, şosea. Pe faţa lui ca bronzul nu se clinteste nici un muşchi, în timp ce ochiul său vulturesc rătăceşte de la orizontul prăfos pînă în preajmă, supunînd totul unui control aproape microscopic. Deci, după cum am zis, pe chip nici o zvicnire. Dar să privim înăuntru, sub haina de antilopă, ba şi mai departe, sub bolta mîndră a pieptului viril. Eh, acolo să vezi grozăvie ! Furtuna sentimentelor face să-i clocotească nobilele măruntaie. Fulgerul unei imense fericiri îi orbeşte raţiunea ori de cîte ori îşi aminteşte că doar la cîtiva metri sub fesele lui (adică în trăsură) se află Ea, scris cu cel mai mare şi cel mai zvelt E. Numai că inima, învîlvorată la acest gînd, este curînd nemilos răcorită de torentul crudei realităţi. Peste cîteva ceasuri va trebui s-o părăsească, poate pentru totdeauna.

Săgeată a lui Amor, cumplită armă, în stare să rănească mai adînc decât o porţie dublă de plumb tocat, tras dintr-o puşcă acoperită de creştături ! Aseară ai sfîşiat pieptul eroului nostru, atunci cînd cel ce te-a trimis l-a îndemnat s-O vadă. Dacă totul s-ar fi mărginit la acea unică întîlnire, bietul băiat ar fi plecat cu o rană sîngerîndă în suflet, făcută de vîrful săgeţii tale, cu o rană grea, ce-i drept, pe care totuşi, în cele din urmă, i-ar fi lecuit-o plasurele uitării, aplicat încet dar fără întrerupere de mîna milostivă a Timpului. Însă, vai, nenorocire ! O mai văzuse şi azi de dimineaţă. Ba mai mult decât atît : vorbise cu Ea. Ba şi mai mult : îi strînsese degetelele dulci. Asta n-ar fi trebuit să se întîmple, căci glasul şi atingerea făpturii iu-

bite acționaseră ca niște foale, întetind în inima lui flacăra ce se stingea cu încetul și mocnea amorțită.

Așadar, azi-dimineață, trebăluia pe lângă diligență, ba studiind mai atent mecanismul celor două puști încredințate, ba trăgînd cu ochiul la călătorii care începuseră să se adune, de parcă n-ar mai fi avut răbdare să aștepte desfătarea pe care o pregăteau mădularelor lor banchetele diligenței, față de care patul de tristă faimă al lui Procust poate fi comparat cu un divan de calif. Mai întîi apărură doi bărbați, mergînd încet și debordînd de o voie bună care le lumina trăsăturile fețelor albe ca varul. Dacă primul te surprindea prin eleganța îngrijită a hainelor și prin distincția gesturilor, pe cel de-al doilea nu puteai în nici un caz să-l suspectezi de gusturi de dandy. Ce-i drept, și el era bine îmbrăcat, dar o jovialitate simplă îmbiba aspectul lui plăcut pînă la ultima moleculă. Cititorul ceva mai perspicace și-a dat de mult seama cu cine are onoarea. Dar trebuie să ținem seama și de cei mai puțin perspicace. Acestora deci le divulgăm că au din nou în fața ochilor pe domnul Horace Greenwood și pe prietenul său regăsit Shamus O'Meara. Redingotele negre ale celor doi străini nu treziră prea multă încredere în adeptul limonadei. Cu atît mai caldă fu simpatia pe care acesta o simți pentru un nou venit, un flăcău cu ochii cenușii, zvelt, care, prin fiecă gest, trăda un fiu înnăscut al Vestului. După modul direct dar foarte eficace în care acest bărbat își agăță pistolul cu șase focuri, Joe deduse imediat că are în fața lui un trăgător experimentat. Dar tocmai cînd intenționa să-l supună pe acest pasager unui examen mai amănunțit, foșnetul unei rochii ușoare îl sili să se întoarcă. Așa că se trezi brusc față în față cu aceea al cărei chip îi dăduse o noapte de insomnie. Și, tulburat peste măsură, atinse trăgaciul carabinei Winchester, de care se rezemase pînă atunci, așa că glonțul porni și reteză din gura chirurgului țeava pipei lui de porumb. Bătrînelul, convins că e vorba de o glumă reușită, rise voios, măgulit de atenția pistolarului. Dar acest episod vesel nu-l ajută pe pistolar să iasă din încurcătură. Abia atunci îl zări și pe domnul Breakenridge, care o însoțea pe Winnifred. Omul, acesta cumsecade, scăpat acum și de al doilea favorit, se prezentă mai întîi pe el, apoi pe fiica lui, regretînd din suflet că n-o putuse face cu o seară înainte ca să-i poată mulțumi

lui Joe Limonadă pentru energica-i intervenție prin care îl salvase din ghearele brutei.

Din păcate, domnul Breakenridge își risipea acum zadarnic surplusul de elocvență ; probabil că o statuie de marmură l-ar fi ascultat cu mai mare interes decât cel căruia îi era destinat discursul. Căci spiritul pistolarului zburase între timp spre meleagurile acelea numite de obicei al șaptelea cer ; asta, fiindcă mîna lui dreaptă strîngea cu foc o mînuță gingașă, a cărei atingere îi vărsa în fiecare mădular o fierbințeală cum niciodată n-ar fi putut aprinde un pahar de limonadă nealcoolică Kolakoka. Ziaristul însă nu înceta să-și reverse talentul oratoric, comparîndu-l pe turbatul Brooks cu chipul întunecat al vieții de frontieră, iar pe Joe, cu chipul ei luminos. În încheiere, mai aminti sentimentul profund de siguranță care-l cuprinde la gîndul că diligența e păzită de un om atît de curajos. După aceea își încheie pălăvrăgeala cu o întrebare deloc retorică, prin care voia să afle ținta călătoriei lui Joe. Îi răspunse însă o tăcere adîncă, căci vraja iubirii înlănțuia încă simțurile celor doi tineri. Stăteau mîna în mîna, sorbindu-se pur și simplu din privirile pline de pasiune. Nu mai trebuie să precizăm că ochiul experimentat al domnului Breakenridge observase totul. Zîmbind înțelegător, tuși condescendent. Cînd își dădu seama că acest semn e prea discret, pescui din pulpană o batistă de mărimea unei fețe de masă și își suflă zgomotos nasul. Abia acest zgomot material rupse vraja lui Amor, așa că îndrăgostiții, treziți la viață, întrerupseră iute strîngerea mîinilor fierbinți, înfiorați parcă de o forță supranaturală. Întorcîndu-se abia acum spre ziaristul înveselit, trăgătorul începu să se bîlbîie într-asa un hal, că ar fi putut concura cu succes și cu răposatul Bushman. Dar domnul Breakenridge, milos, îl scăpă din încurcătură și se retrase cu fiica lui în diligență, fără a bănuî o clipă că o aruncă astfel pradă privirilor pătimașe ale unui bărbat la fel de îndrăgostit, el lansîndu-se, la rîndul lui, în altă conversație, căci bunacreștere înăscută îi ordona să mulțumească din nou domnului Greenwood pentru grija cu care acest cavaler se ocupase ieri de persoana și de bagajele sale. Surugiul ridicase biciul și tocmai trăgea aer în piept, ca printr-un strigăt fioros să-i pornească pe cei trei bidivii în galop, cînd un omuleț uscățiv, cu cioc ascuțit apăru în goană, strigînd de mama focului și făcînd semne cu un cufăr uriaș, sau, mai exact, cufărul uriaș fă-

cînd semne cu el. După cîteva clipe, acest pasager întîrziat și bagajul lui își ocupară locul cuvenit, și diligența, cu scîrțituri și gemete înfiorătoare, porni pe primejdiosul ei drum...

Aceste imagini absorbiră din nou gîndurile trăgătorului și nimic nu le putea răpi din vioiciune : nici zdruncinăturile cumplite, care făceau să pîrîie oasele pasagerilor, nici glasul răgușit al surugiului, mormăind un cîntec de frontieră. Joe retrăia clipele acelea cînd căldura palmei frumoasei Winnifred și privirea ei umezită de iubire îi amortiseră simțurile ; se desfăta din nou la gîndul că... ah, nu ! trebuie să se gîndească la altceva. De altfel, ce s-a întîmplat cu memoria lui ? Cum de nu-și amintește unde și cu ce prilej deosebit îl văzuse pentru prima oară pe omulețul acela caraghios, cu ochi iscoditori și cioc ascuțit ?... Meditația adîncă îi săpă pe frunte o cută adîncă ; într-atît se concentrase, încît părea că privește crucis.

*Nu am nici o fată
Nu am nici o fată
Nu am nici o fată
Cu care să petrec...*

Croncănitul surugiului, pe care, cu toată bunăvoința, nu-l putea numi cîntec, aruncă o rază de lumină orbitoare în mintea trăgătorului.

...*Nu am nici o fată, cu care să petrec.* Parcă mai auzea și acum zdrăngănitul banjoului și un glas plăcut cîntînd acest refren. Și la suprafața memoriei lui se ridică lin o seară liniștită de vară la Galleyville.

Dacă vorbim despre Galleyville și seară liniștită lălaltă, atunci noțiunea de liniște trebuie s-o înțelegem cît mai relativ. Căci Galleyville era în anii aceia la fel de liniștit ca Dodge, Abilene, Newton, Ogalala și cum s-or mai fi numit toate cotloanele acelea infernale. Seara aceea era neobișnuit de liniștită, numai din cînd în cînd răsunau ici-colo împușcături seci, iar strigătele bețivilor deveneau uneori chiar suportabile. Ochitorul intră în localul lui Hammond și comandă cina. Peste puțin gusta din desfătarea oferită de un jambon cu ouă minunat prăjit, ca și nelipsitul pahar cu limonadă de fructe Kolakoka. Senzația de bunăstare fizică era completată de un glas plăcut de

bariton, care răsuna afară o dată cu acordurile răspicate ale banjoului. Joe bătea vesel tactul cu piciorul, deși cuvintele cîntecului menționat mai sus nu erau pe gustul lui ; în sincopale ritmului iute rostogolea pe papilele-i gustative îmbucătura delicată, udată cu o dușcă fortifiantă de limonadă. Da, se simțea grozav de bine.

Deodată răsunară pe verandă pași, ușa zbură în lături și în local intrară cîțiva cetățeni respectabili din Galleyville, absorbiți în discuții, însoțind un bărbat uriaș, îmbrăcat în costumul cartofoilor de pe Mississippi. Omul acela era frumos ca un zeu roman. Imaginați-vă un Marte din marmură, împodobit cu mustați agresive și cu bucle castanii căzînd pe umerii largi, puneți-i pe fruntea mîndră un joben alb ca neaua, înveșmîntați-i trupul de proporții clasice cu o redingotă închisă la culoare și într-o vestă de mătase, acoperiți-i coapsele musculoase cu niște pantaloni bleumarin, elegant croiți, dispărînd în niște cizme lustruite, cu toc înalt, încingeți-i gîtul desăvîrșit cu gulerul unei cămăși fine, lăsați să atîrne pe pieptul lui divin fundele unei cravate negre, prinsă într-un nod aparte, atîrnați-i pe șoldurile zvelte o centură cu gust ornamentată, din care se ivesc, de o parte și de alta, prăselele amenințătoare, suflăte cu argint, măiestrit cizelate ale pistoalelor cu șase focuri. Obiectați că acesta este un costum cam anacronîc pentru un zeu antic ? Eu vă asigur că doar așa veți putea avea imaginea acestui dandy de statură uriașă. Joe nu-i admiră doar mîinile fine, neobișnuit de mici pentru un om de înălțimea lui, ci și purtarea lui aleasă, purtare ce se deosebea categoric de obiceiurile grosolane ale acelor locuri. Străinul vorbea cu însoțitorii săi foarte politicos și încet ; ei îi imitau tonul distins, adresîndu-i-se, la fel de politicos, cu titlul de colonel. Joe mai băgă de seamă că la sosirea lunganului toate zgomotele amuțiseră și că zecile de priviri, pline de un respect admirativ, se fixaseră asupra acestei siluete de erou. O șoaptă emoționată alerga din gură în gură, repetînd un singur cuvînt. Și nici nu fu nevoie ca ochitorul să ciulească prea tare urechile ca s-o audă.

— Pe cîntea mea, ăsta-i Wild Bill ! Să mă ia naiba dacă ăl de colo nu-i Jim Hickok !

Joe își cunoștea prea bine valoarea, dar la rostirea acestui nume, pe fața lui apăru o expresie de nemărginit respect.

James B. Hickok, alias Wild Bill ! Se mai afla aici, în carne și oase ; și cu toate astea încă de pe acum legenda strălucitoare îi îmbălsămase ființa. Mai târziu, când l-au îngropat la Deadwood, oamenii i-au fărîmițat pur și simplu piatra funerară ca pe o relicvă de preț, așa că monumentul nou clădit a trebuit să fie protejat cu un grilaj de fier. Căci acest vigilant însoțitor al caravanelor preriei, acest neînfricat cercetaș unionist, această vicleană iscoadă din timpul războaielor cu indienii, temutul șerif din Hays și Abilene, în sfîrșit unul din strălucitoarea constelație de trei a companiei dramatice a lui Buntline, înălța prin viața lui un monument uriaș pentru tot ce făcea din Vestul Sălbatic adevăratul Vest Sălbatic. Ticăloșii păleau de groază la vederea acestei mîini fine, albe, care nu tremurase niciodată. De fapt, pe Bill Hickok nu-l lăsaseră nervii nici o clipă în decursul faimoasei sale existențe pentru simplul motiv că nu-i avea.

Da, așa era James Butler Hickok.

Nu trebuie deci să ne mirăm că numărul curiosilor creștea văzînd cu ochii, pînă ce în jurul lui Wild Bill se închise — evident, la o distanță respectuoasă — un cerc de gură-cască, ce se holbau la el ca și cum chiar atunci i-ar fi crescut pe nas un cocotier. Hickok însă se prefăcea că nu observă privirile lor indiscrete. Continuă deci să vorbească cu cei doi galleyvillezi, când șirul de gură-cască fu rupt de un individ vînat la față, încins cu un Colt uriaș, care începu să se apropie încet dar sigur de vestitul om al preriilor. Nu se putea spune că pășea, căci se mișca de parcă podeaua restaurantului lui Hammond ar fi fost puntea unei goelete ușoare, aruncată încolo și înapoi de un uragan deosebit de puternic. Era limpede că omul acela făcuse cunoștință în cursul zilei cu o cantitate uriașă de băuturi alcoolice. Se opri apoi, bălăbănindu-și primejdios trupul înfricoșător în imediata apropiere a lui Hickok, atrăgînd asupra-i atenția prin mirosul răsufării lui de alcoolic și printr-un gîfîit sacadat.

— Wild Bill, descaltă-te ! horcăi posac. Am să fiu mărinimos cu tine. Da, o să-ți dau voie să părăsești lumea asta desculț, așa cum o părăsesc oamenii cumsecade.

E de mirare, dar nimic nu trăda faptul că acest ordin nebunesc al bețivanului trufaș l-ar fi înfuriat în vreun fel pe pistolar. Acesta se mulțumi doar să zîmbească și, punînd trabucul deoparte, spuse calm :

— În primul rînd, străine, ține minte că pentru tine nu sînt Wild Bill, ci numai și numai domnul Hickok. Și de vreme ce ți-am dat atîtea lămuriri despre felul în care să mi te adresezi, sper că-mi vei oferi, străine, aceleași informații în privința numelui tău.

— Bucuros ! rînji obraznic bețivanul. Cred, domnule Hickok, că-ți mai amintești de Dan Walker din Hays, pe care l-ai arestat atît de strașnic, că ai uitat în el și toate cele șase gloanțe ale pistolului tău 44. Ei, vezi, iar numele meu e Fred Walker și sînt fratele lui. Acum însă e rîndul meu să fiu cam distrat și să las în tine un pumn de plumbi.

Probabil că bețivul ar mai fi trîncănit mult și bine, dacă un sughiț puternic nu i-ar fi întrerupt nemaiauzitele invective. Și, după cum se păru, abia acum Hickok păli ușor și dădu înapoi speriat. Cu toate astea, cînd vorbi, glasul lui suna la fel de plăcut și de politicos ca înainte :

— În privința fratelui dumitale — spuse — cred că nu reprezenta nimic altceva decît cîteva livre de carne ticăloasă de om. Dar să nu mai vorbim despre asta. Mie, pentru moment, îmi pricinuieste mari griji starea stomacului dumitale, al cărui conținut, scîrbit de atîta rachiu, după cum am impresia, amenință să vină din clipă în clipă într-un contact nedorit cu plastronul cămășii mele curate. Ce părere ai, domnule Walker ?

Joe nu-și putu da seama de părerea domnului Walker. Dar nu încăpea îndoială că discursul lui Hickok îl zăpăcise rău de tot pe bețivan ; în plus, nici nu era atît de beat, încît să nu observe că mîinile fine ale trăgătorului se află la o distanță mult prea mică de prăselele cizelate ca să aibă o șansă măcar de jumătate de procent. De aceea se mărgini să zvîrle scînteii turbate din ochii injectați și, răsucindu-se clătinat pe călcîie, dispăru iar în grămada de curioși, care admirau calmul suveran și umorul fin al fostului șerif. Dar privirii agere a lui Joe Limonadă nu-i scăpă faptul că, după plecarea bețivului, Hickok părea ușor neliniștit. Și fiind un pistolar cu oarecare faimă în regiunea de frontieră, îi înțelese perfect teama.

Căci prin barurile regiunii de frontieră rătăceau zeci de bețivani care nu șovăiau să înfigă un glonț în spatele primului țintaș de elită numai ca să cîștige faima de uci-gaș. Mai ales alcoolul le alimenta curajul mișelesc și îi preschimba în fiare primejdioase.

De mina acestor lepădături au murit mulți bărbați a căror viață meritase un sfârșit mai demn sau măcar mai dramatic. Recordmanul texan J. W. Hardin (douăzeci și cinci de crestături pe prăsele) murise în cele din urmă cu un glonț în spate, tras de șeriful Selman, care, deși apărător al legii, nu se lăsa mai prejos în fața unor asemenea indivizi. Pe nenea Bill Tilghman, celebrul șerif din Dodge, cea mai luminoasă figură din analele pistolarilor, îl lichidase mișelește un agent al prohibiției. În vreme ce Jesse James, nebănuind nimic, atârna un tablou pe perete : a fost împușcat de pe un scaun, din spate, de Bob Ford, unul dintre oamenii lui. Și în cele din urmă, și drumul vieții lui Hickok a fost curmat la Deadwood de un ticălos laș, McCall, care l-a împușcat în ceafă.

Vedeți, așadar, că Wild Bill avea toate motivele să nu aibă încredere în nemernicul bețivan, care probabil ardea de dorința de a-i transforma spatele în țintă pentru pistolul său. De aceea se întoarse cu fața spre încăpere și continuă discuția întreruptă, fără să-și ia însă ochii de la cele două intrări. Între timp, droaia de gură-cască își satisfăcuse curiozitatea și se împrăstia care încotro. Și tocmai în clipa aceea, cum își amintea Joe acum, apăru pe scenă omulețul acesta caraghios cu cioc ascuțit. Cititorului îi ajunge, desigur, și această descriere sumară ca să-l recunoască imediat pe domnul Dara Shikoh. Joe însă pe atunci nu-i cunoștea nici numele fals, nici meseria adevărată. Cu toate astea șmecherul magician îi atrase atenția chiar din clipa când începu să-și aleagă, la bar, câteva trabucuri. Aprinse numaidecât unul și se pregătea să plece când, după cum se părea, privirea îi fu atrasă de o cromolitografie pestriță reprezentând lupta oamenilor din prerie împotriva unui incendiu. Tabloul era agățat destul de sus pe perete și Dara Shikoh, ca să-i poată aprecia mai bine valoarea artistică, se dădu câțiva pași înapoi, punând, ca un cunosător, palma strînsă cornet la un ochi ușor închis. Dar, dîndu-se înapoi ca un rac, se ciocni de Hickok așa de tare, încît acesta vărsă paharul cu băutură pe minunata-i re-dingotă. În pupilele pistolarului se aprinse o clipă scînteia unei minioase indignări, dar magicianul, ștergînd locurile ude cu colțul batistei, izbucni în scuze atît de umile, încît Hickok, cu un zîmbet amabil, îi iertă neîndemînarea. După care omulețul se îndepărtă iute, lăsînd în urma lui doar mirosul trabucului ieftin.

Mai trecură cîteva minute și Joe intenționa să plece, cînd ușa batantă pocni din nou și în pragul ei apăru o umbră care se clătina. Domnul Walker se întorsese. Un zîmbet rău îi ardea pe fața vînată și ochii cenușii sclipeau de dorințe asasine. Cîteva scaune se răsturnară cu zgomot și scîndurile trosniră sub pașii temători ai celor care părăsiseră în pripă zona prevăzutelor împușcături.

— Bill Hickok ! strigă bețivul, răgușit. Tot încălțat ești ? Fie, dacă asta ți-e voia, ai să mori ca un proscris !

Rog cititorul să fie atît de amabil și să-și dea seama că acțiunea, atît de fidel descrisă în rîndurile ce vor urma, a durat numai o clipă. Căci la ultimul cuvînt, ticălosul și înșfăcase Coltul uriaș ce-i atîrna la șold ; mîinile lui Hickok, de bună seamă, o porniră spre șoldul incomparabil mai iute, dar, nenorocire ! nu apucară perechea de prăsele argintate, ci aerul, căci tocurile revolverelor se căscau goale. E clar că Joe Limonadă a înțeles pe loc situația tragică în care se afla faimosul pistolar. Cred că nu-i nevoie să mai adaug că a știut imediat ce are de făcut. Fără să șovăie o clipă, a tras direct de la șold, și asta chiar în clipa cînd degetul lui Walker apăsase pe trăgaci și cocoșul căzuse pe glonț. Numai că glonțul n-a pornit. Glonțul lui Joe Limonadă îl atinse și-l trimise printre pahare, unde provocă un masacru cumplit. În primul moment, nimeni nu pricepu ce se întîmplase de fapt. Joe însă, plin de prezență de spirit, fu dintr-o săritură peste masă și, cu o lovitură laterală amețitoare, îl trînti pe nemernic la pămînt, pe podeaua plină de scuipat. Abia atunci începură să se dezlege limbile și se auziră strigăte uluite. Dar la ce bun să repetăm pe larg toate cuvintele plăcute prin care Hickok și-a exprimat uimirea și bucuria pricinuită de întîlnirea cu un ochitor atît de extraordinar. La ce bun să reproducem, cuvînt cu cuvînt, spusele eroului, prin care, cu modestia caracteristică lui, respingea elogiile cercetașului, recomandîndu-i să-și adreseze mulțumirile calităților fără rival ale limonadei Kolakoka.

— Orice-ai spune, dragă prietene — îl contrazise cu înflăcărare Hickok — e totuna dacă tu sau limonada din stomacul tău mi-a salvat viața. Pe scurt, îți rămîn îndatorat. Dar, crede-mă, atunci cînd ai să fii la ananghie, cînd ai să te aștepți cel mai puțin, James Hickok va veni să-și plătească datoria cu aceeași monedă.

După care cei doi bărbați sărbătoriră dramatica lor întâlnire printr-o beție de pomină, la care limonada Kolakoka curse în valuri. Wild Bill, al cărui stomac nu era obișnuit cu o asemenea cantitate de băutură, necunoscută lui pînă atunci, avu a doua zi colici puternice, care însă nu-l împiedică să viziteze împreună cu Joe atelierul de fotografii artistice al lui Rigsby, unde se lăsa fotografiat în amintirea acestei memorabile întâlniri. Fotografia care, din fericire, a rămas în arhiva firmei Rigsby și Matthews, îi reprezintă pe amîndoi : Hickok ridicînd un pahar cu limonadă Kolakoka și privind cu ochii săi vulturești strălucirea aurie a miraculosului lichid. Lîngă el se află Joe Limonadă. Ținuta distinsă, precum și expresia deosebit de inteligentă a chipului stau mărturie elocventă a calităților acestui strălucit bărbat. Eroul nostru nu încetase o clipă să-și stoarcă creierul pentru a afla cine putuse să-i sufle într-un mod atît de miraculos vigilantului cercetaș de sub nas perechea de pistoale minunat argintate. Silueta profesorului Dara Shikoh trezi în el amintirea acelei întîmplări și îl sili să-și ascută zadarnic lama spiritului pe seama enigmei pistoalelor. Așa că, în cele din urmă, trebui să se declare de acord cu deviza favorită a magicianului. Da, într-adevăr, există o mulțime de lucruri ciudate între cer și pămînt.

După-amiază, diligența ajunsese la o haltă. Caii fură schimbați, iar călătorii întăriți cu un prînz frugal, în schimb neobișnuit de prost. După care se tot zdruncinară pînă în amurg, cînd lăsară ancora într-o altă haltă, ce urma să le ofere nu numai masă, ci și casă.

Mîncarea îi aștepta pe masă. Oamenii mîncară aproape în tăcere, sfîrșiți de oboseală, unii, în plus și de ardoarea sentimentelor trezite la viață. Astfel Joe, de exemplu, abia simțea ce bagă în gură. Ședea în fața Winnifredei și mai-mai să taie friptura de porc cu nasul, așa de mult își plecase capul în farfurie, neîndrăznind să se uite la fată. Nu-i scăpa totuși faptul că filfizonul îmbrăcat în negru scapără în direcția ei priviri lacome și pătrunzătoare. Mușcă atunci plin de furie din carnea cu zgîrciuri, căci gelozia îl împunse cu un ac usturător.

Noaptea Arizonei înspăimînta inimile temătoare cu sute de zgomote tainice, care accentuau parcă și mai mult

tăcerea străpunsă din cînd în cînd de urletele sfîșietoare ale coioților.

Curînd va răsări luna. Sosirea ei este de pe acum vestită de o lumină neclară și sumbră ce diluează întunericul la orizont, unde astrul o să răsară. Și chiar acolo se deslușește mai limpede, din cauza cerului semiobscur, cenușiu ca aripile liliecilor, profilul nobil al unui bărbat, nemișcat în fața șirului disciplinat de corturi. Ce siluetă simpatică, zău așa !

S-au pomenit aici cuvintele „nobil“ și „simpatic“. Deci ați ghicit desigur că nu-i vorba de nimeni altul decît de Joe al nostru. Căci numai lui îi rezervăm în povestirea noastră epitete atît de măgulitoare.

Insomnia lui avea două cauze : dragostea și friptura de porc. În ce privește prima, am luat cunoștință de ea cu atîta amănunțime, încît ne dăm seama că eroul nostru nu poate închide ochii la gîndul frumoasei fiice a ziaristului. Cea de-a doua cauză, adică friptura de porc foarte grasă, o va admite oricine a mîncat din ea.

Așadar, Joe stă la aer și gîndul lui zboară ba la domnișoara Winnifred, ba la digestia-i proastă, căci, fiind un muritor de rînd, nu se poate gîndi concomitent la amîndouă ; mereu unul din cele două subiecte predomină. „Drumul spre inimă trece prin stomac“, spune un proverb. Ei, și un stomac înfundat înfundă și acest drum. De aceea profunzimea iubirii lui adevărate este cel mai bine dovedită de faptul că, ori de cîte ori reușește să-și aline un pic măruntaiele infuriate, gîndul îi și zboară la iubita lui, care...

Se auzi foșnetul ușor al unei rochii... Joe se întoarce la iuțeală și văzu în fața lui o umbră luminoasă înaintînd fantomatic prin întunericul mereu mai rar. Nu se îndoii nici o clipă. Da, e Ea ! Bucuria, medic excelent, îi readuse imediat stomacul la locul lui.

Cred că nu e cazul să menționez că doar prima dintre cauzele amintite mai sus o adusesse pe fată aici. Nici nu bănuia peste cine avea să dea acolo. Se sculase din pat numai ca să mărturisească nopții și lunii dragostea ce-i frămînta inima. Joe tuși discret. Dar și această discretă avertizare o sperie pe fată atît de rău, încît ea icni ușor de surprindere și teamă.

— Nu vă fie frică, domnișoară, sînt eu, Joe Limonadă !

Evident că nici aceste cuvinte n-au putut rămîne fără ecoul cuvenit. Domnișoara Breakenridge nu mai scoase, ce-i drept, nici un sunet, dar se îmbujoră toată de o roșeață pe care întunericul nopții o făcea invizibilă. În ce-l privește pe Joe, acesta era așa de stînjedit, că habar n-avea ce să spună. Ar fi fost poate nimerit să vorbească despre situația în care se afla. Tocmai se pregătea s-o facă și abia în ultimul moment își dădu seama ce nedelicat ar părea dacă ar întreba-o pe Winnifred dacă și ei îi e rău de la stomac. Din fericire însă, natura însăși sau, mai bine zis, una din înfățișările ei, îl scoase pe Joe din încurcăturile legate de conversație. Deasupra profilului colțuros al munților se arătă chiar atunci creștetul purpuriu al unei luni uriașe. Și era, într-adevăr, un spectacol demn de toată admirația. Joe înțelese imediat că ar fi foarte potrivit să comenteze într-un fel această priveliște uluitoare. Dar cum nu admira în domnișoara Breakenridge doar o fată fermecătoare, ci și cultivată, începu să caute febril cuvintele potrivite, care să-i spună tinerei ceva și despre nivelul lui cultural. Cîteva clipe domni deci o tăcere stînjenitoare și abia după aceea, înghițind hotărît în sec, Joe rosti :

— Minunată noapte, domnișoară, ce ziceți ?

— Păi...

— Întocmai ca aceea despre care Shakespeare spune : „O noapte care“... hm... „care“... și așa mai departe...

Era pe deplin satisfăcut, deși ceva îi șoptea că nu citase în întregime vorbele lui Shakespeare ; cu siguranță că lipsea aici ceva esențial. Ba nici n-ar fi putut să afirme cu tărie că citise ceva asemănător în Shakespeare sau că-l citise pe Shakespeare, de fapt. Dar inima-i era plină de atîta fericire, că n-avea chef să se ocupe de astfel de remușcări derizorii. Cu Shakespeare o adusesse foarte bine din condei. Despre asta îl convinseseră următoarele cuvinte ale frumoasei Winnifred.

— L-ați citit pe Shakespeare ? ! O, vasăzică sînteți un om cult !

Între timp, luna se smulsese de lingă vîrfurile negre ca tușul și atîrna acum pe cer, uriașă, strălucitoare, aprinsă pînă la incandescență, într-o ceață de aburi. Joe, îndemnat de succesele anterioare, intenționa să-i atragă domnișoarei Breakenridge atenția asupra asemănării izbitoare a astrului ceresc cu o prăjitură cu sirop de zmeură. Dar o asemenea comparație, fie ea cît de nimerită, nu putea avea

un efect fericit asupra inimii fetei, fermecată de iubire și de noapte. Numai că duhurile bune nu îngăduiră ca, printr-un cuvînt nepotrivit, să se dărîme construcția minunată pe care Joe o ridicase cu o clipă în urmă, mulțumită citatului născocit din Shakespeare. Căci în clipa cînd deschise gura, un coiot urlă atît de înfricoșător, încît Winnifred se lipi instinctiv de ceea ce considera acum ca fiind cel mai sigur adăpost pentru o fată fără apărare, adică de bravul nostru pistolar. Aceasta era, se înțelege, prea mult pentru un adevărat bărbat, indiferent dacă bea limonadă Kolakoka sau numai whisky sec. Joe simți și cu cea mai nesimțitoare fibră a sistemului său nervos atingerea trupșorului elastic al fetei ; iar părul ei, răsucit de cu seară pe bigudiuri, îi gîdilă amețitor nasul. Să nu ne mirăm deci nici un pic că în aceste împrejurări se ajunsese la fenomenul descris prin formula clasică : „Și buzele lor se întîlniră...” Da, buzele lor se întîlniră și nasurile lor erau reci. Atît de reci...

Numai că toate au un sfîrșit. Chiar și cel mai lung sărut. Căpșorul Winnifredei se mai odihni o clipă pe pieptul lui. După care doi ochi adînci ca fîntînile se ridicară spre chipul ochitorului, și buzele, umede încă de pe urma sărutului, șoptiră :

— Pe cînd nunta ?

Nimic... Liniște... După care se auzi o înghițitură în sec, manifestare elocventă a stingherelii de moarte care preschimbase limba pistolarului în accesoriul cu același nume, dar fără viață, al ghetelor cu șireturi. Bietul Joe ! Își întoarse fața, după care se sprijini greoi de stîlpul cerdacului ce acoperea bucătăria de campanie. Intr-un tîrziu deschise gura, dar glasul lui suna răgușit, uscat.

— Nici nu bănuiești, Winnifred, ce durere trezești în mine ! Sînt ca un om chinuit de foame și de sete, în fața căruia se află o oală cu mîncare sățioasă și un urcior cu apă rece ; numai că el nu le poate atinge, căci e legat fe-deleș și nu poate mișca un deget !

— Ceva cam în genul chinurilor lui Tantal ?

— Intocmai așa ! Dar să lăsăm mitologia ! Deci, draga mea, îți voi vorbi deschis : nu mă pot odihni în brațele tale pînă nu aduc la îndeplinire un jurămînt. Un jurămînt cumplit.

— Ce jurămînt, pentru numele lui Dumnezeu ?

— E-o poveste lungă și poate cam prea tristă pentru gingașele tale urechiușe, scumpo !

— Ard de dorința de a o asculta !

— Eh, te-ar plictisi ! Și, pe deasupra, nu sînt un bun povestitor, prefer să las pistoalele să vorbească în locul meu.

Winnifred păli ușor. Dar monstrul curiozității era mult prea incitat ca să se lase potolit cu o scuză oarecare.

— Pistoalele ? ! Vai de mine ! Povestește-mi ! Te-așigurar că n-ai avut niciodată un auditoriu mai atent !

Zicînd acestea, aținti asupra-i o privire lacomă și se așeză pe zidul de lut al vetrei. Cît despre Joe, el luă o poză potrivită unei povestiri de efect. Pînă și șugubața lună își plecă, curioasă, fața-i buhăită.

— Ei bine, îți voi istorisi această întîmplare prin cuvinte necăutate și simple, căci noi, cei din Kansas, nici nu ne pricepem altfel.

Fiindcă nu-mi place să vorbesc despre mine, cred că e de ajuns dacă-ți spun că mi-am petrecut copilăria în regiunile din centrul Kansas-ului, ca fiu al unor părinți nu prea înstăriți, dar respectabili. E meritul lor că am primit o educație mai îngrijită decît se obișnuiește pe meleagurile acelea. Am rămas însă de timpuriu orfan. Din nefericire n-am destulă vreme ca să-ți povestesc sfîrșitul celor dragi, sfîrșit de care, nenorocire mie ! mă simt oarecum vinovat. Rudele care s-au îngrijit mai apoi de mine n-au mai arătat atîta interes pentru completarea cunoștințelor mele ; mi-au îngăduit să mă dedic în voie vieții preriei și nu m-au împiedicat să mă împrietenesc cu Billy Reidler, fiul stăpînilor ranch-ului *De trei ori răsucit ușor și în triunghi echilateral*.

Billy Reidler ! Ce poveste ciudată ! Ne-am născut în aceeași zi, la aceeași oră, aproape în același minut, în aceeași cameră, pe cînd mama mea o vizita pe doamna Reidler. Acest fapt însuși ne-a însemnat destinele cu o pecete specială, tainică chiar. Și ca totul să fie și mai interesant, s-au găsit oameni care au afirmat că eu și cu Bill am fost schimbați din greșeală de doică. Așa că, de fapt, nici nu știu dacă eu sînt Billy sau dacă Billy este eu. Dar poate că nici nu-i așa de important. Vreau numai să-ți spun că am devenit prieteni nedespărțiți, și asta la vîrsta cînd scoțteam numai sunete nearticulate, incapabili de altele mai

perfecte. Am crescut așa împreună și nimic nu ne-a putut despărți. Ne-am dus pe urmă la școală, legați de o prietenie atât de trainică, încît nici marea deosebire dintre notele noastre (căci eu am devenit pe dată premiantul iubit și invidiat, în timp ce Billy a reușit iute să ajungă exact contrariul) n-a putut să ne zdruncine sentimentele. Într-o dimineată, Billy mi-a povestit un vis pe care-l avusese cu o noapte înainte. Se făcea că gonește călare pe învățătorul nostru ca pe un mustang. Severul bătrîn galopa speriat în jurul pereților pătați ai clasei, lovea cu picioarele în bănci, de zburau călimările cît colo, necheza tare și, tot în tot, făcea figuri peste figuri, încercînd să-l zvîrle pe Billy din spinare. Am înghețat, căci visasem și eu același lucru, dar numai respectul pentru temutul pedagog mă împiedicase să-i povestesc prietenului un vis atât de scandalos. Așa mi-am dat seama că pe amîndoi ne unește o legătură misterioasă, care poate fi ruptă doar prin moarte, și nici de asta nu sînt sigur...

Numai că mamei nu-i prea plăcea prietenia mea, lucru pe care, de altfel, îl înțelegeam destul de bine, căci Billy mă îndepărta din toate puterile de la tainele științei și culturii, punîndu-mi înaintea ochilor splendoarea fără margini a preriei și frumusețile vieții în mijlocul ei. Așa că, abia după ce mama a murit și eu am fost încredințat rudelor, care nici că s-au sinchisit de completarea cunoștințelor mele, ci mi-au dat mai multă libertate, eu am început să mă aflu în tovărășia lui Billy aproape tot timpul. El, crescut în acest sens de tatăl său, încă din scutece, m-a inițiat în primul rînd în toate subtilitățile tragerii cu pușca sau cu pistolul. Și e de mirare, dar progresam în acest domeniu cu pași la fel de uriași ca mai înainte la carte, așa că și actualul profesor, adică Billy, putea să fie mulțumit de mine. La șaptesprezece ani deci minuiam pocni-toarele atât de grozav, că mulți pistolari încercați ar fi avut de ce să ne invidieze. E drept că pentru asta ne supuneam unui antrenament foarte susținut și aparte. Unul dintre prietenii noștri era conductor pe calea ferată locală. În fiecare zi ne instalam, Billy și cu mine, lîngă terasamentul căii ferate, și cînd expresul trecea suierînd pe lîngă noi, începeam să tragem cu pistolul în geamuri, țintind pălăriile pasagerilor îngroziți. După care, întrecînd pe caii noștri trenul, așteptam în prima gară sosirea lui și prietenul nostru conductorul ne anunța cîte jobene, cilindre și gam-

bete nimeriserăm, ca să știm dacă randamentul nostru, față de zilele anterioare, se înrăutățise sau se ameliorase. Cu timpul, am schimbat pălăriile cu o țintă mai dificilă : zburam din gura călătorilor trabucele, lulelele și biberoanele... Ehe, alea clipe fericite... Știi, tinerețe... bucurie !!! Dar când rudele mele, sub presiunea anumitor împrejurări, s-au mutat în Dakota centrală, și eu, fiind încă prea tânăr, a trebuit să le însoțesc, a venit și clipa despărțirii mele de Billy. Dar cu toate astea ne-am luat rămas bun, ca și cum urma să ne reîntîlnim după cîteva ore, căci bănuiam că Atotputernicul ne unise destinele într-o constelație ce nu putea fi distrusă de nici o intervenție pămîntească.

Dakota ! Ținut aspru, unde chipurile palide se înroșeau numai la gîndul chipurilor roșii și invers. Ținut aspru, oameni aspri. E clar că în mediul acesta sămînța sădită de lecțiile de tir de la ranch-ul *De trei ori răsucit ușor și în triunghi echilateral* a încolțit repede. Așa că atunci cînd am ajuns bărbat în toată puterea cuvîntului, mă afluam la distanță de o milă de calea pe care mi-o hărăziseră dorințele cucernice ale părinților, cîștigîndu-mi viața ca vînător de bizoni, cercetaș guvernamental, ajutor de șerif etc. În cele din urmă am aruncat ancora într-un oraș agitat din Wyoming-ul de sud, unde ocupam postul, foarte bine plătit și important, de însoțitor înarmat al transporturilor de bani ale Primei bănci naționale.

Pe teritoriul statului trăiesc sute de mii de fete cu simplul dar frumosul nume Mary. Ei bine, MARY de care mă îndrăgostisem se deosebea de celelalte Mary (după părerea mea de atunci), cam așa cum se deosebește diamantul de căcărezele de capră. Mă gîndeam la ea fără încetare, o vedeam mereu în fața ochilor. Cadavrele tîlharilor de drumul mare și ale bandiților de trenuri, cărora pistolul meu le arăta aproape zilnic drumul cel mai scurt spre Colina cizmelor, ei bine, aceste cadavre atrăgeau atenția printr-o literă roșie, înscrisă pe frunte sau pe piept de Smith & Wesson-urile mele, căci și această modestă literă, amintind vag de un dromader, trezea în mine imaginea chipului ei. Dar, vai mie, pentru iubire e întotdeauna nevoie de doi ! Spun vai mie, fiindcă Mary nu răspundea sentimentelor mele nici cît negru sub unghie, acordîndu-și favorurile domnului Habakuk Scheidler, patronul putred de bogat al restaurantului *La cornul abundent*.

denței. Indiferența ei îndărătnică m-a umplut de o asemenea disperare, că am început — nu, mi-e rușine s-o spun — am început să beau ! Turnam pe gît fără oprire adevărate cascade de rachiu scîrbos, sperînd să pot alunga din minte imaginea ei. Dar nici asta nu m-a ajutat. Pe deasupra, am observat, îngrozit, cum temuta siguranță a mîinii mele se topește văzînd cu ochii. Da, adesea, prea adesea nu mai nimeream drept între ochii vreunui netreb-nic mascat, ci un pic mai într-o parte, deasupra sprîncenei drepte sau stîngi. Chiar așa, dragă Winnifred, atît de neverosimile pot fi urmările demonului puhav al alcoolului asupra unui trăgător cu experiență ! În cele din urmă am înțeles că, dacă nu vreau să înnebunesc, trebuie să părăsesc locul acela blestemat, unde indiferența crudei Mary și fericirea lui Habakuk tăiau în patru, împănau și prăjeau biata mea inimă pe grătarul chinurilor iadului. Iată de ce, într-o bună dimineată, mi-am pregătit modesta ranită, am înșeuat-o pe scumpa mea iapă Gioconda (numită astfel după popularul tabloul al celui mai bine plătit pictor italian Leonardo Da Vinci) ca, sfîșiat pe dinăuntru, să întorc spatele acelui nefericit oraș. Curînd, sufletul meu a fost cuprins de o liniște ciudată și am adormit pe spî-narea legănătoare a calului, fără să-mi pese încotro mă purtau pașii lui. Cînd m-am trezit, soarele se afla sus pe boltă și mă prăjea în tîgaia preriei încinse ca pe un cotellet. Zăpușeala îmi oferea pretextul binevenit să trag o dușcă zdravănă din plosca umplută cu o băutură tare, ale cărei calități deosebite mă cuceriseră într-atît, încît nu mai eram în stare să mi-o smulg de la gură. Și-atunci, spre groaza mea, Gioconda întoarse capul, mă privi muștrător și vorbi cu glas omenesc : „Tragi la măsea, bețivan scîrbos ce ești ! Pînă la urmă ai să dai ortul popii, cum îl dă și grozavul tău prieten !” Zicînd acestea, și-a ciulit semnificativ urechile și m-a lăsat în plata Domnului. Îți dai seama că-n clipa aia nu m-am purtat tocmai firesc. Groaza mi-a paralizat brusc brațele și plosca mi-a căzut din mîna înțepenită. Da, am incremenit ca o rufă înghețată și am lăsat calul să-și urmeze drumul. În starea asta de letargie am ajuns spre seară într-un oraș și — tot incapabil să mai mișc — am trecut, sau mai bine zis, m-am lăsat trecut pe străzi, fiindcă Gioconda, minată parcă de însăși mîna destinului, pășea încet dar sigur spre un țel necunoscut mie. În cele din urmă s-a oprit lîngă un local,

unde, în fața ușilor și ferestrelor, se îmbulzea o mulțime tăcută de gură-cască, întinzându-și curioși gîturile ca să nu le scape nimic din ce se petrecea înăuntru. Atunci amorțea mi-a dispărut ca prin minune din mădularele mele. Am sărit jos de pe Gioconda, mînat de o tristă presimțire, mi-am croit drum fără milă prin mulțime și am dat buzna înăuntru. În mijlocul unui grup posomorît zăcea, întins și nemișcat, pe masa udă de rachiu și sînge, un bărbat cu chipul palid și cu pleoapele închise. Apropiindu-mă, l-am recunoscut — o, bănuisem eu — pe Billy ! Cînd m-am oprit lîngă el, a deschis ochii. Expresia însuflețită a feței dovedea că m-a recunoscut imediat. Altfel, însă, nu a dat nici cel mai mic semn de surprindere, de parcă ar fi fost sigur că voi veni. Mai întîi mi-a făcut semn cu capul și m-am aplecat pînă aproape de buzele lui ; după care, printr-un alt gest, la fel de reținut, le-a cerut celor din jur să se îndepărteze. Mi-a spus apoi cu glas stins : „Nu m-am îndoit nici o clipă că vei veni. Acum mor liniștit, fiindcă știu că sîngele meu, atît de scîrbos diluat pe masa asta de rachiu — o, blestemat fie alcoolul, el e vinovat de toate ! — așadar, sîngele meu va fi răzbunat ! Acum ascultă-mă bine : viața se scurge din mine prea repede, de aceea n-am să-ți povestesc toate prin cîte am trecut pînă am ajuns în locurile astea. Cum fama de ochitor de elită ajunsese înaintea mea, am fost angajat imediat de Prima bancă națională ca însoțitor înarmat al transporturilor de bani. Și m-am îndrăgostit nebunește de frumoasa Nelly, fiica cioclului de aici. La început totul mergea destul de bine. De altfel, spune și tu, cine altul decît un pistolar ca mine ar fi putut să-i dovedească iubirea într-un mod atît de original : dacă, de pildă, ședea culcată la umbra unui cireș stufos, doldora de fructe coapte, împușcam fructele în pom, de-i picau direct în gură, zburînd cu un glont, în cădere, și sîmburele din carnea dulce. Ei bine, și cînd se părea că am să-mi ating țelul mult dorit, a sosit în oraș un străin îmbrăcat în negru, un cartofoi, un filfizon pomădat. Aspectul lui, ca și faptul că era foarte bun de gură, au avut un asemenea efect asupra inimii fetei, că ea nu-mi mai dădu nici cea mai mică atenție. La început m-am străduit să elimin această murdară concurență fără să-mi pătez mîinile de sînge. Într-o seară hoinăream într-o frumoasă vale din vecinătatea orașului, și pe cine văd ? Pe filfizonul ăla cum o zăpăcește pe Nelly, cu trîncăneala lui despre

dragoste ! Chipul ei rumenit arăta însă că palavrele seducătorului nu-i păreau nici pe departe atât de timpite ca mie, care mă ascunsesem în tufișul des din spatele lor. În clipa aceea, lângă umărul galantului cavalier se opri din zbor un pițigoi și, legănînd o rămurică, înclină fermecător căpșorul ; și el, văzînd păsărica, strigă cu un glas aprins : „Ia te uită, sînt pițigoi pe aici !“ Numai că abia începuse fraza, că mi-am și scos Colt-ul și am tras fără șovăire. I-am smuls nemernicului din gură „t“-ul din „sînt“ și primele două silabe din cuvîntul „pițigoi“, așa că exclamația prin care intenționa să atragă fetei atenția asupra păsăricii nostime, sună de parcă ar fi vrut s-o pună în încurcătură, atrăgîndu-i atenția asupra nurilor ei. Numai că nici această figură de maestru nu mi-a fost de nici un ajutor, căci în cele din urmă elocința de viperă a filfizonului și manierele lui de om de lume au învins. Și-atunci m-am pus pe băut, și am băut zi și noapte, fără oprire ! E clar că fiecă pahar pe care îl turnam în mine răpea cîte ceva din siguranța mîinii mele. Așa că, în cîrînd, a urmat catastrofa. Într-o seară am intrat în taverna lui Goddal tocmai cînd rivalul meu ținea banca la faraon. Din păcate trebuie să spun mai întîi că în clipa aceea (și, vai mie, nu numai în clipa aceea !) eram amețit bine. Și fiind pradă halucinațiilor alcoolice, în loc să văd un filfizon, am văzut doi, gemeni. „L-a chemat împotriva mea și pe frate-su ! mi-am zis eu. N-are decît ! Tot îi sparg banca, eventual și capul.“ Conflictul a izbucnit de îndată ce cartoforul a început să dea cărțile. Am protestat că de ce le dau doi deodată, mai ales că sînt rude atât de apropiate. A urmat un schimb de cuvinte, Colt-ul meu și Derringer-ul cartoforilor au zburat din tocuri. E clar că eu am fost mai iute. M-am hotărît însă să trag întîi în cel din stînga, care-mi părea mai periculos. Din păcate am tras într-o fantomă imaterială, rod al alcoolului, adică... în gol. Pînă să pot trage a doua oară, cartoforul a îndesat în mine ceva plumb din adorabila lui jucărie, scoțîndu-mă astfel pe veci din competiție. Nemernicul și-a luat imediat tălpășița și nu cred că se mai află acum pe teritoriul orașului. Dacă voiam, eram mort de o oră. Dar eu te-am așteptat pe tine, căci tu trebuie să mă răzbuni. Tipul e palid, înalt, cu părul și ochii negri, cu nas coroiat și vorbește cu un pronunțat accent sudic. Știu că asta nu-ți spune mare lucru, dar

nu mă voi osteni să-i fac portretul, fiindcă pot indica un semn distinctiv, după care o să-l recunoști mai ușor decât dacă ți-aș da fotografia lui : deși nu e stîngaci, ține întotdeauna trabucul în mîna stîngă, între inelar și degetul mic.

Billy tăcu, prea slab ca să mai poată continua. Și-atunci am rostit, dragă Winnifred, acel jurămînt care m-a împiedicat să răspund la dulcea ta întrebare : „Pe cînd nunta ?“, cu mult dîrșite cuvinte : „Chiar mîine, iubito !“ Da, dragostea mea, pe patul morții sau, mai bine zis, pe masa morții, i-am jurat prietenului meu că nu voi avea liniște pînă nu voi răscumpăra cu sîngele ucigașului pacea sufletului său. Numai așa am putut să-i ușurez trecerea în împărăția viselor. Între timp, mîna Morții, acest groaznic sculptor, accentuase și mai tare pe fața lividă semnele neînșelătoare ale sfîrșitului. Billy a mai deschis o dată gura, dar glasul lui nu mai era decât o șoaptă, ca o adiere din altă lume în luncile Asfodelului. „Știi doar, Joe, șopti el, ce puteam face pe vremuri cu pocnitoarele, și vezi, pînă la urmă m-a dat gata un fanfaron care nu e demn nici să-mi șteargă pantofii. Dar nu putea să se sfîrșească altfel, dacă beam atîta. Așa că, dacă vrei să privești lumea numai prin fundul paharului... nu, nu tăgădui, suflarea ta o dovedește cu prisosință, atunci cumpără-ți un loc frumos și uscat în cimitir, unde să-ți așezi oasele găurite. Dacă vrei însă să-ți ții făgăduiala și să expediezi sufletul pușlamelei în depozitele firmei Belzebut și comp., atunci ferește-te de alcool, altfel am să mă răsucesc în mormînt de supărare !“

Aici, chipul său căpătă o expresie deosebit de îndurerată, căci își dădu seama că nu va mai gusta niciodată din băutura aceea minunată, iar eu i-am jurat din nou : „Nu voi mai pune picătură de alcool în gură pînă ce nu-l voi sătura pe ucigașul tău cu cîteva guri zdravene de plumb, pe care nu are voie să le înghită cu nimic altceva decât cu sîngele lui negru“. În timp ce vorbeam, Billy se cufundă în adîncurile somnului morții și cuvintele jurămîntului meu răsunară în somnul lui din ce în ce mai lin, ca un dulce cîntec de leagăn. A murit cu zîmbetul pe buze, desculț, ceea ce înseamnă că a murit așa cum moare un bărbat viteaz și curajos. Numai că cel care a unit destinele vieților noastre prin acea tainică asemănare și-a dorit, fără doar și poate, ca legătura dintre noi să dureze și din-

colo de mormînt, căci, dorind să-mi țin făgăduiala, mi-a scos în cale o sticlă cu limonadă Kolakoka, care a redat curînd mîinii și creierului meu siguranța și stăpînirea de sine trebuincioase. Dar asta e altă poveste... Așa, domnișoară, acum știi totul !

Vă puteți imagina, desigur, efectul pe care această confesiune înduioșătoare, ba chiar cutremurătoare, l-a avut asupra fiicei ziaristului. Da, ați ghicit ! Cîteva clipe, domnișoara Winnifred nu fu în stare să scoată un cuvînt. Numai lacrimi mari, ca perlele din *O mie și una de nopți*, rășăreau în ochii ei, se legăneau o clipă pe gene și apoi se sfărîmau pe bluza ce se umfla ușor. În cele din urmă, brava copilă, biruindu-și cu eroism emoția, șopti :

— Mergi pe drumul tău, dragul meu băiat ! Te voi aștepta pînă vei aduce la îndeplinire ce ai făgăduit !

Un val uriaș de iubire îl năpădi pe pistolar din creștet pînă-n tălpi. Se ridică brusc și lovi cu capul acoperișul bucătăriei, de pîrîi. Winnifred se ridică și ea, dar, fiind mai scundă, nu păți nimic. Amîndoi se contopiră într-un sărut amețitor...

Stelele, orbite de întuneric, scînteiau palid în timp ce pe fruntea lui Joe Limonadă creștea iute un cucui uriaș.

Iubirea nu e numai oarbă, ci — vai ! — și surdă. Cu siguranță că-i așa, altfel nu i-ar fi scăpat un foșnet suspect ce se auzi pe sub pînza cortului, la numai cîțiva pași de Joe. Dar fiindcă, după cum am arătat, iubirea e surdă toacă, nu auzi nimic. Așa că îl rugăm frumos pe cititor să țină minte acest zgomot suspect. Nu e vorba de un foșnet oarecare, ci de un foșnet deosebit de important pentru povestirea noastră...

SITUAȚIA SE CLARIFICĂ

A doua zi, cînd diligența ajunsese la Fort Mahon, Joe Limonadă trase la un hotel mic dar acceptabil, se spală și își schimbă cănașa, zgîlțuit chiar și în timpul acestei activități de o furtună de sentimente contradictorii.

Între timp, la barul *La apașul lichidat*, profesorul Dara Shikoh asculta cu foarte mare atenție cele ce-i spunea domnul Greenwood, cu jumătate de glas.

În cele din urmă, Horace termină ce avea de spus. Magicianul îl mai întrebă ceva, Horace mai răspunse ceva; dar ultima întrebare rămase fără răspuns. Cartoforul privea țintă prin ușa barului și trotuarul de vizavi, fără să-l mai intereseze vorbele lui Mîină-lungă. Îi făcu apoi un semn de rămas-bun și, lovindu-și jobenul cu gestul obișnuit al unui dandy, plecă legănîndu-se cu un pas nu mai puțin de dandy. „Gentleman pînă-n vîrfurile unghiilor“, strecură Dara Shikok printre dinți, urmărindu-l cu privirea. De altfel, dinții lui erau ciuruiți de atîtea găuri, că strecuratul printre ei era un fleac.

În clipa aceea, în bar intră Joe Limonadă. Înăuntru, în afară de Dara Shikok și de chelnerul mexican, se afla doar un oarecare cowboy de duzină. Joe se apropie deci de tejghea și comandă o limonadă Kolakoka. Mexicanul, care își dădu seama imediat cu cine are onoarea, se perpelea pur și simplu de încurcat ce era.

— Păi să vedeți, *señor*, nu avem limonadă Kolakoka în depozit...

Trăgătorul declară că se mulțumește cu puțin lapte. Și în clipa cînd în fața lui apărură paharul comandat, se rezemă cu coatele de tejghea și se aplecă spre chelner, a cărui spinare se îndoi imediat într-un arc umil și respectuos, în timp ce urechea i se răsuci ca un cornet de atîta curiozitate. Numai că, dacă sperase să audă vreo taină cumplită, fu teribil de dezamăgit. De altfel, vom înțelege dezamăgirea barmanului, din întrebările ochitorului, menționate mai jos :

— Chelner, de cînd ești aici ?

— Păi, cam de pe la șase, *señor* !

— Cred că nu m-ai înțeles, chelner ! Te-ntreb de cînd îndeplinești această meserie, indiscutabil cinstită, aici, la *Apașul lichidat* ?

— De trei ani, *señor* !

— Minunat, tinere, ești foarte isteț. Hm, și obișnuiești să te uiți atent la mîinile oamenilor, nu ?

— Da, *señor*. Am observat că marea majoritate a clienților barului nostru are cîte cinci degete la fiecare mîină, ceea ce face, la un om, ținînd seama de numărul brațelor, zece degete !

— Foarte bine, tinere, minunat ! Văd că nu ești numai foarte isteț, ci și cultivat. Și ai un spirit de observație foarte dezvoltat, or, asta-mi convine de minune ! Așadar, n-ai văzut din întâmplare un om, un cartofor, care să țină trabucul într-un mod cu totul neobișnuit, da, foarte neobișnuit ? Nu-l ținea cumva cu stînga, între degetul mic și inelar ?

Bietul Joe puneă această întrebare de cîțiva ani aproape în fiecare zi, ba uneori și de cîteva ori pe zi, chelnerilor, pistolarilor, surugiilor și cowboy-lor, ca pînă acum să primească doar răspunsuri negative. Din păcate, nici de data asta n-o nimeri mai bine, căci istețul mexican, după ce chibzui adînc cîteva minute, clătină cu regret din cap și răspunse :

— *No, señor !*

Domnul Dara Shikoh se afla la numai cîteva pași de Joe. Și în clipa cînd pe fața băutorului de limonadă se întinse zăbranicul deznădejdi, magicianul se apropie de el și-l privi drept în ochi. După care, cu o mișcare nespus de înceată și gravă, pescui din buzunarul de la piept un trabuc mizerabil, îi mușcă vîrfu și-l scuipe ; frecînd apoi, cu un gest indescritibil de demn, un chibrit pe pingea, îl aprinse cu gravitatea unui preot inaugurînd sacrele mistere eleusine. Pe urmă, nasul lui proeminent aruncă un nor de fum de nepătruns, care-i învălui chipul demonic. Un miros cu adevărat infernal se răspîndi în jur, astfel că Joe, urmărind cu uimire gesturile magicianului, simți că-i vine rău. Și în clipa aceea norul vorbi :

— Eu îl cunosc pe omul acela !

Printr-o mișcare a mîinii, domnul Dara Shikoh risipi norul urît mirositor și, scoțîndu-și astfel chipul la vedere, continuă liniștit :

— Da, pistolarule, eu îl cunosc pe omul acela. Dar iartă-mă că-ți vorbesc fără să fiu întreat.

După care luă o mutră plină de sfiiciune și intenționă să se retragă la o parte ca să deguste în continuare, cu o perversitate de neînțeleș, calitatea dubioasă a respingătorului trabuc. Numai că o mîină de fier, căzîndu-i pe umăr, îi nărui planurile. Degeaba își ascundea pistolarul emoția. Pieptul i se umfla ca niște foale și aerul îi trecea cu atîta putere prin nări, că la fiecă răsuflare, făcea să tresalte capetele cravatei.

— Vorbește ! bubui el, întunecat, aruncînd din priviri snopi întregi de fulgere.

Domnul Dara Shikoh înghiți cu zgomot, oarecum consternat de aspectul sălbatic al trăgătorului. Își adună însă tot curajul, în așa măsură încît să rostească cele ce vor urma cu un ton sec și foarte la obiect :

— O, mă rog, mă rog ! Mă bucur dacă-ți pot fi de vreun folos, pistolarule. Ei bine, l-am întîlnit pe omul tău cu vreo trei săptămîni în urmă la Buffalo. E un tip elegant, uscățiv, nu ?

— Da. Și pe urmă ? Ce-a mai fost pe urmă ?

— Păi ce să fie, am jucat împreună o partidă de *chuck și luck* în tavernă la Hare, sau nu... cred că era la Hotel Union... sau să fi fost...

— Eh, n-are nici o importanță ! Ce-a fost mai departe ? Cum îl chema ?

— Sigur, era totuși la Hare. Am observat imediat cît de exagerat ține trabucul. S-a recomandat... Hmm, cum s-a recomandat ?...

Paharul, strîns spasmodic în mîna ochitorului torturat într-un mod atît de rafinat, se sparse, trădîndu-i cumplita încordare nervoasă. Sîngele pistolarului se amestecă cu laptele de vacă, în timp ce magicianul, cu mîna streășină la ochi, își consulta din răspuțeri memoria infidelă, doar și-o aduce aminte numele uitat. Ridică deodată capul și strigă cu o expresie fericită :

— Pe buricul lui Cagliostro ! De ce oare mi-a dăruit natura capacități miraculoase ? Doar n-am plătit degeaba taxele la catedra de științe oculte din Calcutta ! Zicînd acestea, scoase din pulpană un glob de cristal și, vîrîndu-și-l sub nas, începu să se uite fioros în el, în timp ce sprîncenele lui stufoase se zbîrliră și porniră să se onduleze ca două lipitori negre. E doar un glob de călătorie, de format mic — mormăi el, continuînd să iscodească cu privirile-i de smoală măruntaiele cristalului — dar ajunge pentru ce ne trebuie nouă... Sigur că da — și ridică victorios nasul uriaș, făcînd să dispară în străfundurile pulpane globul ciudat. Hatfield... Ted Hatfield se numea. Sau 'cel puțin așa zicea că-l cheamă... — adăugă prudent. Cred însă — continuă el, oprind cu un gest de refuz explozia entuziastă a mulțumirilor pistolarului — că v-aș putea spune unde

se află acum. După care, profesorul Dara Shikoh amuți și scutură încet, nespun de încet, scrumul cenușiu din vârful trabucului. Joe, evident, ședea ca pe ghimpi de nerăbdare. Se înțelege că neastîmpărul lui nu venea deloc în ajutorul serviabilului chelner, care pansa prompt mîna însîngerată a trăgătorului cu un plasture bun de leac. Pe urmă însă, magicianul își aranjă trabucul așa ca să fumeze mai departe și, fixîndu-l în colțul stîng al gurii, continuă binevoitor : Hm, domnul acela... Hatfield am spus, nu ? Ei bine, domnul Hatfield mi-a destăinuit atunci că intenționează să-și încerce cît mai curînd norocul la Tombstone. Nu cunosc orașul acesta, dar, după cîte am auzit, e un loc foarte potrivit pentru gentlemenii de profesia lui.

— Cred și eu — rîse Joe, ușurat, căci acum, cînd știa tot, era grozav de bine dispus.

Numele Tombstone, această tabără de pionieri de curînd întemeiată, umbrea în acel an, prin gloria sa sîngeră, cele mai rău famate orașe ale Vestului. Era deci foarte firesc ca un om ca Hatfield să se hotărască să viziteze Tombstone-ul, unde, pe mesele de joc, treceau din mîna în mîna rîuri de aur, de multe ori, din nefericire, înroșite de sînge.

Joe închise ochii. Gîndurile lui, părăsind neprimitorul restaurant *La apașul lichidat*, poposeau acum la cei doi oameni atît de dragi inimii lui, deși unul se afla pe lumea asta, iar altul pe lumea cealaltă. Winnifred și prietenul Bill... „Curînd, foarte curînd te vei întoarce, băiete dragă, la ea, după ce ai răzbunat, în sfîrșit, moartea lui. S-a isprăvit cu lunile și anii de goană fără odihnă, s-a isprăvit cu viața tristă de lup singuratic.“

Totul venise atît de brusc, așa că nu te mira, iubite cititor, că eroul nostru cam deraiașe în clipa aceea de pe linia calmului său imperturbabil, al cărui bronz putea fi spart numai de iubire (cum de altfel ne-am și dat seama) sau de bucuria descoperirii descrise mai sus. În cele din urmă, sîngele începu să-i circule mai încet prin vine. Atunci îl apucă familiar pe profesor pe după umeri :

— Cum să te răsplătesc, om bun ?

Domnul Dara Shikoh se plecă adînc, într-un gest imitînd destul de bine politețea orientală, pe care — fiind originar din San Francisco — o învățase intrucîtva în cartierul chinezesc.

— Bucuria dumitale e cea mai mare răsplată pentru mine ! bolborosi el cu glas dulce, înclinîndu-se cu mîinile încrucişate la piept, fel în care completa, ca stil, acest număr de pantomimă orientală.

Numai că Joe, arzînd de dorinţa de a plăti pe loc, chiar şi printr-un fleac, preţioasele informaţii, deschise cutiuţa în care ţinea bomboanele de fructe preferate şi-i oferî, zîmbind, magicianului. Acesta, evident, nu dispreţui oferta şi, punînd deoparte trabucul, începu să crăntăne cu atîta aplicaţie bomboanele, de i se ondulau mustăţile ca zguduite de un cutremur.

— Chelner, cînd pleacă diligenţa pentru Lordsburgh ? se adresă Joe mexicanului, care se uita cu gura căscată la această scenă ciudată.

Băiatul clipi surprins, de parcă vorbele trăgătorului l-ar fi tulburat dintr-un vis minunat, după care izbucni, fericit că poate fi totuşi de folos, chiar şi printr-o informaţie oarecare, vestitului bărbat :

— Mîine dimineată în jur de opt, *señor* !

— Îmi convine de minune. Aşadar, poimîine la Lordsburgh... Da, în patru zile sînt la Tombstone.

În clipa aceea, domnul Dara Shikoh începu să dea semne de viaţă.

— Minunat ! strigă el, rotindu-şi entuziasmat cepele ochilor. Am în buzunar o scrisoare care are o importanţă uriaşă pentru mine şi care trebuie predată direct în mîinile unui prieten din Tombstone. E o scrisoare strict confidenţială, care nu trebuie să ajungă în alte mîini. Ei bine, pistolarule, dacă vrei cu adevărat să-mi fii de folos, atunci te rog mult să duci această scrisoare, persoana dumitale e pentru mine cea mai bună garanţie că totul va fi în ordine.

Cum Joe emise cîteva exclamaţii incoerente de aprobare entuziasmată, domnul Dara Shikoh vîrî mîna în buzunarul de la piept şi scoase un plic alb pe care-l dădu pistolarului. Acesta, instinctiv, îşi trecu privirea peste adresa scrisă şi sprîncenele îi săltară de mirare :

— Doc Holliday ?! strigă surprins.

— Îl cunoşti ? întrebă iute magicianul, privindu-l pe Joe, cu pupilele micşorate.

— Nu, am auzit numai de el — răspunse trăgătorul, fără să-şi ia privirea de la numele de pe plic. Mi s-a povestit despre el la Dodge. A trăit un timp acolo. Ştie să umble cu pistoalele, dar cică o face cam prea des !

— Nu dai scrisoarea asta decît lui Holliday în persoană — continuă Dara Shikoh — îl găsești cu siguranță în saloon-ul lui Bob Hatch.

— Las' pe mine, profesore — rîse Joe, vîrînd cu grijă scrisoarea în buzunarul dinăuntru al hainei. Te-asigur că...

Iupi ! Iuu ! Trosc ! Iaiaia !!! Trosc ! Zdrang !

De undeva din susul străzii se apropia, nu, venea în zbor, cu viteza unui uragan, un urlet cumplit, amestecat cu focuri de armă și cu tropăit nebunesc de copite de cai... Viforul amuți chiar în fața *Apașului lichidat*. Caii, opriți prea brusc, nechezau, dansînd pe picioarele dinapoi ; zornăit de scări, sunete înfundate de tocuri înalte sărind în praf, palme plesnind grumazul cailor, glasuri aspre, fornăit, înjurături în spaniolă... Aripile ușii zburară în lături și dinăuntru își făcu apariția un băiat zvelt, blond, cu un buchetel de flori de prerie la butonieră.

Fața mexicanului deveni cenușie, ochii îi ieșiră din orbite, iar buzele-i golite de sînge șoptiră :

— *El Chivato ! Billy the Kid !*

În urma tînărului filfizon intrară cam șapte sau opt bărbați arși de soare, îmbrăcați în straie de cowboy, cu urechile mari ale pantalonilor de piele lovindu-le zgomotos pulpele la fiecă pas, fără haină, numai cu vesta deschiată, cu pălării pe cap sau pe spate. Unii aveau manșete de piele la încheietura mîinilor și toți purtau pistoale cu șase focuri la centurile roase.

Joe auzise mult prea multe despre acest proscris în vîrstă de nouăsprezece ani, dar cu toate astea își păstră calmul și atitudinea dezinvoltă. La fel și cowboy-ul cu picioarele strîmbe. Magicianul, în schimb, nu numai că nu-și revenise încă de pe urma efectelor sonore prin care noii veniți își anunțaseră sosirea, dar se sperie atît de tare la vederea lor, încît lăsă trabucul să i se stingă. Și asta însemna ceva !

Dacă însoțitorii lui Kid făcură să răsune barul cu trăn-căneala lor zgomotoasă, Kid vorbea foarte încet și cum-pătat. Joe Limonadă, ronțăind leneș bomboana preferată, se uita cu coada ochiului la acest băiat bălai, mai degrabă scund, măsurînd doar vreo șase picioare, cu părul de culoare deschisă, destul de lung, cu ochii cenușii, cu obrajii arși de soare. La prima vedere părea subțirel, dar curînd îți dădeai seama că subțirimea lui era numai aparentă. Această primă impresie ți-o făceau probabil trăsăturile

băiețești ale chipului său, talia și șoldurile înguste, brațele subțiri și mâinile și picioarele neobișnuit de delicate, picioare mai degrabă de dansator decât de cowboy (de fapt, fetele din Fort Summer ar fi dat orice pentru un singur dans cu acest băiat cu picioare ca fulgul!). Numai că pieptul i se boltea falnic și lat sub umerii de adevărat bărbat. Era îmbrăcat simplu, dar îngrijit. Spre deosebire de tovarășii lui, purta haină, vesta-i era cel puțin pe jumătate încheiată, pantalonii nu aveau obișnuitele *chapareros* de protecție, ci doar un tiv de piele îndoit. Și cu toate astea, câteva lucruri mărunte îi trădau înclinația spre cochetărie. Fularul de un roșu-deschis, cu grijă legat la gât, pălăria albă, cămașa a cărei culoare albastră (culoarea obișnuită a cămășilor cowboy-lor) punea o notă cam prea vie, cizmele din piele moale, cu tocuri foarte înalte, și, în sfârșit, buchețelul, toate astea spuneau celui ce-l privea că purtătorul lor se îngrijește foarte îndeaproape de aspectul său. Tonul pașnic, chipul frumos și purtarea reținută a băiatului trezeau la oricine se uita la el o impresie foarte plăcută, astfel că, în cele din urmă îl linișțiră și pe magia-nul speriat.

Numai că nu știu ce rău, un fel de umbră abia perceptibilă și totuși respingătoare, îi tulbura înfățișarea, indiscutabil atrăgătoare. Joe se uită mai atent la tânăr și-și dădu curînd seama de adevărata cauză a acestui sentiment neplăcut. Dinții din față ai lui Kid, crescuți cam strîmb, îi ridicau buza de sus, dezgolind la cel mai ușor zîmbet niște colți ca de lup. Și-apoi privirea rece, ciudat de fixă a ochilor cenușii !

În clipa aceea însă se petrecu ceva deosebit.

În timp ce Billy the Kid bea, glumind încet cu tovarășii lui, la fel de liniștiți, cowboy-ul cu picioare strîmbe se răsuci de lîngă bar și plecă legănîndu-se și aprinzîndu-și o țigară. Kid își miji ochii, urmărindu-l din priviri pe cowboy, care tocmai trecea pe lîngă el, duse mîna la buzunarul de la vestă și scoase un pic de tutun și o foită galbenă. După care, din doi pași ușori, ajunse lîngă cowboy. Îi atinse umărul cu dreapta, în timp ce stînga, cu o mișcare teribil de îndemînată, răsucea o țigară galbenă, o țigară mexicană. Tipul se întoarse mirat.

— Cum te cheamă, texane ? întrebă Kid, cu glas încet și moale.

Cowboy-ul nu prea avea chef să răspundă. Dar privirea ochilor cenușii îi dezlegă limba :

— Bennet Howel.

— Și pentru cine lucrezi ?

— Pentru John Chisum.

Kid îl privi fix, lingînd foarte încet foita răsucită. Țigaretă era gata, o țigaretă galbenă, mexicană.

— Ai ghinion, prietene — spuse Kid, în timp ce scoase pistolul din toc și găuri pieptul lui Howel. Știți doar că Chisum nu-mi place — adăugă, întorcîndu-se spre ceilalți ca și cum ar fi vrut să se scuze. După care virî pistolul la loc, se apropie de bar și ceru un foc.

Fiara își lepădase blana de oaie și urlase...

William H. Bonney, alias Antrim, denumit de americani The Kid, de mexicani El Chivato (amîndouă înseamnă Iedul), născut la New York, venise de mic copil cu părinții săi în Vest. La doisprezece ani a împușcat primul om. Înainte de a apărea în Lincoln, omorîse vreo doisprezece, dar de-abia Lincoln-ul i-a pus temelia gloriei. În acest orășel făcea ravagii cearta dintre doi bărbați puternici. Din cînd în cînd, de ambele părți cădeau morți. Se părea că se apropie momentul deznodămîntului final, căci izbucni o luptă de stradă, o luptă în adevăratul înțeles al cuvîntului, care a durat trei zile, cu victime însîngerate de o parte și de alta. În cele din urmă, dușmanii șefului lui Bonney dădură foc casei acestuia și o înconjurară. Cînd tufișurile începură să se răsucească sub dogoarea focului, prietenii lui Kid o luară la goană și fură împușcați unul cîte unul, cu sînge rece, ca iepurii. În cele din urmă trecu și Kid prin culoarul acela de foc, acordîndu-și atîta răgaz cît să poată găuri cu pistoalele lui cîțiva mișei, apoi se mistui neatins în întuneric. Căpeteniile celor două părți închiseră pe veci ochii, dar răzbunarea sîngeroasă din Lincoln continuă și, în special, Kid se îngriji cu patimă ca să nu ia sfîrșit. Pe scaunul de guvernator al Noului Mexic ședea atunci un om grozav, generalul Lew Wallace, autorul unui renumit roman umoristic : *Cum își închipuie micul Morîț vechea Romă*, mai cunoscut sub numele de *Ben Hur*. Ei bine, vestile despre prăpădul făcut de Kid îl înfuriară atît de tare pe acest guvernator scriitor, încît acesta o porni de la sediul său din Santa Fé spre Lincoln, ca să ajungă la o înțelegere cu pistolarul. Dar nici cuvintele amabile ale lui Wallace nu i-au băgat lui Kid mințile în scăfîrlia blondă. Acesta continuă să fure vite, necruțînd nici turma fostului său protector John Chisum, continuă

să ucidă, cinstit și pe la spate, de nevoie dar mai des din plăcere, rămînînd idolul femeilor mexicane și albe, căci se purta întotdeauna cu ele ca un adevărat *caballero*... Așa era Billy the Kid.

Dar să ne întoarcem la *Apașul lichidat*. Tovarășii lui Kid luară cadavrul lui Howel și-l așezară pe cîteva scaune, într-un colț îndepărtat, acoperindu-i fața încremenită, cu pălăria. Nu că i-ar fi dat afară din casă sentimentele delicate, nu, dar nu le plăcea să simtă privirea fixă a răposatului atîntită asupra lor de pe podea. Domnul Dara Shikoh abia se mai ținea pe picioare, și de ce să nu recunoaștem, nici Joe nu prea era în apele lui, căci perversitatea diabolic de rece a acestei crime îl tulburase puternic. Nu că ar fi încolțit în el ceva asemănător fricii. Doamne ferește! Numai că inutila cruzime a lui Kid îi cutremura sufletul, lăsînd însă intact faimosul lui curaj, de care, de altfel, nici nu ne îndoim.

Ei bine, magicianul îl apucă discret pe eroul nostru de cot și-i șuieră încet, în colțul gurii :

— Ce-ar fi s-o ștergem ?

Dar Joe ridică paharul cu lapte, al doilea pahar, pe care-l comandase încă înainte de sosirea lui Kid și, fără să miște capul, răspunse tot printr-un șuierat discret în colțul gurii :

— Acum nu prea merge ! După care duse la buze băutura strălucitor de albă, ca efectul ei binefăcător să redea nervilor lui calmul necesar...

Zdrang !

Paharul sări în tîndări și laptele se împrăstie pe bărbia pistolarului, de unde începu să se prelingă, ilustrînd parcă zicala „e cu caș la gură“, în cazul de față total neîndreptățită. Joe întoarse puțin capul și văzu cum unul dintre tovarășii lui Kid, un tip vinețiu, cu o mustață groasă, pleoștită, se joacă cu pistolul fumegînd încă. Se întoarse deci spre bar și strigă cu glas sigur :

— Hei, chelner, încă un lapte ! Paharul ăsta îl plătește domnul de colo ! și arată degajat cu degetul spre bruta mustăcioasă.

Amuțiră cu toții. Kid lăsă paharul pe care tocmai îl ducea la buze, cercetîndu-l curios pe Joe. Un zîmbet ușor îi dezgolea dinții de lup. Rîse și banditul sau, ca să-i caracterizăm mai bine rîsul, grohăi.

— Nimeni n-are voie să murdărească prezența lui Billy the Kid cu niște lături scîrboase, potrivite cel mult unor sugaci, și nici pentru ei nu e sigur !

— Excelent ! strigă Joe. Sînt absolut de acord cu dumneata. Laptele nu-i ce-mi trebuie. Beau numai limonadă Kolakoka, dar, după cîte se pare, în cotlonul ăsta n-au auzit încă de limonada Kolakoka.

— Prima rundă pentru străin — remarcă sec Billy the Kid, rinjind mai departe.

— La naiba cu limonada, străine ! hîrii bruta mustăcioasă. Acum o să bei în cinstea lui Billy the Kid și o să bei un pahar cu ceva tare !

— Regret, dar trebuie să refuz amabila dumitale invitație. Din principiu nu consum băuturi alcoolice, pe care le consider extrem de dăunătoare sănătății omului. Dar să nu schimbăm vorba : cred că ai uitat să plătești paharul spart.

— A doua rundă pentru străin ! spuse Billy the Kid.

La care tipul roșcovan scoase Colt-ul și, țintind spre Joe, strigă :

— Așa cum pe mine mă cheamă Dave Rudabaugh, nu văd ce te-ar împiedica să bei acest pahar.

Ca prin minune, în mîna eroului nostru apăru temutul Smith & Wesson. Nu numai că apăru, dar și păcăni, atingînd țeava pistolului banditului și rotind-o cu optzeci de grade în sus, chiar în clipa în care Rudabaugh apăsa pe trăgaci. Drept care, focul proscrisului luă cu totul altă traiectorie și făcu țandări paharul din mîna lui cu asemenea putere, că whisky-ul sări în mustața-i zbîrlită de uimire.

— Victoria e de partea dumitale, *mi amigo* ! rîse Kid. Cred că acum ai să-ți bei în liniște laptele. Îi dădu apoi mîna și spuse amabil : Eu sînt Billy the Kid și tu ești Joe Limonadă, dacă nu mă înșel. Am bănuît eu de la început, dar l-am lăsat pe Dave să trîncănească. Mă distra să văd cum o să se termine. Eh, trebuie să-mi ierți prietenii. Sînt cam din topor.

În ce-l privește pe domnul Dara Shikoh, acesta, datorită virtuților lui de ghicitor, își dădu seama că nici unul dintre cei de față nu mai are intenția să ducă mîna la șold. De aceea renunță la comportarea discretă de pînă atunci ca fiind foarte nepotrivită și se recomandă gălăgios bandiților mirați, fără să uite să le atragă atenția asupra talentelor lui supranaturale care, zise el, îi șoptiseră încă de aseară rezultatul meciului Joe Limonadă contra Dave Ru-

dabaugh. Proscrisul nu părea prea mîhnit de înfrîngerea umilitoare pe care o suferise. Din cînd în cînd încrunta doar amarnic sprîncenele, de parcă un gînd nu i-ar fi dat pace. Cică îl obseda ceva referitor la Joe, dar ce anume nu-și putea aduce aminte, deocamdată. Ei bine, cam acum un an, pe cînd muncea încă la Dodge (se ocupa cu atacul trenurilor, lucru pe care, evident, îl trecu sub tăcere), se întîlnise cu un oarecare Hardin, un ucigaș. Și Hardin ăsta îl căuta cu disperare pe băutorul de limonadă. Cică ar avea să-i dea ceva din partea cuiva, cam așa ceva.

Bunul Dave nu-i spusese nimic nou pistolarului. Cînd și cînd, Joe afla ici și colo că acest Hardin, temut cetățean al Arkansas-ului, care, prin creștăturile de pe prăsele, putea rivaliza și cu Kid, îl caută și anume exact din aceleași motive despre care pomenise Rudabaugh. Dar providența nu-și dăduse pînă atunci consimțămîntul la această întîlnire.

Între timp, Kid se distra de minune cu Dara Shikoh. În cele din urmă își manifestă dorința ca magicianul să-i citească în globul lui fermecat dacă va muri ca un adevărat proscris, blestemat de Dumnezeu — cu cizmele în picioare. Magicianul scoase iar cristalul și, o clipă, se holbă fix la el. După care mormăi victorios :

— Solemna gură a Viitorului grăiește : „Billy the Kid va muri desculț“.

Proscrisul rîse încet :

— Crezi în strigoi, profesore ? îl întrebă după o clipă.

— Doar sînt slujitorii mei !

— Atunci e bine. Dacă prorocirea ta nu se împlinește, fantoma mea o să-ți sfărîme cu pistoalele, de dincolo de mormînt, toate globurile, inclusiv ăla pe care-l porți sub turban.

Profesorul Dara Shikoh se înclină, cu brațele încrucișate la piept :

— Kismet ! Ceea ce pe limba noastră, hm, adică pe-a voastră, înseamnă destin ! mormăi el pe sub mustăți.

Nu trecu mult, și Joe părăsi *Apașul lichidat*. În aceeași seară își luă rămas bun de la Winnifred. N-am putea numi tristă despărțirea celor doi îndrăgostiți, fiindcă Joe o încredință pe fată că se va întoarce curînd și pentru totdeauna, așa că atunci cînd dispăru în beznă, fiica ziaristului avu impresia că iubitul ei dă doar o fugă să-și bea ne-lipsitul pahar zilnic cu limonadă Kolakoka...

Și-acum să-l părăsim pentru o clipă, doar pentru o clipă, pe Joe și să zburăm pe aripile timpului peste câțiva ani.

...E o frumoasă noapte cu lună și ne aflăm la Fort Summer, în coliba *muchacha*-ei cu păr negru-albăstrui Celsa Gautierrez. În patul ei se află un tânăr blond. E Billy the Kid. A fost prins și condamnat la moarte, dar și-a ucis paznicul, a evadat și se ascunde acum la iubita lui. Încă nu doarme. Simte brusc o poftă grozavă să înfulece o bucătică de carne afumată, agățată în afumătorie, în cealaltă parte a curții. Celsa vrea să meargă ea să-i aducă, dar el refuză ; nu, o să-și taie el singur o felie subțire de jambon. Se scoală, ia cuțitul lung de bucătărie și își vîră pistolul în pantaloni. Din obișnuință. După care iese în lumina lunii, pe jumătate dezbrăcat, desculț, lipăind cu tălpile goale pe dalele din curte.

Celsa l-a revăzut abia a doua zi, întins pe podea, la Pete Maxwell.

Primul glonț din Colt-ul șerifului Garrett fusese de ajuns ca acum Kid să zacă aici, cu dinții ușor rînjiți și cu picioarele-i mici desculțe. Domnul Dara Shikoh poate să doarmă liniștit.

POVESTIRI DIN TOMBSTONE

Prospectorul Ed Schieffelin cunoștea bine munții Arizonei. Cutreierase vîrfurile Dragonului și Samarului, Pietrele de gresie și Hauchucas. Apașii de pe meleagurile acelea nu erau în nici un caz mari iubitori de oameni, dar cu toate astea Eddy se întorsese întotdeauna cu pielea pe cap. Într-o primăvară o porni din nou în munți, după ce le spusese tovarășilor săi încotro se duce, jurînd că acolo milioanele nu așteptau decît să le scoată el din pămînt. Aceștia îl bombardară cu ironii binevoitoare : mai degrabă o să-și scoată din pămînt piatra de mormînt. Dar, la urmă, Schieffelin fu cel care rîse mai bine, căci dădu de un bogat filon de argint. Ca să-i tachineze pe cei ce-și bătuseră joc de el, numi locul acela Tombstone, adică Piatră de mormînt. După el au venit alții, s-au stabilit acolo și așa

a luat naștere una dintre cele mai faimoase metropole ale Vestului Sălbatic, orașul Tombstone, învăluit în legende sîngeroase, ajungînd cu adevărat piatra de mormînt a multora...

Poate că toate astea nu-s decît povești, dar dacă ținem seama de atmosfera acelei epoci și a acelui ținut, trebuie să recunoaștem că e o poveste cu mult farmec, dar și foarte probabilă. Neautenticitatea ei nu se referă, desigur, la Ed Schieffelin, care are merite reale nu numai în ce privește Tombstone-ul, ci și întregul comitat Cochise.

Ed puse bazele orașului la momentul oportun. Bătrînul Kansas încetase să mai fie Kansas-ul de odinioară. Bizonii și indienii sioucși pieriseră, orașelor Dodge și Abilene le sunase ceasul; iar romantismul se dusesese la culcare. Floarea pistolarilor acestor locuri blestemate dădu năvală în Tombstone. Veni aici Bat Masterson, veniră Luke Short, Doc Holliday, veniră cei cinci frați Earp, în frunte cu faimosul Wyatt și, o dată cu ei, mulți alții, la fel de iuți de pistol. Iată de ce Mark Smith — ani de-a rîndul reprezentantul Arizonei la Washington — putu să numere curînd în oraș patruzeci de ucigași de profesie. Viața aici nu avea prea mare preț. Opinia publică prețuia cel mai puțin viața mexicanilor; un *greaser* mort nu era un om mort. Se știe că prospectorii nu excelau în maniere delicate, cu toate astea interveni un element care-i întrecu și pe ei în ce privește ardoarea temperamentală. Erau contrabandiștii de vite furate, care mînau turmele prin canioanele Guadalque și Skeleton în valea San Simon. Veneau apoi la Tombstone să se refacă după munca lor nu prea obositoare, și fiindcă proveneau în cea mai mare parte din Sud, își descărcau, prin schimburi de focuri, ura față de mexicani și de yankei. Primii nu le dădeau prea mult de furcă, în schimb ceilalți le ofereau adesea o lecție crudă. Evident, pistolarii de calibrul lui Wyatt Earp nu erau ușor de provocat. Roadele acestei rivalități turbate dintre cele două tabere erau sîngerii de-a binelea și le puteai găsi conservate — de altfel cît se poate de prost — la cîteva picioare sub pămînt, în cimitirul comunal — Colina cizmelor. În cele din urmă, frații Earprecurseră la teroarea brutală și, la 26 octombrie 1881, împreună cu Holliday, masacrară pe strada Fremont un pîlc de adversari, și asta chiar sub ochii șerifului Johnny Behan. Răz-bunători necunoscuți îl uciseră apoi mișelește pe Virfil Earp, lîngă masa de biliard, drept care îndoliații urmași,

venind de la înmormîntare, împuşcară prin ferestrele trenului (care, bineînţeles, era oprit !) pe presupusul ucigaş, care se plimba pe peronul gării din Tucson. Se văzură însă nevoiţi să părăsească oraşul pentru a nu fi linşaţi. Înainte de-a o face mai avură, aşa, în treacăt, un schimb de focuri de la mare distanţă cu un grup de contrabandişti de vite şi le omorîră faimoasa căpetenie, pe Bill Cîrlionţatul. Numai că, la scurt timp după aceea, frînele legii fură luate la Tombstone de mîini puternice şi se isprăvi cu contrabandiştii şi cu cowboy-ii.

Peste Tombstone se lăasă liniştea.

Poate că cititorul îl va ierta pe autor pentru această incursiune în istoria Tombstone-ului, incursiune care este cu atît mai puţin de iertat, cu cît faptele amintite s-au petrecut cu mult timp după venirea eroului nostru în oraş. Dar tocmai asemenea fapte vorbesc o limbă mult mai vie decît pasajele beletristice ale celei mai măiestre pene.

Locuitorii informaţi ai regiunii de frontieră afirmau că Bill Cîrlionţatul se numeşte în realitate William Graham. Alţii, nu mai puţin informaţi, spuneau că astea-s palavre ; adevăratul nume al lui Bill cică e William Broccius. De altfel, autorul menţionează acest fapt lipsit de importanţă numai şi numai ca să vă daţi seama că un oraş ca Tombstone era un Eldorado al existenţelor tenebroase, care îşi ascundea identitatea sub porecle adesea foarte colorate. Oamenii care nu puneau prea mare preţ pe viaţă (a altora, bineînţeles) puneau cu atît mai mult pe distracţii. Or, de asta se ocupau cît se poate de bine o droaie de indivizi pricepuţi şi întreprinzători. Strada Allen — adevărat bilci de baruri, şantanuri şi tripouri, în care jetonul putea fi plătit numai cu o monedă de douăzeci de dolari aur. Toate aceste music-hall-uri şi şantanuri nu erau nimic altceva decît nişte spelunci strident decorate, strălucind sub o poleială falsă ce nu reuşea să mascheze vulgaritatea reală a acelor locuri, care încercau, măcar prin numele lor, să dea ageamiilor impresia unor localuri elegante şi decente. De altfel, judecaţi şi singuri : *Crystal Palace*, *Alhambra*, *Cosmopolitan*, *Oriental*... Nu sună rău, nu-i aşa ? E clar că fiecare local avea specialitatea lui. Restaurantul *Can-Can* era renumit prin excelenta-i bucătărie (în special fricassé-ul de pui ocupa un loc fără rival !), sala lui Schiefelin era zilnic ticsită de un public nepretenţios, pe care domnii Ward şi Hanford îl făceau să rîdă de-l durea burta cu farsa *Damon şi Pythias*, dar locul întîi îl ocupa fără

discuție teatrul *Colivia păsăricii*, unde juca regele absolut al comicilor americani, Eddie Foy cel acoperit de lauri. Pe lângă aceste case, mai prosperau zeci de maghernițe, deschise ziua și noaptea, unde fete blonde cu siluete de Junone, cu sîni plini ridicați de corsete cu șireturi, zîmbeau încurajator străinului care comanda șampanie.

Așa arăta deci orașul în care intră apostolul limonadei Kolakoka.

În saloon-ul lui Dalling, foarte frecventat, ședeau doi bărbați ce se deosebeau grozav de mult — prin aspect și vorbă — de cei din jur.

Primul, un om cam la cincizeci de ani, pletoric și asudat, cu mustața pleoștită și răsucită, era îmbrăcat într-un frac cam jegos, deși ora timpurie nu îndreptățea acest costum. Al doilea atrăgea atenția prin accentul pur britanic al englezei sale. Dacă vreunul din cei de față ar fi studiat la Oxford, s-ar fi bucurat, desigur, de întâlnirea atît de neașteptată cu un coleg de universitate. Dar cum nici unul dintre cowboy-ii prezenți nu-și completase studiile la această universitate cu vechi renume, vorbirea necunoscutului trezea doar priviri mirate sau batjocoritoare. Și costumul lui, care la Londra l-ar fi îndreptățit pe cel ce-l purta să pătrundă în cele mai distinse saloane, făcea aici, în mijlocul hainelor țipător colorate, prin formă și nuanță, o impresie cam funebră, mai exact neplăcut funebră.

Acest străin, mai tînăr, dar cu toate astea un bărbat copt, de statură înaltă, îți lăsa o impresie ușor respingătoare datorită grăsimii feței lui palide, neroniene, ce scruta încăperea cu o privire leneșă pe sub pleoapele mult coborîte. Numai că din cînd în cînd sclipirea vie a ochilor expresivi dovedea că somnolența lor plictisită nu e nimic altceva decît un efect studiat.

Omul în frac puse jos paharul, al cărui conținut îl deșertase în el cu o sorbitură sonoră, după care spuse, încercînd cu sfortări înduioșătoare dar zadarnice, să vorbească literar :

— Îmi închipui, domnule Wilde, că v-ați lăsat pantalonii scurți și ciorapii în valiză. Nu vreți să atrageți în mod inutil atențiunea pe stradă, nu-i așa ? Neîndoios că mîine, pe scenă, o să-i îmbrăcați, nu ?

Oscar Wilde îl privi brusc ; uimirea goni blazarea ce-i învăluisese pînă atunci ochii ca un vîl tulbure.

Cum de nimerise nemuritorul om de lume în cârciuma din Tombstone ? Foarte simplu : ca să-și hrănească portofelul cam înfometat, organizase un turneu de conferințe de-a lungul Statelor Unite. Și acum tovarășul lui îmbrăcat în frac, pe nume Titus Mossman, proprietarul prosperului teatru *Colivia păsăricii*, îl angajase, contra unui onorariu demn de tot respectul, pentru o singură reprezentație pe scena amintită. Când domnul Mossman văzu mirarea englezului auzind ultimele lui cuvinte, se grăbi cu explicațiile. Se referă, zise el, la acei pantaloni pînă la genunchi și la ciorapii fini în care fusese văzut domnul Wilde la una din premierele sale. S-a scris doar și în ziare ! Pe scurt, el personal, Titus Mossman, e de părere că publicul *Coliviei păsăricii* va primi cu înțelegere o prelegere veselă prin care preastimatul scriitor ar populariza moda pantalonilor scurți. Această conferință glumeată s-ar încheia printr-un număr de dans executat de șase blonde durdulii în pantalonasi strîmți, cît se poate de picanți. Fetele l-ar lua pe urmă pe domnul Wilde în mijlocul lor, cîte trei de fiecare parte, și ar cînta un cuplet ușor decoltat despre avantajele acestui veșmînt reformat ; textul cîntecului ar trebui să fie însoțit de o pantomimă cu haz, făcută de onorabilul domn scriitor, cu participarea dansatoarelor. Fetele și domnul Wilde ar putea să se legene în ritmul cupletului și să ridice din cînd în cînd picioarele. Da, în felul ăsta va fi un număr de care *Colivia păsăricii* nu va avea de ce să se rușineze. El, Titus Mossman, e de părere că în felul ăsta realizează un număr demn de numărul lui Eddy Foy, și asta înseamnă ceva.

Cînd istețul proprietar al prosperului teatru isprăvi ce avea de spus, Wilde își relua poza de dandy plictisit. Lăsîndu-și pe spate capul mare — deasupra frunții înalte se desfășurau, ca o draperie, ghirlande de bucle încrețite artificial — îl privi pe Mossman pe sub pleoapele întredeschise, cu o ironie atît de fină, încît omul acela cumsecade nici nu observă. După o clipă de tăcere, irezistibilul Oscar mulțumi însoțitorului său pentru sfaturile bine intenționate. În ce privește premiera cu pantaloni scurți pe care o menționase, e cazul să-i aducă aminte domnului Mossman și de crinul pe care-l ținuse în mînă tot timpul spectacolului. Această floare de efect ar face să crească și mai mult valoarea numărului, nu ? (Domnul Mossman aprobă entuziasmat din cap.) Cu toate acestea se vede silit

să refuze numărul cu pantalonii, căci venise în Statele Unite ca să conferențieze despre artă, nu despre o parte atât de prozaică a îmbrăcămintii. Evident, croirea unor pantaloni perfecți (indiferent de lungimea lor) este și ea o artă în feiul ei, dar el ar vrea totuși să facă cunoscut publicului american un alt fel de artă. Și cum cea mai mare parte a populației de aici se ocupă de metale rare, de dată asta le-ar vorbi bucuros despre un bărbat care a lucrat cu aceste nobile minereuri și a creat din ele esența pură a unor adevărate opere de artă. Va mai citi apoi și câteva istorioare vesele din autobiografia acestui bărbat, care nu numai că vor distra grozav publicul, dar vor dovedi în plus că un artist nu e obligatoriu un zăpăcit caraghios sau un sentimental care nu știe decît să ofteze. Zicînd aceasta, domnul Wilde scoase din buzunar o carte mică și groasă. Este celebra viață a lui Benvenuto Cellini. Artistul începu să citească din ea, cu glas plăcut, câteva pasaje palpitate din viața furtunosului aurar. Domnul Mossman asculta cu atenție neprefăcută. Îi plăcu grozav; era o lectură veselă și plină de crime. După ce scriitorul termină, Mossman se grăbi să-l întrebe, profund interesat, dacă nu-l poate aduce cu el și pe acest italian țicnit. Wilde dădu cu regret din cap; nu, nu se poate. Domnul Cellini a murit cam de multșor, așa... cam de vreo trei sute de ani.

Timpul trecu repede cu astfel de discuții și iată că sosi și ora la care costumul de seară al lui Mossman își găsi justificarea mondenă. Atunci cei doi domni se ridicară, căci directorul de teatru îl invitase pe Wilde la *Colivia păsăricii* ca să-i dea posibilitatea să urmărească programul, din care va face parte și el mîine. La plecare, Oscar observă inscripția atîrnată deasupra pianului :

RUGAM NU TRAGEȚI ÎN PIANIST FACE ȘI EL CE POATE
--

Zîmbi, doar foarte imperceptibil, ca să nu șifoneze acea superbă mască de blazare de salon, la care probabil nu renunța nici în locurile cele mai intime.

— Iată unica metodă rațională de critică de artă pe care am întîlnit-o vreodată! spuse, arătînd inscripția cu bastonul. O spuse însă mai mult pentru sine, căci nu se aștepta ca domnul Mossman să înțeleagă spiritul scîn-

teietor al acestei observații, care-i păru atît de plină de umor, încît se hotărî s-o memoreze pentru un auditoriu care să prețuiască cum se cuvine produsele spiritului său celebru.

Dacă pînă acum am numit *Colivia păsăricii* teatru, am făcut-o numai fiindcă acest tip de localuri de distracție beneficiau pe-atunci, în Statele Unite, de acest nume. În realitate era vorba despre un hibrid nedefinit între music-hall, sală de dans și bar, semănînd cu un hambar de lemn, ticsit de draperii dubioase, de hidoase sculpturi în lemn, de tapete țipătoare și tablouri deșuchete. O mulțime pestriță umplea încă de pe acum sala plină pînă la refuz, înghesuindu-se în fața cortinei (împodobită cu imaginea unor nave pe Mississippi, plutind cu toată viteza în lumina lunii), cu toate că programul urma să înceapă abia peste o oră. Toți voiau să-l vadă pe Eddy Foy cîntînd „Kalamazoo în Michigan” și voiau să-l vadă de aproape.

— Mai am un număr de senzație în afară de dumneavoastră — îi spuse Mossman lui Wilde pe cînd luau loc la o masă special rezervată. Am angajat la Saint-Louis o fetișcană grozavă. Asta bucățică ! Or să-nnebunească bărbații după ea ! Nu prea are ea cine știe ce voce, dar are un trup...

Zicînd acestea, plescăi lasciv și descrie cu mîinile în aer forma unui contrabas. Amuți însă, brusc rușinat, căci își dădu seama că vorbește ca un văcar în fața acestui englez cult. Reluă deci pe loc ceea ce considera el a fi o vorbire aleasă și-i explică lui Wilde că descoperirea lui din Saint-Louis își zicea Melitta Rosé și nu făcea economie de accent și interjecții franțuzești. Numai că astea nu mergeau în Tombstone. De aceea publicului i-o va prezenta pe domnișoara Rosé sub numele de Tornado Lou ; își pune mari speranțe în ea, fiindcă femeia știe să-și prezinte numărul, ce-i drept e drept !

Deodată, domnul Mossman se ridică și strigă ceva unui bărbat care tocmai sorbea la bar un pahar de brandy cu un gălbenuș crud în el. Cei din jur îi urmăreau cu un zîmbet plin de adorație, ba chiar entuziasm, fiecă gest pe care, după cum se părea, îl considerau irezistibil. Cînd necunoscutul auzi vocea lui Mossman se întoarse și-i făcu un semn prietenesc cu capul.

Văzînd apoi că e chemat la masa lor, se apropie, răspunzînd numeroaselor saluturi ale mulțimii ce-i făcea la iuțeală loc, cu jovialitatea celui care se știe iubit și răs-fățat. Era un om de o vîrstă foarte imprecisă, îmbrăcat într-un costum cu carouri țipătoare și cu o gambetă de culoare deschisă, cu trăsăturile minate de acțiunea corozivă a fardurilor de proastă calitate.

— Domnul Eddie Foy, domnul Oscar Wilde — făcu prezentările Titus Mossman.

— Cred că te-am mai întîlnit undeva — spuse Foy, scuturînd cordial mîna scriitorului. Ah, da, mi-am amintit. Nu ești dumneata înghițitorul de broaște cu care am lucrat la Denver, în „programul-monstru“ de Anul nou?

Domnul Wilde răspunse că nu înghițise niciodată broaște întregi. Înghițise cel mult pulpele acestor animale, dar, hotărît lucru, nu la Denver. Și cînd domnul Mossman îi comunică vestitului comic că domnul Wilde e un scriitor englez, Foy mai întrebă cam cîți bani aduce scrisul în Anglia, după care puse capăt conversației, scuzîndu-se că e tîrziu și că trebuie să se ducă în cabină.

— Numărul dumneavoastră va urma imediat după al lui Eddie — șopti domnul Mossman, aplecîndu-se semnificativ spre Wilde. Rămase probabil cam dezamăgit, căci căută de pomană pe chipul scriitorului urmele de recunoștință entuziasmată pe care spera să le deslușească. „Nu-i totuși decît un englez înfumurat“ — se gîndi el, necăjit.

Pe frumosul Oscar îl costa că putuse fi confundat cu un oarecare înghițitor de broaște din Denver. De aceea își luă un aer cît mai distins și mai detașat, care exclu-dea orice asemănare cu un mîncător de broaște profesionist, și începu să arunce priviri de imperator prin sala arhiplină. Ochii lui distrați se opriră brusc. La bar văzu un tînăr chipeș, care, la început, nu-i atrase atenția prin fața lui simpatcă, ci datorită băuturii comandate. Și oare nu făcea o impresie ciudată să vezi în mijlocul puhoiului otrăvitor de alcooluri tari un tînăr voinic bînd un pahar de limonadă inofensivă? Abia pe urmă îi re-marcă Wilde și farmecul de efeb și urmări cu desfătare chipul distins și mișcările armonioase ale tînărului, bucurîndu-se că frumusețea nu pierise cu totul nici într-un mediu atît de înfiorător.

Joe nici nu bănuia ce ochi geniali sînt ațintiți asupra lui. De altfel, nu-și vedea capul de griji. Bătea de mai bine de o săptămînă barurile și străzile Tombstone-ului, căutînd zadarnic urmele misteriosului cartofoi, care de ani de zile nu-i da pace nici lui, nici sufletului sărmanului Billy. Ba nu reușise nici să predea scrisoarea magicianului, căci, după cum aflate de la frații Earp, Doc Holliday lipsea pentru scurt timp din oraș. Pelerinajul după umbra cartofoiului îl adusesese azi pe Joe prin locurile acestea, unde altfel nici n-ar fi pus piciorul. Acum cerceta cu privirea mulțimea ce dispărea din cînd în cînd în norii de fum de tutun, al cărui miros, la fel ca și aroma scîrbos de dulceagă a alcoolurilor, îi întorcea pistolarului stomacul pe dos. Deodată Joe Limonadă zări un grup de bărbați cu chipuri sălbatice, care își croiau brutal drum printre mese. Îi conducea un cowboy nu prea înalt, cu fața arsă de soare și brăzdată de riduri, cu fruntea îngustă, deasupra căreia se răsuceau, ca într-un cuib de șerpi, bucle negre-albăstrui. Pe spate i se legăna un sombrero ; în general, multe dintre hainele și armele acestor oameni purtau urmele mîinilor meșteșugarilor mexicani. Pe chipul străinului cîrlionțat era întipărită o expresie crîncenă, pe care o aveau și cei patru însoțitori ai săi. Joe băgă de seamă că majoritatea clienților aruncă priviri furișe spre noii veniți ; asta nu făcea decît să-i confirme părerea că e vorba de niște personalități binecunoscute prin partea locului. De aceea Joe se adresă vecinului său, un fel de miner cumsecade care-l privea pe noul sosit la fel de curios, întrebîndu-l cine e străinul.

— E Bill Cîrlionțatul — sună răspunsul — și cu el e John Ring, cel mai vestit contrabandist de vite din regiunea de frontieră. Metisul ăla urît în haină de piele cu ciucuri se numește Indiana Kid, iar în spatele lui îl vedeți pe mexicanul ăla, da, ăla care tocmai își scoate sombrero-ul brodat cu trandafiri de aur, ăluia i se spune locotenentul Ben. Cică a dezertat nu demult de la cavalerie. Pe toți dracii, străine, vizita lor nu-mi miroase a bine. Cred că pregătesc ceva ! De-aș ști numai ce ! Frații Earp nu sînt aici, pe cine-or urmări ?

În cele din urmă, contrabandiștii se așezară, dar nu la o singură masă, ci în diferite locuri ale sălii. Nici lui

Limonadă nu-i mirosi a bine, cu toate astea încetă curînd să-i mai bage în seamă și-și reluă cercetarea, căutînd un fumător care să țină trabucul între degetul mic și inelar. Mai trecu așa un sfert de oră și programul amenința să înceapă din moment în moment. Pe Joe însă nu-l interesau numerele senzaționale pregătite de *Colivia păsăricii*, inclusiv Eddie Foy. Căci spiritul lui plutea departe de aici, plutea deasupra căpșorului drag, gingaș al celei care...

O tăcere bruscă îl tulbură din dulcea visare. Ca atunci cînd dormi într-o moară și te trezești fiindcă s-au oprit roțile. Ceva rău prevestitor alungase zgomotul vesel care domnea, lipsit de griji, în jurul stîlpilor sculptați și al draperiilor pline de praf. Ultimul amuți pianul zdrăgănit, după care nu se mai auzi nimic. Totul încremeni, încremeni și fumul, încremeniră și privirile îndreptate dintr-o dată într-o singură direcție. Joe urmă pilda tuturor și-și întoarse ochii spre ușă. Zări în prag un trăgător îmbrăcat în negru. Abajururile lămpilor care împiedicau lumina să se răspîndească în toate părțile îi lăsau fața cufundată în întuneric, așa că necunoscutul părea un strigoi decapitat. Făcu un pas înainte. Umbra îi reteză acum capul, lăsînd pradă luminii doar buzele lipsite de sînge și obrajii scofîlciți, obraji de cadavru. În cele din urmă intrară în cercul de lumină întreaga față și ochii răi, cenușii, adînc înfundați în orbitele negre. Părul decolorat unduia în jurul tîmplelor ca de ceară. Bărbatul stătea nemișcat, privind țintă la fața arsă de soare și brăzdată de riduri întoarsă spre el de la o masă udă de rachiu. Da, Bill Cîrlionțatul înfrunta această privire de șarpe cu clopoței, răsplătînd-o cu un rînjet obraznic, căci un mîndru fiu al Sudului n-o să-și plece niciodată ochii în fața unui yankeu oarecare. Atmosfera devenea din ce în ce mai încărcată, grea de așteptarea furtunii inevitabile. În spatele cowboy-ului foșniră pașii ușori ai celor ce părăseau în grabă zona primejdioasă, ce se putea transforma din clipă în clipă în locul de joacă al unor gloanțe suierătoare. Nimeni însă nu scoase un cuvînt. Deodată sumbrul oaspete fu zgîlțit de o tuse cumplită. Se încovoie tot, cutremurat de spasmele plămînilor în descompunere, apăsîndu-și febril pe gură batista. Cînd, în cele din urmă, o luă de la buzele cenușii, Joe observă urme de sînge în cutele ei. Acest

trist intermezzo descărcă încordarea, chiar dacă numai pentru scurt timp. Pistolarul negru nici nu-l mai băgă în seamă pe Bill Cîrlionțatul și, apropiindu-se de bar, ceru un pahar cu lapte. Se înțelege că această comandă îl umplu pe Joe de o adincă simpatie pentru persoana tuberculosului. Toamă voia să-l întrebe pe vecinul său cine e, cînd acesta, aplecîndu-se singur peste umărul lui, îi șopti :

— Așadar, lui Holliday i-o coceau !

— Asta-i Doc Holliday ? întrebă la iuțeală Joe.

— Sigur că da, îl ai în fața dumitale în carne și oase; adică mai mult în oase, carne nu prea are, dar îi ajunge cît să trimită vreo cîțiva acolo unde de carne se ocupă viermii. El, ca și frații Earp, împușcă cowboy și contra-bandiști de cîte ori i se ivește prilejul.

Joe însă nu mai ascultă aceste explicații pline de miez, căci, pescuind din buzunar scrisoarea șifonată și murdărită (o purtase tot timpul la el), se apropie de Holliday, care-și bea posomorît laptele.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să vă înmînez această scrisoare ! și, rostind aceste cuvinte, îi dădu ucigașului surprins epistola slinoasă.

Doc mulțumi printr-un mîrîit nervos și deschise imediat scrisoarea. O citi în grabă, după care aținti asupra lui Joe o privire stranie. O clipă se fixară ochi în ochi ; în cele din urmă, Joe Limonadă, căruia această situație nu-i făcea o plăcere deosebită, vru să se întoarcă la locul lui, spre a-și termina de băut paharul cu limonadă Kola-koka. Dar în clipa aceea Holliday îi puse mîna pe umăr :

— Mai rămîi un minut, străine ; aș sta bucuros de vorbă cu dumneata !

Degetele slabe strîngeau ca o gheară de gaie umărul lui Joe. O flăcăruie răuprevestitoare sclipi în ochii ucigașului, apoi se stinse iar...

Cortina se trase în lături, dezgolind scena.

Scena, prezentînd decorul pictat al unui parc franțuzesc, era goală. În cele din urmă apăru domnul Titus Mossman (la lumina artificială, fracul lui arăta ceva mai bine), sprijinind cu un gest galant o fată învăluită într-o mantie din pene de pasărea-paradisului. Amîndoi se înclinară în fața publicului. Domnul Mossman scoase trabucul pe care-l strînsese pînă atunci între dinți și pre-

zentă onoratului public din Tombstone pe domnișoara Tornado Lou, favorita Cîmpiilor Elizee, recent întoarsă din turneul la Paris în iubitul Vest de aur. Nu e nici o îndoială că va cuceri pe onorații clienți ai *Coliviei păsăricii*, așa cum reușise să cucerească publicul ales al metropolei de pe Sena. Domnișoara Tornado Lou va cînta mai întîi cunoscutul și îndrăgitul cîntec „Paharul mai sus și fata mai aproape”. Zicînd acestea, domnul Mossman smulse cu un gest de efect mantia de pe umerii fetei și începu să aplaude cu palmele acoperite de pielea glacă a mănușilor cîndva poate albe, ca să stîrnească în rîndurile publicului aplauzele cuvenite. De data asta însă, intervenția lui, altă dată poate necesară, era complet inutilă, căci bărbații, văzînd un asemenea trup, izbucniră singuri în ovații furtunoase.

Farmecele acestei brunete durdulii, strînsă într-o rochie pe corp, erau atît de provocătoare, încît flăcările poftei atîțate încinseră atmosfera *Coliviei păsăricii* — și așa destul de fierbinte — pînă la incandescență. Și chipul ei era cît se poate de fermecător. Pe scurt, Lola Franțuzaica arăta acum și mai bine decît atunci cînd am întîlnit-o atît de pitoresc întinsă pe canapeaua budoarului ei din Saint-Louis.

Joe, care, bineînțeles, avea neîncetat înaintea ochilor chipul preaiubitei Winnifred, rămase rece la această dărnica împărțire de nuri, și mai mult decît farmecele femeii îl distră tulburarea bărbaților, care înghițeau din priviri acea apariție plăcut rotunjită, pe care mîinile lui Mossman o descriseseră atît de bine sub forma unui contrabas. În special Holliday aplauda ca un apucat. O roșeață întunecată îi acoperi obrazii ca varul și pupilele i se aprinseră febril în umbra orbitelor adînci. Făptura asemănătoare unui contrabas îl făcuse probabil să uite de toate primejdiile care îl pîndeau aici. În cele din urmă aplauzele amuțiră, orchestra intonă cîteva măsuri ale unei introduceri zgomotoase, și cînd se mai potoli puțin, domnișoara Tornado Lou începu să „cînte”. Din fericire, glasul ei era destul de slab, așa că nu tulbura visarea voluptoasă cu care publicul masculin urmărea jocul de efect al liniilor pe care gesturile fetei le puneau în mișcare. Ciucurii aurii ce țiveau umerii dezgoliți tresăltau, pieptul ridica paielele scînteietoare, și scîndurile scenei gemeau sub greu-

tatea acestui trup de Junonă, care se agita încolo și încoace în pași și sărituri de dans. Joe observă cu uimire că unele ocheade și gesturi grăitoare îi erau adresate lui Holliday. Acesta o urmărea ca un somnambul, fără să ia seama la privirile batjocoritoare pe care i le aruncau Bill Cîrlionțatul și suita lui.

Cînd domnișoara sfîrși de cîntat, orchestra atacă în fortissimo, repetînd fără milă refrenul. În clipa aceea apărură, ȝopăind din culise, șase fete robuste, și Tornado Lou se lăsa antrenată în arta dansului, pe care, de altfel, o stăpînea la fel de bine ca și pe cea a cîntului. Abia acum avu podeaua de suferit cu adevărat ; lucru pe care îl și dădu la iveală printr-un scîrțîit disperat care, împreună cu tropotul a șapte perechi de picioare zdravene, mai să acopere orchestra condusă foarte eficient, chiar dacă un pic cam pe cont propriu, de un trombon urlător. Dar toate au un sfîrșit, așa că, în momentul cînd Tornado Lou și suita ei încremeniră într-o ultimă figură, aplauzele și fluierăturile sălbatice zguduiră *Colivia păsăricii* din temelii. Lola se înclină, iar bulbii lui Holliday demonstrară că zicala cu ochii cît cepele nu e deloc exagerată.

Și în clipa aceea se petrecu ceva neprevăzut.

Indiana Kid, care pînă atunci aplaudase, apucă deodată un pahar și îl aruncă după domnișoara Lou ; își atinse ținta, dar șoldul elastic al acestei fete pline de nuri respinse paharul cu atîta vehemență, însă obiectul, ricoșînd, porni în zbor spre orchestră, unde lovi cu un dудuit fundul tobei mari. Holliday iute ca fulgerul, duse mîna la centură. Dreapta lui nu atinsese încă prăselele nichelate, cînd, de după peretele din față, răsună un foc și glonțul se înfipse în stinghia de lemn de deasupra capului lui Doc.

Incepu învălmășeala. Cei ce se aflau mai aproape de ușă se repeziră în stradă, pe cînd ceilalți se întinseră degrabă la pămînt, răsturnînd în zăpăceala lor scaunele și mesele cu încărcătura lor de pahare, în ȝipetele ascuțite ale femeilor. Wilde, care tocmai intenționa să spună unul din celebrele sale „bonmot”-uri, ateriză foarte sprinten pe podea, îngropîndu-și nasul între scînduri. Glasul pistolului 45 care începuse această scenă dinamică nu rămase singur. Curînd i se alăturară alte artilerii, acoperind strigătele îngrozite. Șapte bărbați , trăgeau în Holliday, căci însoțitorilor lui Bill i se adăugaseră încă doi tipi de la care pistolarul avea probabil niște polițe mai vechi de încasat. Doc stătea lîngă teigheaua barului, cu picioarele

răschirate, disprețuind orice adăpost. Dreapta îi rămăsese la centură, stringînd prăselele, în timp ce palma mîinii stingi apăsa pe trăgaci cu mișcări teribil de iuți. Focurile se succedau atît de repede, încît flacăra ce țîșnea din gura țevii părea că nici nu se stinge. Tirul ucigaș al cowboy-lor mătură un șir întreg de pahare din spatele lui și făcu țandări o întreagă baterie de sticle ; fîntîni de sticlă explo-dau, băuturile se pulverizau ca focurile de artificii. Dar Holliday, neclintit în mijlocul vârtejului de plumb și cio-buri, secera cu un calm posac inamicii ce-l înconjurau într-un sfert de cerc larg. Din cele șase gloanțe care pără-siseră într-un timp record butoiul pistolului său, trei își nimeriseră ținta. Lucra neobișnuit de metodic, lichidîndu-i din primele focuri pe adversarii ce se aflau mai aproape și erau deci și cei mai primejdioși. Indiana Kid se prăvăli, cu o gaură în frunte, exact în clipa cînd apăsa pe trăgaci. Glonțul lui săpă o brazdă adîncă în podea. Mexicanul fil-fizon, atins doar cu o fracțiune de secundă mai tîrziu, se prinse convulsiv de perdea. Alunecînd, trase după el această bucată de catifea verde ca otrava, care-i învălui trupul întocmai ca un stindard. Dar ca să-l facă inofensiv pe cowboy-ul slăbănog ce se ascundea cu mare grijă după un stîlp de lemn, i-au trebuit trei gloanțe. Ar fi continuat desigur să-și lichideze dușmanii, unul cîte unul, dacă nu l-ar fi apucat brusc un nou acces de tuse ucigătoare, ale cărei zgîlțîieli îndărătnice făceau imposibilă o ochire pre-cisă. Se prăbuși cu Colt-ul fumegînd, hoercăind îngrozitor. Abia acum se ivi de după tăblia rotundă a mesei răstur-nate și chipul ars de soare al lui Bill Cîrlionțatul. Mișelul îl ochi pe Holliday, cu sîngele rece al unui adevărat uci-gaș. Nu există nici o îndoială : focul lui ar fi putut fi fatal pistolarului, dar chiar în clipa cînd țintea capul lui Doc, prîn aer trecu suierînd un glonț care zbură arma din mîna contrabandistului. Acesta, bineînțeles, se retrase iute în ascunzătoarea din spatele mesei, dîndu-și seama că în joc intrase un jucător nou, al naibii de primejdios, care putea să aibă în mîină asul de atu.

Chiar de la primul foc, Joe se retrăsese prudent după teighea, de unde urmărea desfășurarea încăierării. Și ce văzu ? Un bărbat fără apărare în fața a șapte asasini mîr-șavi. E limpede că inima lui de cavalier nu șovăi. Scoase pistolul Smith & Wesson exact în momentul cînd pe Doc îl apucă accesul fatal de tuse. Mai întîi, după cum am vă-

zut, dezarmă mîna lui Bill, după care își îndreptă atenția spre locotenentul Ben, care, văzîndu-l pe Holliday cu desăvîrșire neajutorat, sări din ascunzătoare și se îndreptă tiptil spre trupul prăvălit al tuberculosului. Ochii i se înroșiră la gîndul crimei. Ridicase Colt-ul, cînd Joe îi trînti în cap, printr-un foc, lustra grea de aramă. Locotenentul Ben lăsă mai întîi să-i cadă pistolul, apoi, uitîndu-se cruciș ca un drac, lunecă binișor pe podea. Nici nu bănuia că aceeași soartă îl așteaptă și pe texanul roșcovan, care se afla tocmai sub un tablou mare. Doborîndu-l dintr-un foc, Limonadă făcu cunoștință țestei cowboy-ului cu rama masivă, care-l trimise pe roșcovan în împărăția vișelor. Așa că nu mai rămase decît micul mexican, chircit în dosul pianului. Mina lui ieși din ascunzătoare iute ca o șopîrlă și trase un foc, care ar fi putut să-i facă adversarului viața tare neplăcută. Joe, scîrbit de atîta mîrșăvie, renunță în cele din urmă la obișnuitele sale tendințe umanitariste și împușcă dreapta perfidului în timpul uneia din fulgerătoarele ei incursiuni în zona periculoasă. Revolverul încrustat cu fildeș zbură din dreapta cu degetele chircite și se lovi de marginea mesei. Trăgaciul neasigurat tăcăni și răsună un foc care puse capăt acestei lupte printr-un epilog ciudat. Glonțul tras la voia întîmplării făcu țandări o sticlă de brandy chiar deasupra capului abstinentului nostru. Lichidul îi inundă fața cu un jet puternic, strecurîndu-i-se în urechi, pătrunzîndu-i în ochi și în gură în timp ce mirosul de alcool îi urca în nări, amețind acest creier de abstinent convins. Tejgheaua barului, cadavrul metisului, mesele răsturnate, draperiile verzi ca absintul, totul începu să se învîrtească într-un carusel amețitor ; prin vata unei cețe pline de zgomote, Joe mai auzi cîteva împușcături din ce în ce mai apropiate și niște strigăte turbate, după care, foarte, foarte departe, mai zdrăngăni o fereastră spartă și asta fu tot. Norul duhnind a alcool îi legănă sufletul în somnul dulce al Nirvanei. Trupul se lăsă moale pe podeaua acoperită cu scuipat, unde luă o poză destul de caraghioasă.

Joe Limonadă leșină, prăvălindu-se ca un buștean.

Cufundat într-o mare de întuneric...

Zăcea chiar pe fundul ei, brăzdat de licăriri neclare de făpturi și fapte... Cît timp ? O oră ? O săptămînă ? Habar n-avea. În cele din urmă, întunericul se luminează și el se ridică încetul cu încetul la suprafață.

Cînd deschise ochii, văzu că e întins pe un divan, lângă care stă o brună dîrdulie zîmbind fermecător. Și nu numai zîmbind fermecător, dar și întinzîndu-i un pahar plin-ochi cu limonadă Kolakoka. Fără să țină seama de folosirea stupidă a gerunziilor de mai sus, pistolarul își lipi buzele crăpate de marginea paharului și începu să înghită cu poftă băutura favorită. Abia după ce sorbi și ultima picătură, simți cum vioiciunea își face din nou cuib în trupul său, dăruind mușchilor putere, simțurilor agerime, nervilor tărie de fier. Și atunci își dădu seama că nu se află în camera lui de hotel, ci în alta, complet diferită. Lenjeria, hainele, ca și anumite alte obiecte ce ticseau această încăpere într-o dezordine nearmonioasă, nu lăsau nici o îndoială asupra sexului adevăratului ei locatar. Ei bine, era o femeie. Privirea lui alunecă din nou spre fata care ședea la căpătîiul divanului, ținînd în mîinile-i grăsuțe o sticlă cu limonadă Kolakoka. Mutrița picantă, ca și pieptul umflat de corsetul cu șireturi îi păreau foarte cunoscute. Unde o mai văzuse pe această Hebe cu limonadă? Abia atunci își dădu seama că de o bună bucată de timp se zgîiește prosteste prin cameră și tace ca un pește, fapt care, desigur, nu producea o impresie bună asupra tinerei femei. De aceea, gîngăvind ușor, fiindcă privirea pătrunzătoare a frumoasei necunoscute îl tulbura destul de mult, rosti cît se poate de politicos:

— Mulțumesc, vă mulțumesc mult pentru această gustoasă și totodată reconfortantă băutură, domnișoară, domnișoară... domnișoară...

— Spune-mi Lola, nobile pistolar. Aici apar sub numele de Tornado Lou, dar se-nțelege că e vorba de un nume pentru scenă. Pentru adevărații mei prieteni voi fi însă totdeauna Lola, Lola franțuzoaica!

Desigur că Joe își aminti imediat de apariția neagră-aurie-trandafirie care entuziasmase publicul *Coliviei păsăricii*, cu farmececele-i nemaipomenite.

— Ei bine, domnișoară Lola, vă mulțumesc! zise el, cu căldură. Ați putea, dară, să-mi spuneți unde mă aflu și cum de am nimerit aici?

— Sigur, Joe, sigur că putem să-ți spunem!

Limonadă se uită uimit la cel care vorbise și despre a cărui prezență nu avusese pînă atunci nici cea mai mică bănuială. Dar înainte de a-l vedea pe omul ce rostise cuvintele de mai sus cu un glas atît de ciudat de răgușit, își aminti că mai auzise acel glas cu o oră (sau cu o săptămă-

mîna) în urmă, lingă tîjgheaua barului *Coliviei păsăricii*, între două accese cumplite de tuse care-i măcinau sonoritatea, așa cum o crăpătură macină sunetul bronzului din care se toarnă clopotele. Da, era Doc Holliday, care umplu bucuros golul ce se căsca în memoria pistolarului nostru, ca urmare a blestematului ăla de alcool.

Astfel află Joe că, în clipa cînd se scufunda în leșinul alcoolic, năvăliseră înăuntru frații Earp și decisese definitiv situația în favoarea lui Doc. Bill Cîrlionțatul reușise totuși s-o șteargă pe fereastră, dar asta nu înseamnă nimic, fiindcă frații Earp s-au jurat pe toți sfinții că nu-l iartă. Joe, țepăn ca un buștean, a fost transportat apoi în cabina domnișoarei Lola, unde a zăcut cîteva ore fără simțire. Wyatt îi spusese între timp lui Holliday cu cine are onoarea, de aceea, cînd Joe se trezi, ucigașul tuberculos îi vorbi cu respectul convenit. Nu ne îndoim însă că o porție bună de respect îi impusese lui Doc isprava miraculoasă a pistoalelor Smith & Wesson ; ea singură ar fi fost de ajuns ca Doc să-și dea seama că are în fața lui ceva mai mult decît un pistolar de duzină, dintre cei pe care din cînd în cînd îi trimitea, fără efort, la Colina cizmelor.

Pe cînd asculta povestirea lui Doc, Joe încercă să se ridice, dar tălpile lui abia atinseră pămîntul, că-și și dădu seama că subapreciase acțiunea cumplitului brandy, supraapreciînd în același timp starea actuală a rezistenței lui fizice. Podeaua, care părea destul de solidă, o luă razna sub picioarele lui, așa că el se clătină disperat. Holliday și Lola săriră și reușiră să-l împiedice să vină în contact mai direct cu pămîntul. Cu ajutorul unor brațe binevoitoare îl transportară apoi pe Joe în cămăruța lui de hotel, unde fu silit să petreacă cîteva zile de convalescență.

A doua zi, Holliday și frații Earp îl vizitară pe pistolarul convalescent. Îl însoțea un grup de prieteni, care ardeau de dorința de a strînge mîna unei personalități atît de marcante. Bărbați lați în spate, cu pălării adumbrindu-le fețele arse de soare și cu mustăți bogate atîrînd de-a latul bărbiilor colțuroase, bine rase, se înghesuiau în camera mică, umplînd-o cu o larmă cordială. Unii dintre ei erau ucigași cunoscuți. Luke Short și Bat Masterson, cu care am făcut cunoștință chiar la începutul acestei istorisiri, jucaseră cu ani în urmă rolul principal

în dramele sîngeroase ale epocii de neuitat a oraşului Dodge. Şeriful John Behan, Bob Paul şi Sherm McMas-
ters meritau şi ei toată atenţia. Fără îndoială că pe alte
latitudini şi în altă epocă legea ar fi despărţit această so-
cietate de cetăţenii paşnici printr-o întreagă garnitură de
gratii şi lacăte straşnice. Dar aici, în regiunea de fron-
tieră, erau consideraţi, la urma urmelor, oameni cinstiţi,
şi libertatea de mişcare şi de acţiune a Colt-urilor lor nu
era defel limitată. Poate numai Holliday nu se bucura de
cea mai bună faimă, dar prietenia cu fraţii Earp, dintre
care Virgil ocupa postul de şerif municipal, iar Wyatt pe
cel de şerif al statului, îi acorda suficientă prestanţă ca
să nu se teamă de neplăcerile ce decurg din încălcarea
codului regiunii de frontieră.

Toţi domnii amintiţi aduseseră cu ei o întreagă ba-
terie de sticle cu limonadă Kolakoka, atît de necesară
vindecării depline a eroului nostru. Cum Wyatt le atră-
sese atenţia asupra abstenenţei totale a lui Joe, îşi lăsa-
seră trabucele în buzunare, sugînd ostentativ bomboa-
nele lui favorite. Vorbeau tare, dar deschis, alegeau
întorsături de frază dure dar nimerite, colorate, din care
umorul caracteristic Vestului ţîşnea ca o pitorească fîn-
tînă arteziană. Unii lăudau din nou, în jargon, turul de
forţă făcut ieri de pistolar, alţii citeau cu glas tare pre-
zentarea amănunţită a schimbului de focuri, publicată
pe prima pagină a gazetei locale, şi îşi băteau joc de fra-
zele bombastice cu care scriitorul împodobeşte descrierea
încăierării.

Bat Masterson, un tînăr zvelt, cu ochi cenuşii şi păr
de culoare deschisă, impunea prin demnitatea calmă a
mişcărilor lui. La optsprezece ani vîna bizoni, era cerce-
taş sub comanda generalului Miles şi ducea o viaţă de
adevărat locuitor al frontierei. Pe urmă, cînd ajunse
faimos ca pistolar, fu ales şerif în Dodge, ceea ce nu-l îm-
pedică să-şi rezolve în continuare afacerile personale cu
pistoalele lui de calibru 44. Intră mai tîrziu în graţiile
influentului politician Theodore Roosevelt, care-i purtă
un viu interes. Viitorul preşedinte al Statelor Unite îi
oferi lui Bat un post de funcţionar de poliţie la New York
şi Bat primi. S-a sfîrşit cu romantismul Vestului, adio
pălării, adio prerii pline de praf, arămind în ceaţa pur-
purie a soarelui ce dispare şovăielnic în zarea atît de de-
părtată şi de netedă...

După aceea, Masterson s-a dus de ripă. A devenit ziarist. După cum vedeți, e din ce în ce mai îmbibat de civilizație. În cele din urmă va muri de moarte naturală, cu pana în mână. În sicriu nu se mai deosebește prin nimic de un cetățean onorabil... Ce sfârșit trist!! Numai că în clipa când are loc povestirea noastră, el este încă un maestru temut al Colt-ului și nimeni nici nu-i bănuiește destinul tragic. Tocmai vorbește cordial cu Joe și doar prezența lui Holliday în odaie strică într-un fel buna lui dispoziție. Il urăște pe acest proscris arțăgos și-i reproșează adesea lui Wyatt prietenia cu Doc. Dar Hollyday i-a salvat lui Earp viața la Dodge și frații Earp nu uită.

Bat Masterson spunea în clipa aceea :

— La Leavenworth m-am întrecut cu maiorul North cu pistolul 44 pe 530 de iarzi. Trage strașnic, dar pe lângă tine, Joe, puah !

Interjecția „puah“, însoțită de un râs plin de dispreț și de un gest bagatelizator, spunea cât volume întregi dintr-un roman care să exprime ridicolul oricărei încercări de a-l compara pe North cu Joe Limonadă. Prin asta, Masterson îl urca pe Joe pe un pedestal deosebit de măreț, căci maiorul Frank North, comandantul corpului auxiliar al Paenei-ilor — vestit detașament indian din armata Statelor Unite — era recunoscut fără excepție ca cel mai bun trăgător din Vest la toate calibrele. Acest lucru îl recunoșteau pînă și rivalii lui. Luke Short afirma că l-a văzut de cîteva ori pe North întrecîndu-se cu Wild Bill. Locotenentul Hickok pierduse întotdeauna, dar nu-și făcea inimă rea din cauza asta ; zicea că-i lasă bucuros înfîietatea lui Frank cînd e vorba de nimerit într-o bucată de hîrtie. Dar cînd e vorba de o țintă vie, cîștigă el, Wild Bill, pe toată linia. Faimosul ucigaș avea dreptate. Uciderea unui om cere și alte calități decît un sport nevinovat.

Vorbiră așa despre un pistolar sau altul, se dezbătură cu interes profesional anumite îmbunătățiri speciale aduse armelor, îmbunătățiri care asigurau un tir mai rapid și mai precis. Unul pilise trăgaciul ca să ușureze munca cocoșului, altul șlefuisse țeava sau își prevăzuse tocul cu arcuri de oțel, care mai că-i aruncau patul armei direct în palmă. Obrajii acestor experți în pistoale ardeau de încîntare cînd făceau astfel schimb de expe-

riență. Se vorbi apoi despre încăierări celebre pe teritoriul Tombstone-ului, și discuția trecu firesc la creșterea febrilă a acestui nefericit oraș. Cei ce-și mai aminteau iureșurile vestite căzură pradă aducerilor aminte fără sfârșit, lucru, de altfel, de înțeles : timpul legase pentru totdeauna numele Abilene, Ogalala și Newton de tinerețea lor.

Eroul nostru, ușor obosit de durata și larma vizitei, pierdu încetul cu încetul interesul pentru conversația pistolarilor, când fu rostit cuvîntul Cowtown. Se însufleți dintr-o dată. Bob Paul povestea că se întorsese tocmai ieri de la Powderville. Negustorii de acolo sînt cuprinși de panică. Calea ferată sud-vest va fi prelungită pînă în locul ăla uitat de lume, Cowtown, or asta înseamnă sfârșitul Powderville-ului. Încă de pe acum șirurile de care și căruțe au pornit spre Cowtown, și Powderville-ul se golește de bani și de oameni. Se înțelege că Joe Limonadă se gîndi imediat la Winnifred. Trăise și el cîteva iureșuri de-astea și știa ce înseamnă. Așadar, Winny, floriceică gingașă, se va trezi acum în mijlocul unui infern urlător, deloc înclinat spre virtuți, și mai ales spre virtuțile feciorești. Acest gînd îl neliniști în asemenea măsură, încît nici nu mai ascultă istorisirea veselă despre iureșul nereușit al lui Buffalo Bill, povestit de Wyatt Earp.

La sfârșitul anilor 60, locotenentul Cody întemeiase în Kansas un oraș căruia îi prevedea un viitor mare. Datorită acestor speranțe îl botezase Noua Romă. Se aștepta fără îndoială ca în cele din urmă să se nască sub mîna lui ceva măreț, ceva în genul Romei cezarilor. De altfel, trebuie să recunoaștem că această dorință arzătoare era întrucîtva îndreptățită, căci casele apăreau pe străzile Romei ca ciupercile după ploaie și numărul coloniștilor creștea în fiecare zi. Și într-o bună dimineată, Buffalo Bill porni la vînătoare de bizoni. Cînd își privi pentru ultima oară orașul, mustața aurie i se înfoie de mulțumire, căci Noua Romă arăta, într-adevăr, cît se poate de promițător. A doua zi se întoarse. Văzuse adesea la teatru scamatori care făceau să dispară pe scenă cîte o persoană din public. Bine, asta o înțelegea. Dar nu putea pricepe prin ce scamatorie Noua Romă dispăruse din prerie. Da, dispăruse, dispăruse fără urmă. Acolo unde pînă mai ieri se mai înălța orașul, se întindea acum pre-

ria goală, din care se ridica o construcție de birne singuratică — casa lui. Soția, care-l aștepta, îi lămuri dispariția misterioasă a așezării ce înflorise atât de promițător. Compania pentru întemeierea orașelor de pe lângă calea ferată Pacific din Kansas pusese, la nici o milă de Noua Romă, temeliile unui oraș ce făgăduia colonizatorilor lui avantaje incomparabil mai mari decât putea oferi metropola lui Buffalo Bill. Așa că locuitorii ei își încărcară casele demontabile de lemn în căruțe și, pînă seara, din orașul lui Cody, mai rămăsese doar casa lui.

Pistolarii rîseră de această întîmplare, chiar dacă majoritatea o cunoșteau. În cele din urmă, șeriful Behan scoase din vestă un ceas aurit de mărimea unei cratițe și, studiindu-i cadranul, declară că e momentul s-o șteargă. Se ridicară cu toții. Cînd să plece, Sherm McMasters se întoarse brusc spre convalescent : abia acum, zise el, și-a amintit că în urmă cu vreo paisprezece zile vorbise cu un oarecare Hardin, faimosul ucigaș din Arkansas, care... Joe însă îl întrerupse : da, știe tot, omul ăsta îl urmărește prin toate statele. Dar, după cum se pare, soarta nu e favorabilă întîlnirii lor. Ce să-i faci, poate nu va fi mereu așa... Nu trecu mult după ce ușa se închise în urma ultimului trăgător, că se și auzi un ciocănit ușor. Era Doc Holliday. Veni pînă la patul lui Joe și, tușind sec, îl întrebă cum e de fapt cu Greenwood. Joe îl privi uluit. Nu-și mai amintea deloc de Horace. Îi acordase foarte puțină atenție de-a lungul călătoriei lor agitate, căci își concentrase tot interesul — ca și cartoforul, de altfel — numai și numai asupra domnișoarei Breakenridge. Așa că acum nu mințea cîtuși de puțin cînd îi spuse lui Holliday că nu cunoaște nici un domn cu numele de Greenwood. De altfel, cînd îl întrebă pe Doc dacă auzise de un cartofor numit Hatfield, proscrisul îi răspunse la fel. Numai că, sub impresia răspunsului dinainte, părea cam stinjenit ; era clar că ceva nu-i intra și nu-i intra în cap. În cele din urmă se despărți de Joe, spunîndu-i că pleacă la Benson cu niște treburi. Avea fără îndoială motive foarte serioase ca să-și aranjeze din toate părțile un alibi de nezdruncinat. Căci în aceeași seară cîțiva bandiți mascați atacaseră diligența lângă halta Drew ; gloanțele lor îl ucisera pe surugiul Philpot Bob Paul, care însoțea pe capră prețiosul transport,

susținea că în persoana unuia dintre bandiți îl recunoscuse pe Holliday ; dar frații Earp mușamalizară totul.

Numai că acum nu ne interesează această povestioară. Deci Holliday se pregăti și el de plecare, dar chiar în prag se întoarse brusc și-i spuse lui Joe :

— Păzește-te de Horace Greenwood, pistolarule ! Cred că ar prefera un dinte de șarpe cu clopoței în călcâi decât să te mai știe pe lumăa asta !

După care dispăru. Definitiv.

Joe se uită după el ca de pe altă lume. Ce Horace ? Ce șarpe cu clopoței ? Și tot storcându-și creierii, destupă o sticlă cu limonadă Kolakoka și începu s-o consume, pînă cînd gîlgiitul sonor umplu încăperea neospitalieră cu o atmosferă voioasă. După care, sughițînd delicat (doar era singur), căzu într-un somn întăritor.

A doua zi dimineată, cînd Joe deschise ochii și își întinse mădularele, trosnindu-și zgomotos vertebrele, se simțea minunat. Fiindcă soarele urcase destul de sus, sări din pat, își spală cu economie cîtiva centimetri patrați de piele și se îmbracă cu grijă. După care, controlînd temeinic mecanismul pistoalelor Smith & Wesson, se încinse cu cureaua și coborî în restaurant. Se poate spune că strălucirea cizmelor lui lustruite mări simțitor luminozitatea acelei încăperi care mirosea ispititor a cafea și a slănină prăjită. Luînd un mic dejun consistent, pistolarul goli obișnuitul pahar matinal cu limonadă Kolakoka, după care ieși în stradă, mînat de o nădejde nouă cum că astăzi îl va găsi, în sfîrșit, pe jucătorul misterios cu trabucul între degetul mic și inelar.

Tocmai hoinărea pe strada Fremond, cînd simți deodată cum îl arde în spate o privire fixă. Fiindcă haina, între omoplați, începuse să fumege, se întoarse să vadă sursa emițătoare a acelui puternic fluid. În clipa aceea auzi și un zgomot de vase sparte, un strigăt mînios și nechezatul ațîțat al unui cal. Cînd se întoarse cu nouăzeci de grade, văzu că sursa privirii arzătoare și a zgomotului combinat emis de oameni și cai era domnișoara Tornado Lou. Această fată plină de temperament se plimba în dimineata aceea într-o trăsură ușoară, elegantă, trasă de doi minunați trăpași pursînge, înhămați la un harnașament auriu. Trăsura, caii și harnașamentul i le împrumutase domnul Mossman. O făcuse cu mare plăcere, căci considera o asemenea plimbare pe străzile arhipline ca o re-

clamă grozavă nu numai pentru domnișoara Lola, dar și pentru localul lui... Nu trebuie să mai insistăm în fața cititorilor asupra faptului că Joe trezise în cîntăreață, încă de la prima întîlnire, mai mult decît simpatie. Ce-i drept, primea curtea lui Holliday, dar îndemnată de motive foarte înțelepte : pe de o parte se temea de Doc, pe de alta dragostea lui îi asigura primirea unor daruri scumpe, pe care această inimă iubitoare de lux nu le putea refuza. Alta era însă povestea cu Joe. Chipul, silueta, glasul, mișcările trăgătorului, tot ce alcătuia personalitatea lui remarcabilă, făcuseră să vibreze strunele inimii Lolei într-un tulburător acord de dragoste. Acum deci, cînd îl văzu, pășind cu pas elastic, dar în același timp atît de bărbătesc, pe trotuarul de lemn al străzii Fremond, privindu-i umerii largi, începu să viseze, lăsîndu-se furată de imagini desfătătoare. Aspectul lui falnic o cuceri într-atît, încît uită complet de cei doi pursînge, care, brusc, din senin, scîrbiți de monotonia drumului, urcară pe trotuar și, în trap lin, intrară în atelierul fotografic al lui Sly, provocînd aici o oarecare dezordine. Domnul Sly, aplecat tocmai asupra lăzii cu camerele uriașe, cu capul vîrît în pînza neagră, le observă prezența abia cînd un bot umed de cal îi aruncă pe umăr o vază japoneză voluminoasă. Furios la culme, fotograficul începu să înjure urît de tot. Tornado Lou, atît de brusc smulsă din visarea-i dulce, se sperie foarte tare și arată o sinceră dorință de a sili curioasele copitate să se retragă ; dar, cum mai mînase un cal o singură dată în viață, și atunci unul de lemn la carusel, nu reuși decît să determine animalele să dărîme balustrada de mucava și să mănînce cireșele false de pe pălăriuța unei cliente imprudente, care nu părăsise la timp cîmpul de bătaie. Această distrugere sistematică ar fi continuat fără doar și poate, dacă lîngă căpestrele aurite n-ar fi apărut dintr-o dată Joe, care, printr-o manevră abilă, scoase caii din atelier. Furia fotografului e greu de descris. Era într-așa hal de mînie, că nu se putea descurca din pînza neagră, lucru care, desigur, era foarte caraghios. În cele din urmă Lola îl liniști, spunîndu-i să se adreseze casieriei domnului Mossmann, care va plăti bucuros aceste cheltuieli neprevăzute ale plimbării de reclamă.

Joe vru să plece, dar fata îl reținu, plină de delicateță. I-ar fi teribil de recunoscătoare, zise ea, dacă ar ajuta-o să o scoată la capăt cu aceste animale năzuroase. Dacă are însă vreo treabă urgentă, sigur că... Nu, Joe Limonadă nu putea să refuze o asemenea rugămintă. O femeie slabă avea nevoie de ajutor și, în plus, nici nu știa să aibă vreo treabă urgentă. De aceea sări pe capră și, plescăind ușor, ieși din cercul de gură-cască ce se adunaseră între timp în număr mare.

Încotro s-o ia ? Tornado Lou răspunse că ar fi vrut să iasă puțin din oraș. La care, Joe : O asemenea plimbare este al naibii de primejdioasă pentru o tânără doamnă, căci împrejurimile colcăie de apași... Lola : O, de-ar fi de zece ori pe-atît, nu s-ar teme nici un pic dacă l-ar avea lîngă ea !... Joe : O roșeață vie îi colorează urechile. Văzîndu-i încurcătura, Lou înțelege că acum n-ar mai scoate de la el nici un cuvînt. De aceea, ca să-i dea curaj pistolarului, începe să vorbească ea întîi, povestindu-i despre succesul ei la Tombstone. E adevărat, a venit, a cîntat, a învins. Debutul ei fenomenal l-a determinat pe domnul Mossman să-i introducă un număr în program, imediat după Eddy Foy. Adevăratele motive ale hotărîrii lui Mossman erau altele de fapt. Schimbul de focuri de la *Colivia păsăricii* făcuse o impresie atît de puternică asupra lui Wilde, încît acesta plecase cu prima diligență. Atunci Mossman se hotărîse să înlocuiască scheciul scriitorului despre pantaloni, cu apariția domnișoarei Lola, a cărei valoare, mai exact valoarea circumferințelor ei, o evaluase fără greș. Calitățile artistice nu intrau prea mult în discuție.

Numai că Lola, încălzită de succesul ei, nu se limită la descrierea plastică a acestui triumf. N-a cucerit numai Tombstone-ul ; da' de unde, cele mai renumite orașe ale Vestului îi solicită prezența. Așa, de pildă, nu demult proprietarul celui mai șic teatru din Cowntown — în momentul dă față cel mai înfloritor oraș al sud-vestului — i-a oferit cel mai senzațional angajament ca să-i onoreze localul, cel mai grozav local, cu arta ei. Despre Cowntown, hotărît lucru, n-ar fi trebuit să aducă vorba, căci prin aceasta l-a aruncat pe Joe într-o tăcere și mai de nepătruns. Abia acum nu mai puteai să scoți o vorbă de la el ; ședea pe capră ca o bufniță și nu lua deloc în seamă farmecul ei al naibii de picant. Începuse

chiar s-o cam enerveze, lucru de care nici n-avem de ce să ne mirăm.

Între timp, lăsaseră în urmă orașul și ajunseseră într-un peisaj nu prea atrăgător, aspru și arid. În cele din urmă nimeriră totuși într-o vale cu un aspect mai proaspăt, datorită unui izvorăș care-i înviora povîrnișurile cu puțină verdeată. Aici Lou își exprimă dorința de a se odihni puțin. Așa că Joe opri și se dădu jos de pe capră, ca s-o ajute pe Lou să coboare. Fata chiar intenționa s-o facă, cînd observă că pămîntul pe care trebuia să-și pună piciorușul este acoperit cu pietre foarte ascuțite, care i-ar fi sfîșiat pantofiorul fin și i-ar fi rănit glezna grațioasă. Fără doar și poate, Limonadă băgă de seamă privirea ei speriată, căci se oferă singur s-o ducă în brațe pînă într-un loc mai neted. E clar că fetei îi conveni de minune. Își lăsă moale în brațele pistolarului trupul călduț, încolăcindu-și brațele plinuțe în jurul gîtului lui și privindu-l în ochi cu o privire care toarnă foc în sîngele viteazului. Asemenea șiretlicuri ar fi topit și pietrele; așa că nu-i de mirare că, în cele din urmă, simți și Joe cum încep să-i tremure genunchii. În privința asta însă trebuie să recunoaștem că mai era o cauză care juca aici un rol esențial. După cum știți, domnișoara Lola nu avea nimic comun cu făpturile acelea gingașe și eterice, care de fapt nici nu corespundeau gustului epocii. În strînsă armonie cu formele ei pline era și greutatea ei nu mai puțin serioasă, împotriva căreia, desigur, noi n-avem nimic de zis. În schimb, genunchii lui Limonadă, care, la urma urmelor, nu erau decît niște genunchi de convalescent, aveau multe de zis. Așa că pasiunea trezită, precum și slăbiciunea fizică scuzabilă făcură ca Joe să răsufle adînc cînd o lăsă pe domnișoara Lou, cu o bufnitură, în iarba mare. Primejdioasa seducătoare îl privi uluită. Uimirea ei crescuse cînd Joe, roșu și ud ca un șoarece, scoase din buzunarul de la spate o sticlă turtită și trase de cîteva ori zdravăn din ea. După care, cerîndu-și politicos voie, se așeză lângă domnișoara Lou. Aceasta, evident, încuviință cu plăcere și, neluîndu-și ochii de la ploscă, întrebă dacă în ea se află celebra limonadă. Joe încuviință și atunci Lou îl rugă să-i spună și ei cauzele care făcuseră din el un abstinent convins.

— Eh — mormăi Joe — e o poveste lungă și poate cam prea tristă pentru gingașele dumitale urechiușe !

— Tristă ? Pentru mine ? Haida-de, scumpe prieten, pe mine viața nu m-a răsfățat prea mult !

— Și pe urmă te-ai și plictisi. În plus, nu sînt un bun povestitor, prefer să las pistolul să vorbească în locul meu !

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Asta o știu prea bine. Vorbește odată, mor de curiozitate !

— Fie, îți voi istorisi această întîmplare prin cuvinte necăutate și simple, căci noi, cei din Kansas, nici nu știm altfel. Fiindcă nu-mi place să vorbesc despre mine, cred că e de ajuns dacă-ți spun că mi-am petrecut copilăria în regiunea din centrul Kansas-ului, ca fiu al unor părinți nu prea înstăriți, dar respectabili... ș.a.m.d.

Acest ș.a.m.d. este cît se poate de binevenit, fiindcă cititorul cunoaște această povestire privitor la moartea lui Billy și-l cunoaște prea bine pe misteriosul cartofoar.

Cînd pistolarul descrie semnul acela distinctiv după care putea fi identificat jucătorul asasin, ochii Lolei străluciră ciudat. Dar Joe, din păcate, era atît de absorbit de povestirea lui, încît nu băgă de seamă. Numai că întîmplarea o înduioșă într-adevăr pe fată, căci tăcea, tulburată, deși Limonadă isprăvisese de o bună bucată de vreme. În cele din urmă spuse că acum (ea) știe de ce (el) nu poate suferi alcoolul. Dar cum e cu trabucele, care sînt mult mai puțin dăunătoare ? De ce preferă bomboanele de fructe, cînd un trabuc ca lumea i-ar sta atît de bine gurii lui virile ?

— De ce ? Un trabuc, domnișoară Lola, mi-a omorît mama.

— Cum ai spus ? Un trabuc ? ? Omorît ? ? ? Mama ? ? ?

— Da. Un trabuc. Și puțin și eu. Și puțin și unchiul Bud.

— Vorbește, sînt numai urechi !

— Unchiul Bud e, ce-i drept, o figură nouă în povestirea mea. N-am pomenit pînă acum de existența lui, fiindcă nu aruncă o lumină prea bună asupra familiei noastre. Cu toate astea și azi sînt convins că natura a înzestrat spiritul confuz al unchiului cu posibilități demne de admirat. Țeasta lui pleșuvă ca un pepene mai strălucește și azi în amintirile mele. Purta o mustață ceruită cu grijă, à la Napoleon III, forma ultrasclivisită a mustăților

contrastînd puternic cu costumul de cercetaş din piele, pe care nu-l dezbrăca nici în oraşele civilizate. Da, unchiul Bud era cercetaş, şi încă unul de frunte. Şi totuşi nu crescuse în sălbăticie. Părinţii îi dăduseră o educaţie aleasă, dar firea lui aventuroasă îl gonise curînd din căldura căminului familial lipsit de primejdii, în prerie şi în munţi, care mişunau pe atunci de piei-roşii. Acest bărbat ciudat avea o pasiune, care nu-l părăsea nici în clipele lui libere, nici atunci cînd îşi punea jambierele : îl interesa grozav mecanismul armelor de foc şi mereu meşterea ceva la ele, chiar dacă trebuia s-o facă la lumina tulbure a unui foc de tabără. Pretindea că lucrează la o mare invenţie, care avea să însemne o revoluţie în producţia de revolvere. Dar cum îl cunoşteau cu toţii ca pe un palavragiu şi un vîntură-lume neobosit, nimeni nu-l credea. Caracterul dubios al lui Bud este cel mai bine redat de o istorioară pe care mi-a povestit-o chiar el, cu multă mîndrie. Prins de un număr mare de indieni şi legat de un par, îşi şi încredinţa sufletul Domnului şi scalpul cuţitului, cînd băgă de seamă cum pieile-roşii dezbat, cu chipuri îngrijorate, un subiect neplăcut, aruncînd din cînd în cînd priviri stingherite spre ţeasta lui pleşuvă. În cele din urmă, unul dintre ei, fără îndoială căpetenia lor, se apropie şi-i aduse la cunoştinţă concluzia la care ajunsese sfatul. Tribul în ale cărui mîini picase dispreţuieşte scalpurile chele. Sfatul bătrînilor era deci gata să-i dea drumul prizonierului, cu o singură condiţie : să se lege prin cuvînt de onoare că exact peste un an va veni din nou în locurile acelea, cu ţeasta acoperită de o claie cît mai deasă de păr. Prizonierul poate să mulţumească fierbinte căpeteniei, al cărui sprijin deplin îl primise, căci aceasta îi dăruieşte şi un preparat infailibil pentru creşterea părului, produs în laboratorul celor mai de seamă vraci ai tribului. Aşadar, să-şi ungă zilnic chelia cu preparatul amintit ; rezultatul nu se va lăsa mult timp aşteptat. Aşa că peste un an se va întoarce la locul stabilit, unde va fi scalpat după toate regulile artei.

Fără să şovăie, unchiul îşi dădu cuvîntul de onoare, după care, eliberat din lanţuri, primi sticluta cu leacul miraculos.

Numai că nici nu dispăru bine din ochii pieilor-roşii, şi azvîrli cît colo sticluta, uitînd cu tctul de făgăduială. Înţelegi, desigur, că un om care îşi dispreţuieşte cu atîta

cinism cuvîntul de onoare nu face două parale. Dar totodată înțelegi ce impresie grozavă făcea asupra unui băiețuș, adică asupra mea, silueta zveltă, îmbrăcată în piele de căprioară, a omului care era prieten cu Kit Carson și cu Joe Californianul.

Mama mea, deși amabilă de felul ei, nu simțea prea multă simpatie pentru el, căci, femeie așezată și plină de virtuți cetățenești, nu-i plăcea defel acest aventurier care hoinărea pînă hăt-depart spre miazănoapte, vîna animale cu blană scumpă, însoțea caravanele preriei, se lupta cu indienii, conducea diligențe și, o vreme, circulase pe celebrul Poney-expres transcontinental St. Joseph-Sacramento. Mai tîrziu, după cum am aflat, a fost cercetaș sub Sherman, Carr și Miles, alături de Jack Texanul, Wild Bill, Baptiste Pourrier și alți cercetași de seamă. Numai că nici numele astea nu-i impuneau deloc mamei, care primea cu răceală vizitele periodice ale unchiului. Dar ce ura mama din suflet era patima de fumător a acestuia. Fumător... nu, cuvîntul ăsta nu cuprinde nici pe departe patima oarbă a unchiului. Cred că fuma și în somn. După cum afirma chiar el, sugaci fiind, cînd a văzut un trabuc fumegînd, a refuzat categoric sînul mamei. Se străduia să se aibă cît mai bine cu indienii, numai ca să poată fuma cît mai des cu ei voluminoasa pipă a păcii. Se-nțelege că atunci cînd venea în vizită la noi, nici nu-i dădea prin gînd să-și stingă țigara veșnic aprinsă. Scotea fără încetare rotocoale de fum, înecînd toate încăperile, din pivniță și pînă în pod, într-o ceață urît mirositoare; căci situația lui financiară prea puțin înfloritoare îi permitea să cumpere numai tutun de proastă calitate. Fumul înțepător se strecura viclean în toate încăperile și crăpăturile mobilei, îmbiba fiecă obiect de îmbrăcăminte și umplea fiecă cută a stofei cu o duhoare atît de scîrboasă, încît trecea mult timp pînă ce acest miros respingător dispărea cu desăvîrșire. În asemenea ocazii, pe mama s-o lovească damblaua, nu alta. Asta-i trebuia ei? Ca doamnele din cercul bisericii, floarea respectabilă a societății din localitate, să strîmbe la gustarea de vineri din nasurile nu mai puțin respectabile, adulmecînd cu scîrbă urmele mirosului vulgar? Pînă la urmă însă, orice pahar se umple. Într-o duminică de dimineață, mama tocmai călca plastronul scrobit, împodobit cu dantele al cămășii mele de ocazie, a cărei albeață îngerească trebuia să sporească

în după-amiaza aceea strălucirea apariției mele în fața protipendadei locale. Cercul bisericii organiza o mică serbare de mulțumire în cinstea domnului Rufus Terryton, proprietarul unui bordel foarte prosper, care donase bisericii o preafrumoasă orgă. Punctul culminant al serbării urma să-l constituie o poezie nu numai recitată, dar și compusă de mine. Mama, cel puțin, vedea în această apariție a mea pe scenă prima piatră de hotar pe drumul vieții mele, la al cărui capăt strălucea imaginea fantomatică a scaunului prezidențial. Și în clipa aceea intră pe ușă unchiul, scuturînd praful din cutele hainei de cercetaș direct pe covorul proaspăt scuturat. Ivirea chipului său dur, mestecînd scîrbosul rest de trabuc, rupse brutal țeșătura viselor ispititoare ale mamei. Îl întâmpină deci mai mult decît rece, pregătindu-i o gustare mai puțin decît modestă. Eu am întrerupt pe loc memorizarea prin care îmi întipăream în minte poezia și l-am copleșit pe unchi cu o grămadă de întrebări referitoare la întâmplările din ultima lui călătorie. Îmi răspunse, ce-i drept, abia după ce înfulecă gustarea sărăcăcioasă, dar după aceea nu se zgîrci la numărul indienilor uciși. Ca lăudăroșenia să-i iasă mai bine din gură, se întinse pe sofa și-și aprinse temuta țigară de foi. Acest bărbat demn de admirat reuși în cîteva minute să prefacă sufrageria aerisită într-o afumătorie înnegrită de fum, și cred că abia după aceea se simți ca la el acasă. Dar siesta lui nu dură mult. Mama socotea un portret al președintelui Lincoln, confecționat din aripi de fluturi, drept cel mai de preț obiect din casă, drept o curiozitate de neînlocuit. Într-o ramă de aramă, în picioare, portretul împodobește scrinul, constituind obiectul invidiei numeroaselor cucoane care veneau în vizită. Ei bine, cînd unchiul termină povestirea în care înfruntase congresul jubiliar al triburilor de navai, imitînd prin pocnirea unor pungi de hîrtie tirul unui detașament de soldați, lansă, ca un final energic al acestei istorii, un minunat nor de fum, asemănător unui cozonac. Atît de compact și dens era. Această fantastică gogoasă de fum pluti solemn prin sufragerie, pînă ajunse la scrin. Și atunci — mă credeți sau nu — am văzut cu groază cum se lovește de rama cu prețiosul portret, îl răstoarnă și se subțiază chiar în clipa în care chipul președintelui se transforma pe podea, împreună cu bucățelele de sticlă, într-o grămăjoară de gunoi. Ah, ce-a urmat! Și azi îmi

mai zbîrniie capul cînd îmi amintesc. Glasul ascuțit al mamei (Ieși din casa mea, pierde-vară ticălos ce ești ! etc.), mormăitul unchiului (Lasă, lasă, ce mare lucru ! etc.), silueta lui învăluită în norul de fum de tutun trîntind ușa în urmă-i, după ce emisese îndrăzneța părere că mama poate vorbi, lucru nemaiîntîlnit, și cînd inspiră. Iar furia mamei spori înzecit cînd, atrasă de un miros răuprevestitor, se trezi în fața unei coloane de fum ce se rostogolea din cămașa arsă, care, după-amiază, ar fi trebuit să strălucească pe pieptul meu în fața lumii bune din localitate. Biata, își frîngea mîinile de durere, fără să bănuiască defel că ziua aceea o să-i prilejuiască o durere și mai mare. Dar să n-o luăm înaintea evenimentelor. Ei bine, după prînz ies în stradă, împopoțonat și pomădat ca un dandy din Est ; mama plecase cu mult înaintea mea, trebuind să se ocupe de bufetul serbării. Tocmai spuneam în gînd poezia, șlefuiind pentru ultima oară nuanțele declamării, cînd mă oprește unchiul Bud, care știa că eu am mult mai multă înțelegere pentru slăbiciunile lui decît mama. Începem să discutăm prietenește despre incidentul de dimineață. În cele din urmă, unchiul, ca să mă cîștige de-a binelea, îmi oferă una din țigările lui preferate. Orbit de mîndria mea de băiețandru, mă prefac zicînd că pentru un tînăr de vîrsta mea nu există nimic mai plăcut decît fumatul unui trabuc tare. Nu vă doresc să știți prin ce-a trecut stomacul meu după ce, prin pufăituri zdravene, am scurtat lungimea și durata acestei țigări negre, groase de un deget, ce se pierdu în rotocoale de minunat fum albastru. Pe scurt, am fumat trabucul în mai puțin de un sfert de oră. Dar orgoliul neînfrînt își primi curînd binemeritata pedeapsă. Cînd am ajuns la serbare, simțeam că-i de rău. În cîteva clipe, un vîl tulbure mi-a acoperit ochii înnegurați, și la urechi îmi mai ajungea doar un zgomot nedeslușit, ca un vuiet. Nici nu știu — cînd, pe urmă, cineva m-a tras de pe scenă — prin ce minune mă țineam pe picioare și cum am miorlăit primele versuri, de care, cred, mai pot fi mîndru și azi :

*Și șoarecii admiră, încîntați,
Al noii noastre orge ton,
Ea ne-a fost dăruită, ascultați,
De domnul Rufus Terryton.*

Abia în clipa aceea stomacul otrăvit mi-a închis gura... Încă nu-mi venisem bine în fire, când mama leșină. Nu, nu pot repeta amănuntele acestui groaznic scandal, nu pot răsuci vătraiul încins în rana încă nevindecată. Vreau numai să-ți spun că mama nu și-a revenit niciodată după acest șoc cumplit. Și lângă patul ei de moarte am rostit un jurământ mai tare decât bronzul : „Să mor cu cizmele în picioare, ca o lepădătură blestemată, dacă mă mai ating vreodată de un fir de tutun“. Da, noi doi am omorât-o pe biata femeie : eu și trabucul lui unchi-meu...

Ultimele cuvinte, Joe le rosti cu vocea gîtuită. Da, e bărbat, bărbat pînă-n vîrfurile unghiilor, dar inima lui nobilă, neobișnuit de sensibilă, nu a putut rămîne nepăsătoare la reînvierea unor amintiri atît de crude. Acum își ascunde fruntea în palme și strînge tare din dinți, pentru ca tremurul bărbiei să nu-i trădeze cumva emoția. Figura asta dramatică îl prinde de minune, așa că să nu ne mirăm dacă Tornado Lou e și mai înnebunită după pistolar. „Ce puternic e, și cît de delicat în același timp — meditează ea. E cu totul deosebit de ceilalți care au reușit pînă acum să-mi cîștige inima. Aia nu urmăreau decît plăceri ale simțurilor. Joe, nici gînd ! Nu vrea deloc așa ceva. Din păcate ! Numai că asta-mi pare teribil de frumos ! Față-n față cu moartea, nu-i tresaltă un mușchi, și amintirea mamei îl doboară ca pe-un copil ! Or, e clar că așa de arzător cum își iubește mama, la fel de pasionat și-ar idolatriza și iubita. Dumnezeuule, cînd mă uit la el, trebuie să recunosc că înfățișarea lui ar tulbura și-un om de zăpadă (se-nțelege că unul de gen feminin) ! Jocul mușchilor zvelți și lungi sub cămașa curată, profilul irezistibil de viril ! Zău dacă nu-i un adevărat cuptor de bărbăție, din care forța și tinerețea emană ca o dogoare de nesuportat ! Și zăpușeala asta ! Zumzetul amețitor al gîzelor ! Ah, e prea mult pentru o fată slabă !“

Tornado Lou leșină, prăbușindu-se peste pistolar, care rezistă cu vitejie șocului, prinzînd prompt în brațe trupul masiv. Ar fi cazul să spunem că i-a căzut în brațe ca o floare gingașă, ofilită, dar cum prin ofilitul ăsta n-am face decît să jignim prospețimea fetei, în timp ce gingășia, ținînd seama de proporțiile ei, nu-și are deloc rostul, mai bine renunțăm la o asemenea comparație. Așadar,

Joe trecea disperat această frumoasă făptură de pe un braț pe altul, încercînd zadarnic să-și aducă aminte de sfaturile de prim-ajutor pentru asemenea cazuri. Atunci însă Lou șopti din străfundurile leșinului : „Corsetul ! Desfă-mi corsetul ! Așa o să-mi revin !” E clar că Joe Limonadă o ascultă bucuros și, încurcat foc, începu să-și croiască drum spre corset, prin mulțimea de nasturi și de cîrlige ; dar cînd, în cele din urmă, ajunse la el, nu mai știu ce să facă. Sistemul complicat al acestei delicate părți o toaletei feminine îl lăsa perplex. Luptă vehement cu șiretul blestemat, smucind-o pe leșinată ca pe un balot. Nefericita însă continua să spere că o situație atît de picantă va trezi în pistolar ardoarea cuvenită. Numai că se înșela al naibii. Joe nu avea în fața ochilor decît menirea lui de samaritean. În cele din urmă, văzînd că nu o scoate la capăt cu corsetul, se hotărî să o încarce pe Lou în trăsură și s-o ducă în oraș, unde un specialist o s-o elibereze pe martiră din platoșa strînsă. Luă deci fata în brațe și, gîfîind nițel, porni clătînîndu-se spre vehicul, urmărit de privirile uimite ale celor doi nobili pursînge. Și în clipa aceea, absolut întîmplător, privi în sus.

Privi și se opri locului ca trăsnet, căci văzu ceva teribil de ciudat.

Pe cerul strălucitor se ridica încet dar sigur imaginea răsturnată a unei grădini bine îngrijite. Pe aleea presărată cu nisip se puteau zări un bărbat și o fată, evident tot cu picioarele în sus. Priveliștea în sine nu-l neliniști deloc pe Joe. Știa că e vorba de un interesant fenomen natural, fata morgana, numit și oglindirea aerului, fenomen destul de curent în această regiune, în anumite condiții meteorologice. Din păcate, sub presiunea legilor de fier ale opticii, acest interesant fenomen apărea răsturnat, așa că Joe nu putea să distingă prea bine cele două siluete, care-i păreau teribil de cunoscute.

Și atunci, într-o fracțiune de secundă, în mintea lui încolți o bănuială cumplită.

— Dumnezeu mare ! șoptiră buzele lui, dintr-o dată albe ca varul. Nu e cu putință !

Li dădu drumul Lolei fără să o avertizeze în prealabil. Pernița groasă de grăsime atenuă căderea fetei, chiar în clipa cînd Joe făcea o lumînare perfectă pe brațele-i mus-

culoase, ca să verifice nefericita bănuială sub un unghi vizual mai avantajos.

Între timp, în atmosfera clară se desfășura o dramă care oglindea fapte reale, chiar dacă acestea se petreceau la sute de mile depărtare. Pistolarul numai ce-o văzu, că din gîtlej îi scăpă mai întîi un sunet de uimire, apoi de sete de răzbunare și, în cele din urmă, de minie.

Ce anume văzu ?

Următoarele :

Fata care mergea pe aleea din grădină se arătă a fi în realitate domnișoara Breakenridge. Ținea cu amîndouă mîinile o cratiță mare cu melasă, delicată pentru iepurii de casă al căror coteț se vedea în fund. Imediat în spatele fetei pășea un fante gătit foc. Joe recunoscuse cu indignare în privirea lui, ațintită asupra fetei, o strălucire lascivă. Se gîndi îndelung unde îl mai văzuse pe tipul ăsta. În cele din urmă își aduse aminte : doar nu e nimeni altul decît elegantul bărbat îmbrăcat în negru din diligența lui Kingsley ! Ei bine, acest bărbat merge tiptil în urma frumoasei Winnifred, zgîindu-se pofticios la mijlocelul ei și fumînd un trabuc mare. Or, tocmai fumatul ăsta îi dădu de gîndit lui Limonadă. Privi mai atent și observă că elegantul bărbat ținea trabucul cu stînga, între degetul mic și inelar ! Strigătul de răzbunare amintit n-a fost decît o reacție firească la această descoperire. Dar stați ! Ce se petrece în continuare ?!! Ucigașul lui Billy, proaspăt identificat, o prinse deodată pe după umeri pe Winnifred, care nu bănuia nimic, și încercă să-i aplice o sărutare pe gîtul alb. Numai că fata sări, agilă, într-o parte și, cu un avînt energic, trînti cratița cu melasă în capul libidinosului. După care fugi ca o căprioară speriată, fără să arunce măcar o privire ticălosului care încerca, cu gesturi caraghioase, să-și elibereze capul din cratiță. În cele din urmă, eforturile lui fură încununete de succes. Era grozav de caraghios să-l vezi cum stătea, turbat de furie, în timp ce pe scăfîrlia-i dulce se adunase un nor de muște. Aici imaginea începu să se șteargă, pînă pieri de tot.

Joe reveni la poziția inițială, roșu la față cum e coaja brînzei de Olanda. Nu e nevoie să-i descriem sentimentele. Ajunge dacă repetăm că o văzuse pe preaiubita lui Winnifred, plictisită de ucigașul lui Billy. Da, atîta ajunge !

Fără să piardă un minut, sări pe capră și plesni caii cu biciul, vrînd, se-nțelege, să pornească cît mai iute spre Cowtown. De Tornado Lou uită cu desăvîrșire.

Fata morgana ca și unele exclamații fără șir ale pistolarului i-au dezvăluit șansonetistei totul. Și astfel că acum zăcea ca vai de ea în praf, aruncată acolo chiar de omul după care tînjea atîta. E de ajuns să ne uităm în ochii ei care aruncă fulgere, ca să înțelegem cum cea mai puternică iubire se transformă în cea mai puternică ură. Nu, nimeni n-o jignește, nepeðepsit, pe Tornado Lou. Ar trebui să-i vezi chipul, pistolarule, ca să-ți dai seama că te vei căi pentru dimineața asta, da, te vei căi amarnic...

Tînăra femeie, palidă ca moartea, se ridică de jos și începe să-și scuture turnura.

În depărtare se aude zgomotul slab al unei trăsurii.

CÎND TAR ȘI TESLAR RĂSUNĂ LIN

Jerrold Creek — un bîrlog neînsemnat, haltă pe linia diligenței Tombstone-Cowtown — se putea mîndri cu un singur lucru : un pian mecanic. Această minune a tehnicii se găsea în saloon-ul lui Benchley, contribuind din plin la popularitatea localului. Încărcată cu sculpturi bogate, cu stucaturi și coloane, lăcuită, dată cu bronz și lustruită, această ladă ciripitoare trona chiar în fața barului, care îi dubla imaginea în oglinda lui mare. Ce-i drept, e drept, pînă hăt-departe nu mai găseai un pian ca ăsta, pentru simplul motiv că pînă hăt-departe nu găseai nici un pian. Dacă îl hrăneai cu un ban, îți oferea imediat ceva din repertoriul lui variat. Cei bine dispuși ascultau de preferință cîntece optimiste ca *Oh, Suzano, nu plînge după mine* sau *Bătrînul Dam Tucker*, în timp ce clienții cu o dispoziție mai patriotică cereau *Yankey doodle*. În sensul ăsta, însă, bărbații din Sud preferau energicul marș *Dixieland*, în timp ce vagabonzii singuratici, fie că erau unioniști, fie că erau confederați, șmiorcăiau emoționați, pe nasurile arse de soare, la melodia mișcătorului cîntec

Casă, dulce casă. Numai că și iubitorii de muzică grea aveau pregătită o surpriză agreabilă : pianul lui Benchley, pe lângă compozițiile amintite, știa să cînte și o arie din opera *Țar și țeslar*. Sîntem convinși că Lorzing nici nu visase o interpretare atît de originală a capodoperei sale, într-un loc atît de îndepărtat.

Cînd Joe intră, în după-amiaza aceea, în saloon-ul lui Benchley, îl găsi aproape pustiu. Lîngă bar sporovăiau cîțiva bețivani, iar la una din măsuțele roase și șubrede trei texani jucau *sus de șapte*. Doi dintre ei, oameni mai în vîrstă, fumînd țigări îngălbenite, nu-ți atrăgeau prin nimic atenția, dar cu atît mai demn de remarcat era al treilea, un tînăr blond cam de 25 de ani. E lucru sigur că pe atunci rătăceau prin regiunea de frontieră mai mulți blonzi de 25 de ani de origine texană, numai că ăsta, hotărît, se bucura de o oarecare faimă, fiindcă ceilalți doi tovarăși de joc, mult mai bătrîni, se purtau față de el cu un respect reținut, care — după cum ne-am dat curînd seama — nu izvora din poziția lui socială, ci mai degrabă din legenda funestă țesută de cele două Colt-uri care acum i se odihneau leneșe, de o parte și de alta la sold, în tocurile frumos încrustate. Cu toate astea, lăsa impresia că ai de-a face cu un tînăr pașnic, vesel. Vorbea și se purta amabil, zîmbind binevoitor și aruncînd darnic observații glumețe. Numai că ochii lui deschiși la culoare erau permanent urîțiți de o fixitate inexpressivă, ca o pîndă, care te făcea să devii neîncrezător în creierul ce învăluia acești ochi tineri ca într-o piele de șopîrlă, în creierul pervers în al cărui labirint întunecos stătea probabil ascunsă o sete cumplită de sînge. Ei bine, tocmai această privire ne îndreptățește să credem că cei doi *desperados* mai în vîrstă respectă în tovarășul lor un ucigaș primejdios.

Lui Joe, evident, nici nu-i trecea prin minte să se ocupe de analiza ochilor unui pistolar oarecare. Dacă medita totuși la niște ochi, atunci aceștia aparțineau fără doar și poate domnișoarei Breakenridge. Numai că — după cum îi arătase clar fata morgana — momentul era prea grav ca să se gîndească la detaliile făpturii frumoasei Winnifred, cînd diferite acte de violență amenințau întregul. Diligența Tombstone-Cowtown staționa cam trei sferturi de oră, timp suficient pentru eroul nostru ca să ia o gustare substanțială, completată bineînțeles prin go-

lirea unei nelipsite sticle cu limonadă Kolakoka. Așadar, Joe se așază la masă chiar lângă pian și comandă jambon cu ouă. Pînă să vină mîncarea, își îndreptă toată atenția spre alegerea unei compoziții potrivite, care nu numai să răspundă dispoziției lui grave, dar să-i sprijine digestia. I se păru că amîndouă aceste condiții ar fi îndeplinite de duetul de dragoste al țarului și teslarului din opera cu același nume. Efectuînd deci operațiunile necesare punerii în mișcare a mecanismului muzical, termină prin a arunca un ban în orificiu și așteptă, cu inima tînjind după muzică și șuncă. Și una, și cealaltă sosiră cam în același timp. Și una, și cealaltă îl entuziasmară la culme. Așa că, atunci cînd ultimul dumatic îi alunecă în stomac, și ultimul acord doigt i se stinse în ureche, comandă iar ouă cu șuncă și puse iar să i se cînte aria din opera *Țar și teslar*. Mîncă jambonul, țarul și teslarul amuțiră. Nu mai comandă a treia porție, în schimb făcu să răsune iar țarul și teslarul. Atunci tînărul care juca *sus de șapte* îi aruncă o privire pe care, cu toată bunăvoința, n-am putea-o numi amabilă. Dăr pistolarul nostru, prea cufundat în audiția valoroasei melodii, nu băgă de seamă această căutătură dușmănoasă. Cînd pianul amuți, îl puse din nou în funcțiune. De data asta însă barul răsună de *Bătrînul Dan Tucker*. După care Joe puse din nou aria din opera *Țar și teslar*, căci, după ce ascultase cîntecul *Bătrînului Dan Tucker*, înțelesese că numai muzica lui Lortzing corespunde pe deplin dispoziției lui de moment. Dar tînărul texan era cu totul de altă părere. Lăsă cărțile din mînă și făcu o mutră care amintea clar de un crater înfundat, gata în orice clipă să erupă cu o furie însutită. Reuși totuși să se stăpînească cu multă măiestrie, silindu-și limba să rostească niște fraze gîndite și calme.

— Ce-ar fi dac-ai lăsa o clipă pianul ăla să se odihnească, străine ? spuse amabil.

Joe însă îl privi fără să înțeleagă ; spiritul lui cobora tocmai din altitudinile nepămîntene unde îl purtaseră aripile cuceritoarei arii, așa că nu sesiză prea limpede sensul întrebării.

— Prin asta vreau să spun — continuă tînărul, cu o răbdare admirabilă — că pianul în chestiune nu-i decît un biet instrument mut, care nu-ți poate cere să lași o clipă să se odihnească roțile lui rupte de oboseală. Eu însă nu sînt mut, de-aia pot să-ți cer puțină odihnă nu

numai pentru pianul ăsta, dar și pentru urechile noastre chinuite !

Acum Joe își reveni complet. Îl măsură pe vorbitor cu o mirare indescrribilă, căci nu-i venea să creadă că o arie atît de minunată poate chinui urechile cuiva. De aceea se ridică imediat în apărarea ei.

— Îmi pot explica, pistolarule, antipatia ta pentru această muzică — spuse el, amabil. Nu e un cîntec ușor, a cărui melodie facilă îți place imediat, dar de care te saturezi curînd. Nici vorbă de așa ceva, ai de-a face cu o muzică grea, de valoare, pe care trebuie s-o'ascuți cu multă atenție. Abia după ce ai auzit-o de cîteva ori, îi înțelegi deosebitele calități și, la sunetele ei, simți o desfătare necunoscută încă. Deschide bine urechile și nu mă îndoiesc că o să-mi dai bucuros dreptate !

Zicînd acestea, aruncă o nouă monedă în orificiu. Pianul tuși grav, după care începu să cînte, în limita posibilităților lui, aria din opera *Țar și țeslar*.

Timp de cîteva secunde, pe fața texanului se luptară cu turbare sentimente diferite, absolut contradictorii. O clipă păru că are intenția să transforme tot Jarrold Creek-ul într-o grămadă de ruine, după care însă făcu o asemenea mutră, că nici cel mai sperios copil nu s-ar fi temut să i se așeze pe genunchi. Se întoarse apoi spre tovarășii lui, care se uitau la Joe cu gurile căscate, și le spuse :

— Vă mărturisesc, băieți, că aveam de gînd să-i plombez gura cu plumb, ca să nu mai bată cîmpii, dar trîncăneala lui m-a vrăjit. Ar fi păcat să-l întrerup, cînd poate să ne distreze cu prostii și mai gogonate. De altfel, vă recomand să-l lăsați în voia lui. Cred că se numără printre acei oameni care susțin din cînd în cînd că sînt Iulius Cezar sau Napoleon, și nu trebuie să-i contraziceți, că încep să fie primejdioși ! După care se adresă lui Limonadă : Ai perfectă dreptate, muzica asta e o adevărată desfătare !

O vînă albăstrie se umflă pe fruntea nobilă a pistolarului nostru. Știa să citească printre rînduri și cuvintele tînărului îi dăduseră oarecum impresia că e luat peste picior. Se hotărî de aceea să lase delicatețea deoparte și să-i arate texanului tot disprețul pentru ignoranța lui în materie de muzică. Așa că spuse :

— Zău, pistolarele, se pare că arunc perle în rîtul porcilor, dacă încerc să te cîştig pentru muzica lui Lortzing. Dar ca să rămîi totuşi cu ceva, află că ai ascultat tocmai o arie din opera *Țar și teslar*, piesă înscrisă în repertoriul celor mai celebre opere din lume !

După aceste cuvinte, scoase o monedă din buzunar și o aruncă în orificiu, asigurîndu-și astfel audierea ariei din *Țar și teslar*.

Texanul deveni brusc serios. Mîinile lui se opriră la o distanță neplăcută de cele două Colt-uri și luciul ochilor descris mai sus deveni cît se poate de urît. Îl privi tăios pe Joe și bombăni :

— Nu-mi plac țarii, iar în ce-i privește pe teslari, nici ăștia nu-mi sînt dragi. Dar să lăsăm asta ! Vreau să-ți spun următoarele : nu-ți poți permite, fiindcă tu ai în cap o rotiță în plus sau în minus, să tiranizezi, nepedepsit, camenii și să-i silești să asculte zdrăngăneala lăzii ășteia dogite. Mă mir de fapt că pierd timpul trîncănind de pomană cu tine. Zău, jos pălăria în fața unei asemenea minuni de răbdare îngerească. Da, străine, ți-am spus, jos pălăria !

Acum ținea amîndouă Colt-urile în mîină și apăsă pe trăgaci. Răsună o împușcătură și pălăria zbură de pe capul lui Limonadă. Joe o ridică liniștit, o scutură de praf, fără să-și ia ochii de la texan. Acesta zîmbea victorios, învîrtind cele două Colt-uri fumegînde în jurul arătătoarelor, cu o agilitate de adevărat pistolar. Joe zîmbea și el. Își puse la loc pe cap pălăria găurită și continuă să se uite la trăgător care, după cum părea, se plictisise în cele din urmă de jocul lui elegant cu pocnitoarele. Și acum veni momentul pe care, fără îndoială, l-ai așteptat cu nerăbdare, căci ar fi, într-adevăr, o dovadă de lipsă de caracter din partea autorului dacă ar îngădui unui filfizon oarecare să-și bată în halul ăsta joc de eroul lui.

Ei bine, în clipa cînd texanul dădu drumul Colt-urilor în tocul lor, sigur de efectul gestului său, în clipa aia teribil de scurtă cînd degetele părăsiră prăselele pistoalelor, convinse că țevile alunecă în culcușul lor de piele, în clipa aceea Joe Limonadă trase din cele două Smith & Wesson-uri și-i reteză tînărului cele două tocure de la centură, drept care Colt-urile, nemaigăsind sprijin, căzură jos, lăsîndu-l pe pistolarul texan jalnic de dezarmat.

Toți cei de față, inclusiv victima, încremeniră ca fotografiati cu expunerea lungă, evident dacă s-ar fi găsit un fotograf serios care să n-aibă nimic împotriva fotografierii unor mutre atât de neverosimil de cretine. Joe, bineînțeles, nu se număra printre ei, fiindcă nu avea o mutră cretină. De altfel, după cum ați văzut, n-avea nici cel mai mic motiv pentru așa ceva. Zîmbind modest, mai puse o dată, în liniștea de mormînt, aria din opera *Țar și țeslar*, după care-i ceru chelnerului, cu glas tare, un pahar cu limonadă Kolakoka. Atunci texanul își reveni brusc din uluială. Chipul lui înghețat se destinse într-un zîmbet fericit și el întrebă curios :

— Dumneata ești Joe Limonadă ?

Pistolarul nostru încuviință din cap, oarecum iritat de această schimbare neprevăzută de pe chipul celui ce-i pusese întrebarea. Numai că taman această încuviințare îl luminează pe texan ca pe-un pom de Crăciun. Oftă mulțumit și spuse :

— În sfîrșit, te-am găsit ! Ți-adulmec urma de-o groază de vreme ! Dar n-are a face ! Bine că s-a întîmplat așa ! Numele meu e Hardin și unchiul tău mi-a lăsat ceva pentru tine !

John Wesley Hardin era într-adevăr un om interesant. De altfel, o să vă convingeți curînd și singuri.

Se născuse în anii cincizeci ca fiu al unui predicator și învățător texan. La vîrsta de șaisprezece ani preda la școala din Navarro County unor băieți și fete, dintre care unii își sărbătoriseră tot a șaisprezecea aniversare. Numai că însușirile lui de conducător impuneau și elevilor celor mai mari un respect nemărginit față de tînărul profesor. Tatăl, confederat convins, creșcu în el un dușman înfocat al nordiștilor, așa că primul om pe care-l ucise John Wesley era un fel de apărător al ideilor yankeilor pe teritoriul Sudului învins. Pe scurt, un oarecare negru Moise. Prin fapta aceasta, Hardin păși, încă din copilărie, pe drumul de proscris. Neastîmpărul din sîngele lui îl îndemna să ucidă. Își împușca rivalii cu Colt-ul sau cu pușca de vînătoare, la cărți, în certuri întîmplătoare în saloon-uri, în tabere la păscut. Nu se poate spune că-i împușca, mînat de o sete turbată de sînge. Adesea nu făcea decît ce ar fi făcut celălalt cu o fracțiune de secundă mai tîrziu. Dar în afară de aspectul juvenil plăcut nu avea nimic comun cu un Billy the Kid, care nu

era, la urma urmelor, decît un bandit patologic. Nu fusese niciodată vite, nu atacase nici diligențe, nici trenuri, nici bănci.

Călăreț și *desperado* înnăscut, trăia din păstorit sau din jocul de cărți. Îi plăcea îndeosebi să joace *sus de șapte*, de aceea i se mai spunea și *Micul-Sus-de-șapte*.

La nouăsprezece ani, omorîse cincisprezece oameni. Ajunse atunci la Abilene, unde funcția de șerif era deținută de însuși colonelul Hickok. Pe John Wesley îl preceda o asemenea faimă, că Wild Bill se strădui din răsuputeri să se pună bine cu el. Dar nu-i fu prea ușor. Cîrînd cei doi avură o ciocnire violentă. Șeriful își îndreptă Colt-ul spre Hardin și-i ordonă să predea armele. Atunci proscrisul, printr-o mișcare miraculoasă descoperită de el, scoase pistolul și-l ochi pe Hickok. Un cuvînt cumpătat din partea lui Bill aranjă pînă la urmă totul. E limpede însă că, după această întîlnire, faimosul șerif nu se mai legă de texan. Numai că, în cele din urmă, Hardin trebui totuși să fugă din Abilene. Fumul cumplitelor lui Colt-uri îl învălui într-un nor de legendă sîngeroasă. Încetul cu încetul începu să-i ardă pămîntul sub picioare. Rangerii¹ și oamenii legii organizară putere turbate împotriva lui. Într-un tîrziu îl înhățară, dar le scăpă, îl ucise pe șerif și pe alți cîțiva. Ura împotriva oamenilor lui Hardin atinse demența. Pe fratele lui, Joe, jurist respectat, îl spînzurară alături de alți doi veri de-ai lui. O soartă similară, dacă nu și mai rea, avu un șir întreg de rude și prieteni. După care, John Wesley mai împușcă doi sau trei din detectivii lui Pinkerton, dar pînă la urmă îl prinseră în tren, îl judecară și-l băgară pentru douăzeci și cinci de ani în pușcărie. Avea pe atunci douăzeci și cinci de ani și omorîse douăzeci și cinci de oameni.

Se înțelege că închisoarea nu l-a îmblînzit pe dată. Se gîndea necontenit cum să evadeze, urzea comploturi absurde, plănuia revolte nebunești, săpa șanțuri lungi, dar norocul îl părăsise. Pedepsit cu biciul, carcera, izolarea și postul, rămase neînfrînt în împotrivirea lui. Îl vîrîră într-un butoi în care curgea necontenit apă. Dacă nu voia să se înece, trebuia să lucreze tot timpul la pompa de evacuare. Dar el își încrucișă brațele pe piept și nu se clinti, în timp ce apa îi ajunsese pînă la brîu,

¹ Jandarmi călare. (n.t.)

pînă la gît, la gură, la nas, la frunte și i se închise deasupra capului. Îl scoaseră de acolo pe jumătate mort. Noi încercări, noi pedepse. Pînă la urmă, timpul tocește o încăpăținare atît de diabolică. Hardin începu să mediteze mult, dar nu la evadare. Se ocupă de matematică, istorie, teologie, frecventează cu pasiune școala duminicală, e în fruntea cercurilor de dezbateri, pe scurt a devenit un pușcăriaș model. Cînd, în cele din urmă, termină în particular dreptul, e grațiat de guvernator. Intrase în închisoarea din Huntsville la douăzeci și cinci de ani; iese la patruzeci și unu, convins că va începe o viață nouă.

Se stabilește la Gonzales, ca să practice avocatura. Ce întîmplare ciudată! Omul care disprețuise legile își alege o profesie a cărei esență o constituie interpretarea lor. Și-atunci soarta se întoarce, sălbatică, împotriva lui. Hardin se amestecă, din nenorocire, într-o controversă, în presă, cu un politician care, curînd după aceea, e ales. Trebuie deci să părăsească orașul și se stabilește la El Paso, unul din ultimele avanposturi ale vieții colorate a tinereții lui. Dar epoca marilor pistolari aparține trecutului romantic. Colonelul Hickok și Billy the Kid sînt morți de zece ani, Buffalo Bill umblă cu ciroul lui ca un mic meseriaș cumsecade. La El Paso însă mai tăcăne Colt-urile. Vechile patimi ce păreau adînc îngropate se trezesc brusc la viață, cu o bolboroseală rău prevestitoare. Hardin, și așa destul de amărît de societatea care-i pune bețe-n roate pe noul său drum, distrus de o căsnicie nefericită, începe din nou să bea și să joace cărți. În timpul ăsta, în spatele lui se urzesc lucruri urîte. Nici nu sosise bine la El Paso, că doi ucigași — Selman și Scarborough — amîndoi în slujba legii, se și ciorovăiră, vrînd fiecare să aibă privilegiul de a-l provoca și ucide pe faimosul Hardin. Ce-i drept, nu-i greu să provoci la ceartă un om acrit și irascibil din fire. Curînd Hardin se certă cu Selman, după care se duse în saloon-ul Acme și începu să joace zaruri la bar. Șeriful John Selman intră neobservat în bar, tocmai cînd zarurile zornăiau pe tejghea și juristul Hardin zicea: „Patru de șase cîștigă!“ Fără a rosti un cuvînt, șeriful Selman îi trage un glonț în cap și două în spate. Pistolarul care omorîse cei mai mulți oameni se lovește cu fruntea de masă și se prăbușește încet pe lîngă stinghia de mahon. Cînd atinge pă-

mîntul, e mort. Nu trece un an, și Scarborough îl ucide pe Selman ; dar asta n-are nici o legătură cu povestirea noastră.

— Așa că să facem bine și să ne întoarcem drept la încălta noastră istorie.

— Numele meu este Hardin și unchiul tău Bud mi-a încredințat un fleac ca să ți-l dau.

După aceste vorbe, texanul, din cîteva pași sprinteni, fu în stradă. Se întoarse însă numaidecît, împovărat de o geantă mare de șa, din care, după ce scotoci puțin, scoase un obiect lunguiet învelit în piele moale. Curînd se văzu că e un pistol, destul de asemănător ca sistem cu produsele firmei Colt.

— Asta ți-a lăsat unchiu-tău ! urlă Hardin, izbutind să acopere zgomotul pianului, care zdrăngănea aria țarului și teslarului din opera cu același nume de Lortzing.

— Cum adică... mi-a lăsat ? Vrei cumva să spui că unchiul meu ?...

— Da, e mai bine dacă vei vorbi despre toate faptele lui la trecut.

— Cum s-a întîmplat ?

— Eh, a avut ghinion. A intrat în saloon și a comandat ceva de băut. Nu făcea gălăgie deloc. De altfel, nimeni nu făcea gălăgie, fiindcă se aflau acolo Ben Thompson și King Fisher, amîndoi piliți zdravăn, și nimeni nu dorea să aibă onoarea de a le atrage atenția. Și treji, glumele lor semănau cu ale călăului lîngă spînzurătoare, darămite într-o asemenea dispoziție. Așadar, unchiul tău bea liniștit, numai că lămpile îi luminau chelia, care strălucea așa de tare, că și luna plină s-ar fi întunecat de ne-
caz. E clar că a atras pe dată atenția lui Fisher, care rămase extaziat în fața ei. Cică nu-și putea lua ochii de la ea ! Da, chelia asta e așa de netedă, că și un glonț ar aluneca pe deasupra ei. „N-ar aluneca“, fu de părere Ben Thompson, între două sughițuri. „Ba ar aluneca“, urlă King Fisher. Puseră pariu pe cincizeci de dolari. King ochi cu pistolul lui cu șase focuri chelia unchiului tău.

— Și a alunecat ? întrebă în șoaptă Joe, ținîndu-și răsufierea de încordat ce era.

John Wesley lăasă capul în jos :

— Nu a alunecat...

Joe, ca să-și ascundă emoția, aruncă furios o monedă în orificiul pianului, reînnoind astfel orgia țar-teslariană.

Hardin tăcu o clipă, nevrînd să-i tulbure gîndurile, care se înălțau desigur undeva sus, în împărățiile de deasupra stelelor, alături de sufletul unchiului. În cele din urmă însă întrerupse totuși tăcerea grea.

— Eh, Bud era un tip formidabil, am lucrat un timp împreună și cred că ne-am înțeles bine. Se vede treaba că te îndrăgea foarte tare, fiindcă te pomenea adesea. De altfel, mi-a și încredințat lucrușorul ăsta ca să ți-l predau cînd nu va mai fi printre noi. De fapt, încă nu știi, pistolarule, ce minune ai moștenit. Habar n-ai că pistolul pe care îl ții în mînă nu e un pistol obișnuit ! Da' de unde ! Acesta e pistolul unchiului Bud, or, asta înseamnă că trebuie să fie un pic mai altfel. Și chiar e ! Pe scurt, cu pistolul ăsta poți trage după colț !... Ia dă-mi-l puțin !

Îi luă lui Limonadă pistolul din mînă și-l îndreptă spre barmanul adormit, care pînă atunci urmărise cu o expresie de plictiseală indescritibilă tot ce se petrecea în jur și ce-i tulbura grozav pe ceilalți spectatori. Numai că priveliștea țevei ce-l țintea amenințător îl învioră în așa măsură pe tînărul plictisit, încît dispăru fără un cuvînt sub tejghea, ca o fantomă.

Pac !

Asta zic și eu minune ! Oglinda din spatele chelnerului nu sări în țandări, în schimb crescătorului de vite din Kansas, care se afla la cîțiva pași de Hardin, îi zbură jumătatea stîngă din mustața splendid răsucită. E de la sine înțeles că toți făcură ochii cît cepele. Omul din Kansas, atins, începu, după cum era și firesc, să înjure ca un birjar, dar din fericire i-au atras la timp atenția cui îi datora umilința îndurată, așa că se liniști pe loc și nu întreprinse nimic care să-l îndreptățească pe John Wesley să-și pilească pe mîner a douăzeci și șasea creștătură.

Joe murea de dorința de a mai discuta cu Hardin. Aventurile unchiului răposat îl interesau grozav și, bucuros, ar mai fi scos de la Hardin una din istoriile atît de caracteristice pentru Bud. Numai că o privire grăbită asupra ceasului de buzunar îl sfătui să-și ia cît mai iute rămas bun, căci diligența sigur n-o să-l aștepte pe el. Se despărți deci cordial de Hardin, care, în ciuda celor douăzeci și cinci de morminte ce-i mărgineau drumul vieții, îi lăsă o impresie foarte bună, și o porni spre stație,

unde totul era gata de plecare. După cîteva clipe, douăzeci și patru de copite micșorau distanța ce-l separa de iata iubită și de ceasul răzbunării. Numai că lui Limonadă, în clipele acelea, nimic nu-i părea destul de iute, ba chiar și viteza fenomenală a razei de lumină o prețuia probabil tot la atît ca și posibilitățile motorii ale melcului. Și totuși se apropia de Cowtown văzînd cu ochii. Dar tocmai la ultima haltă se petrecu o întîmplare care mai-mai să-i fie fatală. Tocmai cînd cobora din diligență, observă cum din țarc țîșnește un cal înșeuat, aruncînd în urmă-i o căutătură rea. Această căutătură vicleană se adresa fiicei intendentului stației, în a cărei stăpînire se aflase pînă atunci bidiviul fugar și, după cum hotărîse el, nu mai dorea să se afle. Auzind cele de mai sus, Joe ceru un lasso și un cal și porni în urmărirea fugarului, sperînd să-l prindă înainte ca atelajul diligenței să fie schimbat. Goana după ticălosul patruiped îl duse însă departe de haltă și acolo i se întîmplă ceva foarte jenant. Manipulînd lassoul, se încurcă atît de cumplit în el, că nu mai putea mișca nici un deget. Pentru un bărbat cu faima lui era, evident, o situație cam delicată. De aceea nu zise nici pis și, legat fedeleș, petrecu noaptea sub cerul liber, pînă cînd, de dimineață, sosi ajutorul în persoana calului fugar. Acestuia i se făcuse milă de neajutoratu-i urmăritor, se întorsese în trap la haltă, și, printr-o gesticulație elocventă, îl făcuse pe intendent să-l urmeze pînă la locul unde zăcea trăgătorul, legat și rebegit de frig. Cîteva strănături teribile arătau clar că această noapte va fi plătită cu o răceală zdravănă.

Numai că pe Joe chinurile sufletești îl torturau mai vîrtos decît febra, căci, nenorocire ! pierduse o zi prețioasă, oferindu-i astfel ucigașului lui Billy alte douăzeci și patru de ore în care s-o atace în voie pe Winnifred a lui, cu desăvîrșire lipsită de apărare. Acest gînd îl umplea de o disperare indescrîtibilă. De aceea, fără a ține seama de spusele intendentului, luă diligența următoare, deși febra îl zgîlțîia în draci. Ajunse la Cowtown abia seara, așa că nu trezi o atenție nedorită. Trîqtuarul de lemn aluneca și i se legăna sub picioare, cînd îi întrebă pe pietoni de adresa domnului Breakenridge. Cine caută găsește. Așa că și Joe găsi casa ziaristului, deși pașii lui nesiguri erau călăuziți mai curînd de inima-i tînjind de

dor decît de creier, pe care, de altminteri, febra i-l întunecase cu valuri încinse de întuneric.

Domnișoara Winnifred stătea tocmai în balansoar, ocupată cu un folositor lucru de mîină, cînd o bătaie precipitată în ușa opri mișcarea ageră a andrelelor ei. Încremeni o clipă, dar pe urmă, biruindu-și vitejește teama, se îndreptă spre ușă.

— Cine e ? strigă ea, cam sec.

Un glas răgușit rosti un nume.

La care fata deschise ușa, cu un strigăt, și în brațe i se prăbuși un trup aproape lipsit de viață.

ÎNTÎMPLĂRILE UNUI ORAȘ

Cowtown făcea parte din acele numeroase orașe de pe scoarța pămîntului pe care Dumnezeu le-a lipsit fără milă de ploaia înviorătoare a întîmplărilor neprevăzute și a aventurilor tulburătoare, acoperindu-le cu capacul cenușiu al plictiselii. Oamenii, casele, viața, toate apăreau, existau și piereau asemenea rumegatului leneș al unei vite. Nu găseai aici nimic neobișnuit, nimic care să-ți trezească interesul. De altfel, nimeni nu știa de ce s-au stabilit oamenii aici. Nu exista nici aur, nici petrol, ba nici pămînt bun. Și cu toate astea, Cowtown își merita numele de oraș. Avea o stradă lungă, largă, longitudinală, și patru străzi mai scurte și nu atît de largi, transversale. Avea trei baruri, o bancă, o biserică metodistă, un ziar. Nici nu era departe de calea agitată a vitelor, îndreptată spre nord-vest, dar toți cowboy-ii — de altminteri, dispuși să-și cheltuiască banii în orice bîrlog — afirmau că șesul pustiu și neted este un adevărat parc de distracții în comparație cu barurile din Cowtown și se fereau de nefericitul oraș ca de ciumă. De aceea rareori apăreau aici cîtiva texani, probabil ca să se convingă că, într-adevăr, plictiseala are asupra fiecărui individ cu un pistol la brîu un efect atît de dăunător pe cît se spune. După cîteva încercări zadarnice de a se distra în vreun bar, aranjau un fel de încăierare cu singurul „bărbat rău”, Sam Bee, pe care, de altfel, înșiși locuitorii Cowtown-ului îl

cultivau, pentru ca faima oraşului lor să nu fie pătată printr-o integritate ridicolă, dispreţuită de oricine se vrea numit un adevărat om al Vestului.

Numai că şi încăierările astea erau tare adormite. Bee a fost şi rănit o dată, dar şi rana corespundea genului ne-eroic al oraşului, căci un glonţ ricoşat rătăci în fesa stîngă a tîlharului nostru autorizat, lucru care, recunoaşteţi, nu arată la fel de bine ca atunci cînd, de pildă, i-ar fi stră-puns inima. Am nedreptăţi Cowtown-ul dacă n-am aminti de un schimb de focuri pe stradă între nişte mexicanii beţi, cu urmări dintre cele mai proaste pentru un oare-care Melguiades Semora. Numai că atunci cînd acesta îşi dădu duhul, o făcu atît de lipsit de strălucire şi de dramatism, de parcă ar fi fost un mic funcţionar de bancă şi, după o zi de trudă, s-ar fi dus liniştit la culcare. Ne pare nespus de rău, dar Cowtown-ul nu oferea nimic, absolut nimic, iubitorilor de agitaţie febrilă.

Ei bine, într-o după-amiază cenuşie, cei cîţiva pierde-vară care împodobeau atît de plastic faţada oficiului poştal, văzură apropiindu-se, din susul străzii principale, un nor de praf însoţit de zgomot asurzitor de copite de cai şi de strigăte răguşite. Această apariţie nu-i făcu nici măcar să-şi mute paiul, pe jumătate mestecat, din colţul stîng în colţul drept al gurii, căci norul atît de misterios, descris aici, se număra şi el printre fenomenele curente : venea diligenţa de la Fort Mahon. Haimanalele noastre nu se urniră din mlaştina lor de lene nici cînd din diligenţă coborî un om rumen la chip, cu o expresie deosebit de bleagă şi fornăind zgomotos, precum şi un tip scund, cu barba neagră ca tuşul. Pe urmă însă Sam Bee — şi ceilalţi, de asemenea — îşi schimbă brusc poziţia şi se căzniră să arate aşa cum, după părerea lor, arată un bărbat după care înnebunesc toate femeile. Căci măruntaiele diligenţei scoaseră la lumină o fiinţă nespus de fermecătoare, o fată frumoasă, elegant îmbrăcată, care deschise numaidecît, cu negrăită drăgălăşenie, umbreluţa de soare şi-şi ascunse în umbra ei chipul frumos, fără să ştie că şi aprinsul Helios îşi pierde temperamentul deasupra Cowtown-ului. Fata, evident, era însoţită. Imediat în urma ei coborî un domn impozant, cu părul alb, pe care ea îl şi luă de braţ. Această pereche fu foarte călduros întîmpinată de domnul Brigham Young Pickaxe, editorul gazetei *Goarna din Cowtown*, care-i conduse imediat pe

oaspeți la el acasă, unde nu era numai locuința redactorului, ci totodată redacția, tipografia și administrația revistei, lucru care, după cum era de așteptat, l-a umplut de neplăcută uimire pe domnul Breakenridge, căci v-ați dat desigur seama că despre el e vorba. Unde e confortul intim și învechit al încăperilor redacției din Chicago! Brigham Young Pickaxe își duse încă din seara aceea colegul din metropolă la barul lui Hobben, unde se adunau zilnic cei mai de vază cetățeni din Cowntown, și le prezentă pe cel ce avea să-i ia locul. E cazul să spunem că domnul Breakenridge, datorită aspectului său demn și concepțiilor patriotice pașnice conservatoare, udate cu câteva pahare de bere slabă, trezi încrederea și respectul binemeritat în onorabilii cetățeni ai orașului, prilej cu care se asigură și de un abonament pe tot anul, precum și de sprijin absolut în activitatea sa meritorie. Așa se face că în seara aceea, când floarea locuitorilor Cowntown-ului o porniseră pe la casele lor, nici unul dintre ei nu se îndoia că în ziua aceea cunoscuse un om care va avea o însemnătate deosebită în creșterea orașului.

O mică eroare, domnilor! Cel căruia soarta îi hărăzise acest rol pășise, ce-i drept, în ziua aceea, pe pământul Cowntown-ului, dar, într-adevăr, nu semăna cu domnul Breakenridge nici cât negru sub unghie. Avea o figură teribil de cumsecade, era roșu în obraji și-și luă o cameră la Hotelul Steaua Vestului.

Se numea Shamus O'Meara.

După cum vă arată și numele domnului O'Meara, leagănul lui, sau cel puțin al strămoșilor lui apropiați, se afla pe malurile verzi ale Erinului.

Horace îl întâlnise cu ani în urmă la Larnedo, pe când turme uriașe de bizoni mai involburau praful de pe Stake Plains și flăcări în haine de piele, cu carabine Sharps de șaisprezece lire, aruncau banii cu amîndouă mîinile. Dar spre sfîrșitul anilor 70, turmele de bizoni se răriră în așa măsură, că vînarea lor nu mai renta, așa că trișorii încetară să-i mai privească pe vînătorii de bizoni ca pe niște obiecte productive din care storseseră atîta vreme aur.

Atunci cînd Horace făcuse cunoștință cu O'Meara, conjunctura Șesurilor atinsese apogeul nu numai pentru vînătorii de bizoni, ci și pentru cartofoari.

Domnul Greenwood își pusese tocmai ochii pe o victimă ispititoare în persoana unui uriaș bălan din Wis-

consin ; ştia că acesta tocmai primise de la Compania căilor ferate banii pentru livrarea a o sută douăzeci de bizoni răposati. De aceea tipul grăsan şi cam jerpelit care i se vîri pe gît, în locul acestui sac cu bani din Wisconsin, îl enervă peste poate. Grăsanul trandafiriu care se așază atunci la masa de joc a lui Horace se potrivea în mediul saloanelor din Larnedo cam cum s-ar fi potrivit Wild Bill într-un basm de Andersen. Avea însă o mutră atît de bleagă, încît, pînă la urmă, Greenwood preferă cîştigul sigur din buzunarul lui, fie şi anemic, speranţei îndoielnice pe care i-o oferea vînătorul de bizoni, a cărui privire rece, de altminteri, nu-i plăcea deloc jucătorului. Numai că după vreo cinci minute de pocher, Horace observă, uluit, că ar fi trebuit să ştie să trișeze de vreo zece ori pe atît pentru a fi demn să lustruiască pantofii grasului său partener. Da, Horace Jouett Greenwood din Tennessee îşi găsise naşul. Aşa că, după ce cei doi domni desfăşurară în linişte, sub ochii partenerilor, care nu bănuiau nimic, cele mai alese figuri ale artei lor, se priviră cu tîlc drept în ochi şi izbucniră într-un hohot de rîs.

Din ziua aceea lucrară împreună. O'Meara, datorită înfăţişării sale de mare tontălău, slujea drept momeală. Pentru ca mai tîrziu, în timpul jocului, Horace, care-şi avea meseria prea clar înscrisă pe faţă, să îndepărteze atenţia de la Shamus, care în felul acesta îşi putea desfăşura cu atît mai nestingherit trucurile. Chiar şi escroci ştiu ce-i cinstea. O dovadă vie a acestei afirmaţii o reprezenta tocmai domnul O'Meara, care, la împărţirea prăzii, nu-l înşelase niciodată pe Horace. Lucrurile astea nu se uită, aşa că jucătorul din Tennessee se bucură cu atît mai mult de întîlnirea de la Powderville, cu cît îşi dădu seama ce grozav l-ar putea ajuta O'Meara în problema cumpărării terenurilor. Îi mărturisi deci fostului tovarăş totul, fără şovăială, şi întocmiră un plan în care mutra nevinovată a lui Shamus juca din nou rolul de momeală sigură. Aşa se făcu că într-o seară, trandafiriul O'Meara apăru în Cowntown, în timp ce Horace plecase la Albuquerque, unde intenţiona să aştepte semnalul partenerului său din Cowntown ; mai şi rezolvă unele mărunţişuri indispensabile bunului mers al lucrurilor, ca în cele din urmă să-şi îndrepte paşii spre oraşul tuturor promisiunilor, numit Cowntown, care nu avea să rămînă cel din urmă printre oraşele Arizonei.

Domnul Shamus O'Meara își luă deci cameră, după cum am mai spus, la Hotelul Steaua Vestului. Când se recomandă, își dădu titlul de colonel și începu să trăncănească atît de prosteste, că și cei mai tîmpiți ascultători își făcură o părere grozavă despre inteligența lui. Încă din aceeași seară, așa-zisul colonel făcu cinste tuturor cetățenilor prezenți și-și dezvoltă în fața lor planurile mărețe, care nu făcură decît să arate și mai limpede situația fără ieșire în care se aflau acele locuri din capul lui unde, la ceilalți oameni, putem observa prezența creierului. Ei bine, pretinse el, intenționa să pună bazele, la marginea orașului, unei plantații vaste de căpșuni, contribuind astfel la ridicarea întregii regiuni. Descrise în culori neobișnuit de vii, sub ochii ce-l priveau de pe fețele stacojii de atîta rîs anevoie stăpînit, imaginea Cowtown-ului încins de un brîu roșu de fructe dulci, în timp ce deasupra acoperișurilor orașului îmbogățit se înalță coșurile fabricilor care conservă aceste delicioase fructe sau le transformă în gem gustos. Da, produsele din căpșuni de Cowtown sînt acum la fel de binecunoscute vîntătorului eschimos de foci ca și fachirului indian, care le preferă pînă și mîncărurilor atît de dragi lui : cuie sau ace la capac, iar prințul de Wales își pierde pe loc pofta de mîncare dacă nu vede în fața lui, pe masa tradițional împodobită, căpșuni congelate de Cowtown. Ce mai, lumea întreagă cunoaște numele acestui oraș, unde în acest timp cei mai vestiți pomologi lucrează febril zi și noapte, încrucîșînd cele mai cunoscute sorturi și obținînd astfel căpșuni demne de admirație, de mărimea unui cap de vițel. Dar la ce bun utopia asta, pe Shamus O'Meara îl știe toată lumea ca pe un om al faptelor palpabile, așa că destul cu vorbăria. Scurt și cuprinzător, e dispus să cumpere tot pămîntul lăsat în paragină în jurul Cowtown-ului ; dă doi dolari pe acru, ceea ce, recunoaște oricine, nu-i de lepădat. Toți recunoscuseră că, într-adevăr, nu era de lepădat și nimănui nu-i trecu măcar prin minte să-i spună ce gîndesc cu toții : că mai curînd ar crește o pădurice de cocotieri la Polul sud decît o căpșună cît de mică în Cowtown. De altminteri, locuitorii Cowtown-ului ar fi dat foc, l-ar fi călcat în picioare și l-ar fi sugrumat pe cel care ar fi atras atenția colonelului asupra acestui fleac nesemnificativ, căci știau că nu li se va mai oferi niciodată ocazia să cîștige așa ușor niște bani.

De aceea, a doua zi dimineată, cînd domnul O'Meara deschise un birou provizoriu în camera din fund a localului și, asistat de un tip mustăcios, păros și năsos (evident, e vorba despre domnul Dara Shikoh), începu tranzacțiile, îl năpădi o avalanșă așa de mare de amatori, că magicianul, în ciuda îndatoririlor lui secrete și a rănirii recente, cotrobăi fără grijă în măruntaiele hainelor celor dornici să vîndă. După care se tîrî pînă-n camera lui, cu haina umflată și buzunarele ticsite, mai-mai să se prăbușească sub greutatea ceasurilor, lanțurilor, acelor, dinților falși, țigărilor de foi, portofelelor, și se întoarse degrabă pentru a-și continua pescuitul miraculos, precum și îndeplinirea sarcinilor de secretar.

În cîteva zile, totul era gata, și colonelul își desființă biroul, cu buzunarele goale, dar cu inima debordînd de mulțumire. O singură umbră întuneca soarele buneii lui dispoziții. Umbra aceasta o arunca silueta ciolănoasă a lui Liam O'Connor, un fermier veșnic beat, trăind de azi pe mîine în mijlocul peticului său de pămînt într-o cocioabă dărăpănată, roasă de dinții elementelor naturii și ai timpului ; terenul acela îl interesa grozav pe Shamus, fiindcă se întindea exact acolo unde urma să fie strada principală a noului Cowtown. Îl vizită deci pe localnic în bîrlogul lui bătut de vînturi, și cum știa ce înseamnă încăpățînarea irlandeză, nu fu prea surprins cînd O'Connor îi declară mînios că face ceva pe banii lui. Shamus se prefăcu că nu a auzit acest refuz radical, dînd frîu liber frumosaiei sale voci de bas în muzica unei celte pure (sperînd că acest imbold naționalist va aprinde o flacără care să topească gheața îndărătniciei irlandezului), încercînd în continuare să-l convingă să vîndă. Ei bine, jobenul lui O'Meara părăsi primul coliba neospitalieră, urmat curînd de bastonul lui și, în cele din urmă, de el în persoană. Urmele lăsate în noroi de palmele și genunchii domnului Shamus erau adînci, lucru de la sine înțeles dacă ne gîndim la greutatea lui. Ei, dar insuccesul cu O'Connor reprezenta un manco prea mic pe lista cîștigurilor șarlatanului, pentru ca acest episod să-l frămînte. Doar n-o să reușească niște fleacuri ca astea să-i întunece fața ca un pepene.

Chiar în aceeași seară, într-un hotel discret din Albuquerque, Horace primi o telegramă pe numele W. W. Winter. Rupse nerăbdător plicul și parcurse rîndurile, cu o privire lacomă :

Aduceți imediat semințele stop O'Meara

Un zîmbet abia schițat ridică colțul stîng al frumoa-sei sale guri. După care ciocăni cu bastonul în joben și o porni spre barul *O dușcă bună*. Acolo schimbă cîteva cu-vinte cu un om cu fața lunguiată, lîngă care luă loc, a doua zi, în deligență. Apărătorii legii din Albuquerque răsufară ușurați. Ce-i drept, nu știau cine e acest străin înveșmîntat în negru, care părăsea orașul, dar îl cunoș-teau prea bine pe tovarășul lui cu fața lunguiată, pe uci-gașul Clem-Față-de-lup ; nu le plăcea să-l vadă în distric-tul lor. Scotea pistolul chiar și în cazul cînd un om cum-secade s-ar fi mulțumit să pună semnificativ mîna pe prăsele.

Cînd, după cîteva zile, Horace se întîlni cu O'Meara la barul *Steaua Vestului*, oricine ar fi jurat că acești doi domni se vād pentru prima oară în viață. Numai după trei pähărele, care udau o conversație politicoasă despre condițiile meteorologice, s-au așezat la masa de joc. La început, miza era mică și colonelul cîștigă, dar încetul cu încetul ochii spectatorilor începură să iasă din orbite. În cinci minute, O'Meara pierdu toate terenurile cumpărate. Horace se prefăcea că nu-l bucură prea tare cîștigul său. Ce să facă el cu terenurile, el, veșnicul vagabond, care se culca în fiecare seară în alt pat ? Pentru un om deprins cu viața agitată a orașelor în veșnică mișcare, e, zău, prea puțin plăcut să fii legat, cu funiile unor bunuri imobili-are, de acest loc uitat de lume, cumplit de plictisitor. Se va scăpa bucuros de ele, chiar și pe o nimica toată, numai să se odihnească un pic după drumul obositor. Locuitorii din Cowtown își frecară mîinile, binecuvîntînd în gînd prostia și ghinionul lui O'Meara.

Poate că această comedie, jucată cu atîta grijă de cei doi șmecheri, va păre inutilă... Dar prudența le șoptise, înțelepțește, că în acest joc e cazul să-și ascundă pînă în ultima clipă adevăratul chip.

Intr-o după-amiază, încă înainte de sosirea diligenței de la Fort Mahon, o șaretă ușoară se opri lîngă casa pri-marului. Din ea sări un bărbat cu fața ca morcovul, cu părul lipit pe frunte, acoperit cu un strat de praf în care șiroaiele de nădușeală tăiau cărări întortocheate. Aruncă hăturile peste balustrada verandei și, suierînd zgomotos, se repezi înăuntru. După cîteva clipe, un grup de cetăț-eni dădură buzna în barul *Steaua Vestului* și se opriră

posomorîți în fața lui Horace, care făcea pasiențe. Jucătorul, fără să se ridice de pe scaun, întrebă amabil dacă poate fi în vreun fel de folos domnilor aici de față. Domnii de față declarară că poate cu siguranță. Le-ar fi de mare folos dacă le-ar vinde imediat terenurile cîștigate. Jucătorul rîse. După cum se părea, domnii aflaseră și ei că în oraș va ajunge calea ferată ! Cu tălpile proptite pe stîngia mesei, Horace se legăna, cu scaunul sprijinit doar pe picioarele din spate, și privea vesel la chipurile stacojii. Unul dintre ele, cel mai roșu, se apropie amenințător și Horace simți cum o țeavă rece i se lipește de piept. Dar o împușcătură răsună de undeva din spate și pistolul respectiv îi căzu lui Greenwood în poală, în timp ce omul, cu fața grotesc schimonosită, luneca pe podea.

Lîngă Horace stătea acum tipul cu fața lunguiață și-i privea rece pe cowtown-ezi, ale căror chipuri deveniseră brusc palide ca niște giulgiuri.

Horace scoase dintr-un etui de marochin o țigară lungă de foi și o aprinse grav. După care se ridică leneș și, suflînd fumul în ochii holbați ai primarului, spuse batjocoritor :

— Regret, domnule, n-am nimic de vînzare. Și întorcîndu-se spre posomorîtul său tovarăș : Ce-ai zice, Clem, să mîncăm ceva ? Am azi o poftă de mîncare strașnică !

Noul Cowtown erupse ca un vulcan.

Horace cunoștea bine Vestul ; doar nu era de ieri de azi pe lume. Văzuse crescînd și murind multe orașe de crescători de vite, fala lor barbară și căderea lor nefalnică îl emoționaseră întotdeauna un pic. Adesea străbătuse o stradă aglomerată, ca peste mai puțin de un an să vadă cum pe aceeași stradă crește iarba. Iar în diferitele baruri ce răsunaseră odinioară de hohote de rîs, se văitau azi broaștele rîioase. Ei bine, cu toate astea trebuia să recunoască un lucru, și anume că ceea ce se desfășura acum sub ochii lui întrecea orice așteptare.

Nu se scursese nici o săptămînă din clipa cînd locuitorii Cowtown-ului îl deranjaseră atît de inoportun din pasiența lui și strada principală se înălțase aproape în întregime. De parcă duhurile din *O mie și una de nopți* ar fi construit barăcile acelea respingătoare, acoperite cu afișe. În timpul plimbării matinale, Horace observa noi și

noi schelete de lemn, pentru ca seara să vadă în locul lor case gata locuite. Ferăstraiele lucrau zi și noapte și oamenii ridicau clădiri din pereți întregi, din câteva mișcări. Bani grei cîștigă un individ care deschisese chiar din primele zile un atelier de pictură, iar acum, pînă seara tîrziu, împreună cu ucenicul lui cocoșat, acoperea sute de firme cu litere imposibil de răsucite, împodobite cu inflorituri și codițe, considerate în anii aceia, în Vest, ca fiind foarte șic. Sub aceste firme anunțînd cele mai ciudate nume și meserii. încă și mai ciudate, șandramalele acelea groaznice, cu fațadele lor false, care făceau o impresie cu atît mai cumplită, cu cît se străduiau să arate mai bine, aproape că dispăreau. Și mereu creșteau case noi, străzi noi. De dimineață și pînă seara Cowtown-ul vuia de loviturile ciocanelor, de tropăitul berbecilor, de scrișnetul ferăstraielelor, în timp ce pașii mulțimii stîrneau un uriaș nor de praf ce atîrna melancolic deasupra orașului buibitor.

Vestea despre iureșul din Cowtown se răspîndi cu iuțeala fulgerului. Caravana cu cele mai ciudate mijloace de transport revărsau zilnic pe străzile, și așa ticsite, valuri de nou-veniți. Faimoasele căruțe ale pionierilor, umflate în părți, cu prelate pe coviltir, huruiau alături de șaretele fermierilor și carele mexicane, oprindu-se din cînd în cînd la înjurăturile răgușite ale surugiilor, căci învălmășeala atinsese un asemenea grad, încît șuvoiul leneș al tuturor acestor vehicule, oameni și animale se împotmolea mereu în forfoteala diformă. Orașul, ca un vîrtej lacom, înghițea în pîntecele lui clocotitor coloniști, mexicani, cartofoari, negustori, prostituate, predicatori, meseriași, bancheri, ucigași, existențe falimentare și începători entuziaști. Pe trotuarele și în barurile lor reînvia acum Dodge-ul din '72 și Abilene din '67.

Fiecare voia să ajungă cît mai curînd înaintea căii ferate, ca să smulgă bucățica cea mai mare. De aceea Cowtown-ul crescuse cu mult înainte ca marginile lui să fie atinse de calea ferată. În cele din urmă, în oraș năvăli într-o zi o bandă de irlandezi, însoțind cu urlete inutile un șir lung de vagoane. Așa pătrunse avangarda căii ferate sud-vest în oraș. Da, briul de oțel se apropia. Legende sălbatice îi țeseau construcția udată cu sînge și sudoare. Lîngă Pîriul castorului sări în aer un întreg transport de nitroglicerină și cîcă puteai găsi hăt-departe mădulare

omenești spulberate. Joe Hunt, tipograf ambulant, susținea că se împiedicase tocmai la Stînca galbenă de capul unui irlandez tînăr, strîngînd luleaua între dinții încleștați. Și luleaua mai ardea încă ! La mai puțin de o milă de Trei izvoare, cîțiva bărbați mascați au atacat vagonul poștal cu salariile pe o săptămînă. Atacul a fost respins și unul dintre bandiți împușcat. Se zice că atunci cînd ceilalți și-au dat seama că nu pot lua mortul cu ei, i-au presărat pe față praf de pușcă și i-au dat foc, ca nimeni să nu-l recunoască. Vechiul Cowtown ar fi ascultat asemenea istorii cu răsufierea tăiată de uimire, dar noul Cowtown nu mai avea nimic comun cu cel vechi.

Negustorii de vite, bărbați grași cu fețe vinete și cu lanț de aur peste bolta burții, locuiau la hotel, așteptînd primele turme, care, de altfel, nici nu se lăsară mult așteptate. Texanii năpădiseră barurile. Turmele de vite cu coarne lungi, importate cu cîteva sute de ani în urmă din Spania, se îngrămădeau în afara Cowtown-ului, păscînd iarba scundă de șes. Fură vîndute pe dată și umplură cu aur buzunarele cowboy-lor. Ciclonul împușcăturilor și urletelor făcea să vuiască orașul. Se repeta vechea istorie a centrelor de crescători de vite din Kansas, unde texanii confederați căutau ceartă cu lumînarea unioniștilor vînători de bizoni. Din ăștia nu întâlneai prea mulți pe aici — meseria lor decădea, cu atît mai mult cu cît mureau și ultimii bizoni — dar texanilor le era de ajuns orice yan-keu. De altfel, din nord-est venise puzderie de pistolari care asigura echilibrul între cele două tabere. Pocnetul pistoalelor răsuna în noapte. Oamenii se lungeau iute sub mese, se lipeau de pereți, și din barurile noi, mirosind a zugrăveală proaspătă, erau scoase zilnic trupuri țepene. Doctorul, dar mai ales cioclul nu-și vedeau capul de treabă. La marginea de răsărit a orașului, într-o zănoagă tristă, pămîntul se înălța sub forma unor movile vestitoare de rău. Aici erau îngropați cei morți cu cizmele în picioare, fără sicriu : vestita Colină a cizmelor.

Dar veselie cam din topor, explodînd în glume de prost gust, alunga gîndul morții. Oamenii se prăpădiră de rîs cînd auziră istorisirea despre fratele Johnson și Misteriosul Dave Mathers. Predicile lui tunătoare răspîndiseră faima predicatorului Johnson în orașele Vestului. Cu cuvinte de foc, el gonea diavolul din sufletul celor mai înrăiți păcătoși, ca în locul lui să-l instaleze neîntîrziat pe îngerul mîntuirii, care se mai ocupase și de alții. Curînd

după ce sosi în Cowtown, organizează în cea mai mare sală de dans de aici — biserica era prea mică — o serie de întâlniri care s-au bucurat de mult succes ; vizită și un bar unde se întâlneau cei mai de nădejde candidați la afurisenia veșnică. Uitându-se cu sînge rece la turnura unei blonde boite, care, ca și el, se lungise la primele focuri pe podea, îl zări pe Misteriosul Dave Mathers mînuind abil, în dauna rivalilor lui, două pistoale fumegînde de calibrul 44 și rostind între timp observații foarte frivole, care întăriră în fratele Johnson convingerea că are de-a face cu un păcătos tipic de calibrul cel mai greu. Atunci încolți în el o idee îndrăzneată : să-l readucă pe acest afurisit exemplar pe calea cîstei, adăugînd astfel la laurii lui de predicator unul nou, deosebit de însemnat. Il invită deci pe Dave la predica de duminică, și Dave, spre mirarea tuturor, veni. Luă loc și începu să asculte atent spusele lui Johnson. Acesta începu încet, blînd, după care dădu drumul glasului și expresiilor într-un impresionant *furioso*, care făcu să zăngăne paharele din rafturile barului. Se părea că Misteriosul Dave Mathers este profund impresionat. Își îngropase capul în palme și ședea nemișcat, zguduit doar din cînd în cînd de un tremur neașteptat. Acum predicatorul biciuia fără milă cîinii sîngeroși ai păcatelor lui prin muștrări potrivit alese. În încheiere, înfierbîntat de propria-i elocință, își încunună tirada, cu următoarea declarație : el, predicatorul Johnson, e dispus — chiar pe loc — să-și jertfească viața ca să-l izbăvească pe ucigașul și afurisitul Dave Mathers. Emoția îi cuprinse și pe diaconii care ședeau de o parte și de alta a prorocului. Se ridicară cu mic cu mare, de răsturnare scaunele și, în culmea înflăcărării, își oferiră și ei viața drept preț al răscumpărării acestui suflet rătăcit. Atunci Dave înălță capul, se ridică și, vîrîndu-și degetul mare după centură, spuse că se simte profund mișcat de asemenea ofertă și o primește cu entuziasm, pentru că, în condițiile arătate mai sus, tînjește sincer după izbăvire. Ei bine, le va da prilejul să-și transforme vorbele în faptă și să-și dea viața pentru mîntuirea lui. Da, vor ajunge cu toții în rai. Mai întîi, prearespectabilul predicator Johnson, apoi mai puțin dar totuși respectabilii diaconi. El, Misteriosul Dave Mathers, va veni ceva mai tîrziu... Și scoase imediat pistolul cu șase focuri și începu să tragă sub picioarele lui Johnson și ale diaconilor. Prearespectabilul predicator probabil că se răzgîndise în ce

privește jertfirea vieții, căci sări iute pe cea mai apropiată fereastră, fără să-i pese că nu era deschisă. Sprinteneala cu care o făcu avu, ținând seama de demnitatea mișcărilor lui anterioare, un efect într-adevăr puternic. Și diaconii se grăbiră, folosind, cu o iuțeală caraghioasă, restul ferestrelor... Zău, erau timpuri fericite !

Femei prea multe nu vedeai pe acolo. Numai că ele știau să echilibreze numărul lor mic prin culorile cât mai țipătoare ale fardurilor și toaletelor. Veneau aici și coloniste roase de griji și în zdrențe, dar acestea se pierdeau cu desăvîrșire pe lângă fetele parfumate și strălucitoare care se plimbau după-masa pe strada principală în trăsurile deschise, umbrite de un coș ușor, împodobite cu ghirlande și ciucuri. În urma prostituatelor se țira o trenă de parfum care făcea să freamăte nările bărbaților abrutizați de praf, de mirosul vitelor și al sudorii. Aceste femei nu se făleau numai cu creațiile modei de o eleganță cam bizară, ci și cu nume avînd o rezonanță franțuzească, prin care simulau din răspuseri o veche origine sudică sau canadiană. Fiicele hamalilor și ale spălătoarelor din porturile irlandeze se prezentau crescătorilor de vite din Kansas drept domnișoara Louise Lafleur, Viola Montrésor, Désidée Beauregard, sperînd să mărească astfel aprecierea clienților lor, căci nici cel din urmă zgîrie-brînză nu îndrăznește să răsplătească cu același tarif o femeie ușoară de duzină și pe fiica decăzută a unei familii nobile. Din păcate, banalitatea acestui șiretlic îi reducea valoarea practică a rezultatelor. Majoritatea fetelor țineau de inventarul sălilor de dans de mai bună sau de mai proastă calitate, și aspectul lor corespundea și el luxului sau decăderii localului. De cel mai mult respect se bucurau, fără îndoială, membrele trupei teatrale care prezenta iubitorilor artei dramatice din Cowtown nu numai melodrame sfîșietoare cu intriganți vorbind suierat și cu fiice de pastor în primejdie sau farse alerte — ecou îndepărtat al de mult uitatei *commedia dell'arte* — ci și Shakespeare. Valuri de sudoare ar inunda chelia lebedei de pe Avon, dacă ar vedea ce înfățișări nebănuite căpăta opera sa în acest mediu. Teatrul era ticsit în fiecare zi, cu toate că sălile de dans și șantanurile desfășurau, în fața mulțimilor dornice de petrecere, un evantai de spectacole dintre cele mai variate, căci iureșul atrăsese roiuri întregi de artiști, dansatoare și comici, care-și găsiseră imediat de lucru.

Senzație făcuse afișul de la *Elyseum*, care anunța prin cuvinte bombastice spectacolul irezistibilului, neîntrecutului Eddy Foy. Henry Tremblay, numit Marchizul, se număra printre primii care-și întinse cortul pe solul noului Cowtown. În ce privește acest cort, chiar cort era, și Marchizul Tremblay își transportase cortul său de actor în cele mai diferite locuri ale Vestului, chiar de la construirea Union Pacificului. Avea nas bun ; unde se stabilea, acolo începea în scurtă vreme vînzoleala. Așa că locuitorii din Cowtown văzură în venirea lui un semn bun și zilele ce urmau dovediră că au avut dreptate. Patima jocului de cărți cîștigă iute locul pe care îl ocupa în toate orașele agitate ale Vestului. Întîlneau din ce în ce mai des bărbați înveșmîntați în negru și marea majoritate a crimelor se săvîrșeau la masa de joc. Proprietarii tripourilor se plîngeau de consumul mare de cărți de joc, căci jucătorii refuzau cărțile stropite cu sînge, considerîndu-le însemnate ; și nu puteai avea nimic de obiectat. Se juca orice joc care putea întoarce buzunarele pe dos. De bună seamă, pocherul ocupa locul întîi (pocherul de as interzis !), și faraonul, dar și sus de șapte, jos de șapte, keno și chuck-a-luck găseau amatori, în timp ce mexicanii preferau monte ; și ruleta se putea mîndri cu o clientelă bogată. Cărțile atingeau plescăind masa, coloanele de jetoane colorate creșteau și dispăreau cînd în fața unuia, cînd în fața altuia, simboluri fidele ale nestatorniciei Fortunei. Fețele se împurpurau și păleau, iar pe un fel de estradă sedeau trăgători angajați ca să păstreze ordinea în tripou.

Cel mai sus însă ședea Diavolul și-și freca mulțumit mîinile. Ce-i drept, afacerile-i mergeau strună...

Poate că vi se pare ciudat că în mijlocul acestei forfote și agitații care clocoteau în noul Cowtown nu s-a pomenit niciodată numele lui Horace Greenwood și al lui Shamus O'Meara. Oare iureșul să-i fi măturat din cale ?

Nu, fiți liniștiți. Cînd O'Meara a apucat ceva, nu-l mai lasă din mînă. Locuitorii Cowtown-ului văzură cu uimire cum din larva fantezistului prostănac a ieșit un profitor lipsit de scrupule și uns cu toate alifiile, ținînd cu o mînă de fier hățurile intențiilor sale. Acum înțeleseră jocul prefăcut pe care îl jucase în fața lor, dar îl înțeleseră tîrziu, și dintre noii veniți nimeni nu avea timp să le ceară părerea. O'Meara nu vîndu terenurile de pe

strada principală, le dădu cu chirie. Mulți clătinară din cap la un asemenea târg, dar cum voiau să apuce și ei o bucătică, nu le răminea decît să fie de acord. Prin vînzarea parcelelor mai îndepărtate, O'Meara se umplu de bani, pe care-i investi în ipoteci. Înțelese însă repede în ce mlaștini primejdioase se înfundă. Știa prea bine : în domeniul trucurilor financiare nu era totuși decît un diletant ; povara împrumuturilor, a contractelor și a cecurilor i se putea prăvăli în orice clipă în cap cu întreaga-i greutate, frîgîndu-i gîtul. Și-atunci își aduse aminte de un om din New Orleans, care ar fi putut să-i fie de mare folos în problemele astea. Îi telegrafie imediat. Așa se făcu că, după cîteva zile, din diligență coborî un om costeliv cu un chip de mumie, a cărui culoare trăda o boală de ficat în plină evoluție. Avea pălărie tare, o vestă albă ca zăpada, și-l recunoscu pe Shamus din prima clipă, chit că nu-l văzuse de mult. După care O'Meara își instalează biroul într-o clădire nouă, ridicată lîngă vechiul sediu. Ferestrele largi, cu geamuri mari străpungeau fațada pe care atîrna o firmă uriașă :

GREENWOOD — O'MEARA & SYRINGO
COWTOWNBANK
Ipoteci

Lîngă intrare se afla o plăcuță mai mică : „O'Meara & Syringo, bunuri imobiliare“. După cum se părea, pe Horace nu-l mai interesau tranzacțiile cu terenuri și trecuse la alte pasiuni.

Așa cum Greenwood avea încredere în O'Meara, tot așa O'Meara credea în bancherul Godefrey Syringo. Pare ciudat, dar legăturile omenești și de comerț ale acestui berlan uns cu toate alifiile se bazau pe o profundă încredere.

Pe la sfîrșitul anilor '60, Syringo lucra pe Wall Street și O'Meara făcea parte din echipa lui de agenți secreți. Dar în anul '69, Godefrey se lăsă atras de jocul strălucitor al domnului Gould și se fripse atît de zdravăn, că fu silit să părăsească în grabă New Yorkul. Trăi un timp ca vai de lume în New Orleans, ca un bancher pîrlit, pînă sosi telegrama fostului subaltern. Ochii mici sclipiră după pince-nez-ul de aur. Înțelese că această mîna de ajutor l-ar putea ridica din nou. De aceea lichidă pe loc — chiar dacă în pierdere — afacerea din New Orleans și se în-

dreptă spre Vest. Încă nu-și scuturase colbul drumurilor de pe pălărie, că și ceru să i se dezvăluie și cele mai ascunse poteci ale junglei din Cowtown. Această bătrână panteră se aruncă în ea cu toată viclenia creierului său lucid, și O'Meara își dădu seama că n-are de ce regreta banii dați pe telegramă.

Acum e momentul să ne amintim în tăcere de adevăratul inițiator al succesului lui Horace, de multiacționarul Bennet. Când acesta pricepu că cineva, mai șmecher, îi mîncase caimacul, turbă de furie, dar pe urmă capitulă. Știa că n-are cui să se plîngă ; voise să tragă pe sfoară și fusese tras pe sfoară. Știa că s-ar alege doar cu batjocura. Să-l lăsăm să-și vadă în pace de alte panglicării.

Cu puțin în urmă s-a vorbit aici de un local de distracții numit *Elyseum* ; după care autorul a mai zis ceva și despre puterea lui Shamus. Ei bine, putem unifica aceste două citate, fiindcă Greenwood și O'Meara s-au instalat în cea mai mare și, pe deasupra, și cea mai elegantă clădire, cum nu mai văzuse Cowtown-ul pînă atunci, un adevărat palat, pe care cei doi îl construiseră și-l botezaseră cu numele raiului antic. Îl ridicaseră cu grijă și cu cheltuieli mari, dar merita și grija, și cheltuielile, căci faima *Elyseumului* acționă curînd ca un magnet care nu atrăgea doar fierul de la șoldul oamenilor de frontieră, ci și aurul din pungile lor. *Elyseum* — construcție uriașă de lemn — se înălța la colțul pe care strada principală îl făcea cu o stradă perpendiculară. Planul în formă de V împărțea clădirea în două aripi identice. Într-una din ele, Greenwood & O'Meara înființaseră un tripou, în a doua un bar și o sală de dans. Intrările celor două săli erau amplasate pe colț, una lîngă alta. Aripile ușilor batante nu se odihneau o clipă, căci oamenii treceau tot timpul dintr-o parte în alta. Dacă îți surîdea norocul și-ți umpleai buzunarul în tripou, erau de ajuns cîțiva pași ca să nimerești în sala de dans, unde buzunarele se dezumflau repede. De jur împrejurul fațadei se întindea un trotuar de lemn, acoperit de obișnuita streășină, înălțată deasupra celor două intrări și susținută de trei stîlpi sculptați, formînd un fel de poartă triplă. Nu puteai să contești constructorului acestei clădiri o anumită originalitate, căci numele ei clasic îl inspirase și arcuise cele trei bolți într-un stil gotic riguros. Aranjarea sălii de dans prezenta urmele unei griji deosebite. Barul se afla chiar lîngă in-

trare, întors spre ea astfel ca oamenii aflați la tejghea să-i poată observa pe toți noii veniți ; asta fiindcă lui Horace nu-i plăceau omorurile săvârșite pe la spate. În prima săptămână, băuturile s-au mai vîndut la un bar grosolan, din scînduri, dar pe urmă un camion aduse un monstru uriaș, de culoare roșiatică, o tejghea ultraelegantă din imitație de mahon, comandată direct la Saint-Louis, cu tăblii bogat sculptate, cu coloane răsucite, cu rafturi, sertare, palmieri de hîrtie în părți, cu un ceas smălțuit și cu o oglindă uriașă în mijloc ; aceasta, agățată de niște funii glisante, putea fi coborîtă, încă de la primele focuri, în zona sigură de sub tejghea. De-a lungul întregului perete se întindeau un șir de boxe ; perdele din mărgеле de lemn despărțeau aceste separeuri primitive de restul încăperii. În celălalt capăt al sălii, în fața barului, se afla un podium nu prea înalt, acoperit de o cortină pictată în culori neobișnuit de vii și cu forme neobișnuit de planturoase, toate laolaltă vrînd să reprezinte dilema lui Paris. Meritau văzute pieptănăturile la modă ale durdu-liilor zeițe, precum și mustăcioara ștengărească a lui Paris, amănunte semnificative care mărturiseau efortul sincer al artistului de a apropia de contemporanii săi acțiunea mitului antic. Dinaintea podiumului pe care se produceau zilnic cîntăreții și comicii, tuna în fiecare seară o orchestră zgomotoasă, cîntînd pentru forfota de perechi transpirate și înghesuite, care se încurcau și săltau în ritm de dans, sub lumina roșiatică a cinci lămpi cu petrol, a căror urîțenie era amplificată de ghirlandele cristaline din sticlă colorată. Oamenii preriei, firește, considerau aceste lustre ca fiind obiecte de lux de un gust cu totul special, dar recunoșteau că, în ciuda calității lor deosebite, erau întrecute de perechea de tablouri de mari dimensiuni, în rame late din bronz aurit, cărora O'Meara le rezervase un loc de cinste de o parte și de alta a podiumului. Aceste opere de excepție reprezentau, cu ajutorul tehnicii picturii în ulei, două doamne zdravene, fără îndoială pornite împotriva a tot ce ar fi ascuns ceva din nurii lor abundenți. Probabil că din același motiv și peticul transparent ce le acoperea parțial coapsa trandafirie le umplea de o oarecare nemulțumire. În jurul acestor doamne zăceau grămezi de fructe dintre cele mai diferite, inclusiv tropicale, de care însă probabil că doamnele se

săturaseră, căci nu le acordau decît o atenție foarte scăzută, întinzînd leneș brațul dolofan după niște struguri la fel de dolofani. Draperiile purpurii și imitația de pluș completau aspectul ultraluxos al încăperii. Tripoul, în schimb, era mobilat foarte simplu, căci drama jocului de cărți se poate lipsi de un decor elegant. De aceea tripoul *Elyseumului* nu se putea mîndri cu nimic ce nu ar fi apărut și în inventarul altor instituții de acest fel. Numai masa din fundul încăperii dădea o impresie de bunăstare. Aici se jucau marile partide ale oaspeților celor mai avuți; cine se așeza acolo trebuia să aibă o părere foarte bună despre posibilitățile lui financiare. În spațele ei, lîngă același perete, se afla o mică estradă cu un scaun pe care ședea, de seara și pînă dimineața, un blond tăcut, cu ochii lui de pește ațintiți în gol. În realitate însă nu-i scăpa nici o mișcare din tripou, și dacă faptele sau cuvintele cuiva nu corespundeau părerii lui despre ce înseamnă a te comporta corect la masa de joc, atunci începea să se joace cu pistolul lui mare, care știa să ochească bine și să tragă iute, lucru care-l făcea la momentul oportun. Pistolarul ăsta era Heck Mîină-iute, și O'Meara îl alesese fiindcă știa de cît respect se bucură printre texani. În timpul cît Bel Thompson fusese șerif în Austin, Heck era considerat singurul contracandidat demn de funcția de șerif, or, asta, dacă ținem seama de numele lui Thompson, însemna ceva. Aici mai avea cîteva ajutoare care, deși cu o înfățișare nu atît de anti-patică, își cîștigaseră de mult faima de ucigași de profesie. Singura podoabă ce decora pereții erau inscripțiile caligrafice, în rame ornamentate, avertizîndu-i pe vizitatori să joace cînstit și să se comporte pașnic. Numai că e cazul să ne îndoim de valoarea practică a acestor sfaturi bine intenționate. La drept vorbind, o singură privire asupra trăgătorului Mîină-iute făcea cît o mie de anunțuri.

Dar ca să avem o privire completă asupra *Elyseumului* dinăuntru și dinafară, nu trebuie să trecem cu vederea vecinii. De o parte deci, O'Meara construisese ceva mai tîrziu banca Greenwood-O'Meara & Syringo; de cealaltă însă — o, cînd se uita Shamus de partea cealaltă, vedea negru în fața ochilor! Căci acolo se lăfăia șandramaua încăpățînatului O'Connor, ca o babă nerușinată beată turtă. Ofertele, amenințările, nimic nu fusese în stare să

înfrîngă îndărătnicia irlandezului. La început, pe Shamus îl apucaseră de cîteva ori furiile, lucru care leză grav integritatea a vreo două pahare și a unui bust din ipsos al lui Longfellow ; după care o lăsa mai moale. Dar cine-l cunoștea mai bine știa că are un plan gata copt și că cel ce-l urzise n-așteaptă decît prilejul potrivit.

Ați observat desigur că în ultimele paragrafe numele lui Horace a trecut pe planul doi, în timp ce al lui O'Meara predomină. Nu întîmplător. Din clipa în care speculațiile din Cowtown încetară să mai fie o aventură riscantă și se reduseseră la niște plicticoase afaceri comerciale, interesul lui Horace slăbi. Să nu uităm că omul acesta nu avea nimic comun cu profitorii yankei. Otrava din sufletul lui se numea Aventură. Amestecată cu anumite laturi ușuratice ale caracterului său nu prea ferm, năștea adesea crima. Da, Horace își pîngărise de cîteva ori cu ea sufletul, dar niciodată nu rîvnise hrăpăreț după bogăție. Așa că, atunci cînd de pe afacerea Cowtown căzură ultimii solzi strălucitori ai Fiorului, jucătorul trecuse, cu inima ușoară, lui O'Meara conducerea problemelor financiare. Îi era de ajuns dacă avea atîția bani cît să se îmbrace elegant, să fumeze cele mai scumpe țigări de foi și să-și comande din Est cel mai bun Porto. De altfel, toți se purtau față de el cu respectul cuvenit, căci cunoșteau atît poziția lui în noul Cowtown, cît și pe însoțitorul său cu fața lunguiață. Ce-i drept, această pereche nepotrivită nu făcea o impresie prea veselă : unul îmbrăcat într-un tuxedo impecabil croit, cu un briliant înfipt în taftaua cravatei de pe plastron și cu o pălărie de mătase peste freza fără cusur, celălalt îmbrăcat neglijent, cu cizmele colbuite, cu o pălărie boțită și cu pistolul cu șase focuri încrustat cu fildeș ieșind ca un avertisment din brîul mexican. Plimbîndu-se seara prin tripouri și baruri, însoțit de umbra sa cu cap de lup, Horace răspundea politicos la salaturile pline de respect și atrăgea o mulțime de priviri, dintre care unele justificau din plin prezența gărzii lui personale. Da, era respectat și urît. Femeile fardate îi dădeau foarte clar să înțeleagă că le interesează sincer, dar el le disprețuia. Aici am pus degetul pe rană. Acum vă pot spune de ce Horace, deși Cowtown-ul încetase să-l mai intereseze, rămînea totuși în Cowtown.

Vă amintiți, desigur, impresia puternică pe care i-o făcuse, chiar de la prima vedere, domnișoara Winnifred

Breakenridge. Ei bine, din clipa aceea își dăduse mereu și mereu seama, cu uimire, că trăiește ceva cu totul deosebit. Căci pînă atunci, deși bărbat copt, nu cunoscuse dragostea, cu excepția acelei pasiuni zănatice din anii copilăriei, al cărei chip însă îl ștersese atingerea timpului. După aceea viața lui se scursese într-un fel de febră aventuroasă, care-i învelise inima într-o crustă uscată. Nu cunoscuse iubirea, cunoscuse doar dorința. Și iată că acum, el, omul cu fire pasională rece, simțea ceva cu totul nou. dîndu-și totodată îngrozit seama cum această flacără necunoscută topește plăcile armurei de indiferență inviolabilă cu care se înarmase pînă atunci împotriva tuturor emoțiilor nedorite ale sufletului. Cel mai mult însă îl înflăcăra răceala domnișoarei Winnifred. Dansase de cîteva ori cu ea la bazarurile de binefacere, dar fata îi respinsese atențiile cavалerești, gîndindu-se numai la Joe și fiind, în plus, influențată și de tatăl ei, care se menținea pe o poziție foarte rezervată față de duumviratul uzurpatorilor Greenwood-O'Meara. De altminteri, și dăduse la iveală unele lucruri în articolele de fond ale *Goarnei din Cowtown*, dar despre asta mai tîrziu. Pe Horace îl cuprinsese disperarea. Mai întîi vru să-și uite nefericirea, dar nu găsi nimic de ce să se sprijine în această acțiune de uitare. După cum am mai spus, parcelele din Cowtown nu-l mai interesau; mulțimea pestriță, jocul, schimburile de focuri, tot ceea ce făcea ca Vestul să-i fie atît de drag, își pierduse în ochii lui farmecul. Află întîmplător de angajamentul Lolei franțuzoaica la Tombstone. Își dădu atunci seama că de fapt, acestei fete bune la suflet îi datorează întreaga lui bogăție actuală. Îi scrisese deci o scrisoare foarte caldă, prin care o invita pentru o serie de reprezentații bine plătite la *Elyseum*. Pînă cînd sosi și ziua cînd își închipui că dorințele lui nu sînt zadarnice. Domnișoara Breakenridge creștea iepuri de casă și Horace știa acest lucru. Așa că într-o frumoasă după-amiază, o șaretă elegantă trasă de un trăpaș opri la poarta grădinii gingașei Winnifred, între ale cărei răzoare trebăluia fata iubită, udînd plantele în floare. Horace infipse biciul în inelul de aramă și, sărind sprinten, se apropie de poartă. Purta pe cap o preafrumoasă pălărie panama, iar în brațe strîngea o oală mare cu melasă pentru adorabilii urecheați (după cum le spunea el). Poate intra? De data asta, domnișoara Winnifred fu într-adevăr fermecată de acest original dar, căci nutrea o dragoste fier-

binte pentru favoriții ei cu urechi lungi. De aceea își învinse antipatia și-i permise cartoforului să intre, luînd melasa din mîna lui, cu o îmbujorare plină de farmec și cu o privire scînteietoare. Bietul Horace nu bănuia că această privire e adresată oalei pîntecoase și și-o însuși fără ezitare, cu naivitatea îndrăgostiților fără speranță. Incepu să vorbească despre una și despre alta, fără s-o părăsească însă nici o clipă pe Winnifred din ochi. Ardoarea pasiunii lui creștea clipă de clipă. Ca să-și ascundă tulburarea, ceru fetei permisiunea să fumeze. O primi și-și aprinse una din țigările-i favorite, Yucan-Corona. Numai că fumul aromat nu alungă demonul Ispitei. Deodată, Horace aruncă energic trabucul. Destul cu șovăiala ! Bate fierul cît e cald ! Fata pășea în fața lui, fără să bănuiască ce se pregătește în spatele ei. Cartoforul, hotărît, își scoase în pripă mînușile albe de antilopă, ca să poată gusta mai bine atingerea trupului divinizat (libidinosul ! !) și, strîngînd brusc umerii fetei, își apăsă buzele fierbinți acolo unde, între dantela gulerului și o buclă parfumată, strălucea, alb, acel gît incomparabil...

Autorul pune jos tocul... Fata morgana, descrisă pe dos în capitolul precedent, a povestit cititorului sfîrșitul capitolului de față, în timp ce capitolul următor va descrie cum... Dar ce-i asta ? Ai răbdare, cititorule, toate la timpul lor !

PRELEGERE DESPRE ȘERPII CU CLOPOȚEI

Cam la paisprezece zile după venirea lui Joe Limonadă în Cowntown, în biroul lui O'Meara de la Banca Greenwood-O'Meara & Syringo s-au întîlnit cîțiva domni, ale căror nume le puteai citi pe firma întreprinderii menționate. Tăceau cu toții... Horace Greenwood se plimba neliștit prin încăpere, răsucind între degetele-i nervoase un pahar cu sherry. O'Meara, cufundat în fotoliu, cu mîinile în buzunare, își întinsese picioarele mari, privind mohorît la o halbă cu bere, o halbă stingheră al cărei fund ud desenase cercuri pe hîrțile ce acopereau într-o dezordine

nebună toată masa. Și în fața lui Syringo se afla un pahar, chiar dacă era umplut numai cu apă minerală. Ochișorii înfundați ai bancherului clipeau deznădăjduiți în dosul lentilelor groase, eliptice ale ochelarilor de modă veche, fixându-și privirile, înduioșător de neajutorate, asupra celor doi tovarăși. Ce-i drept, în cazul ăsta nici cea mai genială mașinație financiară nu putea fi de vreun ajutor. Între ferestre atârna o cromolitografie mare reprezentând una din scenele de seamă ale războiului de eliberare. Domnul O'Meara spera să sublinieze prin acest ornament caracterul patriotic al afacerilor sale. În ea, generalul Lafayette își rotea destul de frivol ochii, în timp ce George Washington se încrunta crîncen la moștenitorul nedemn al legatului său. Această privire dușmănoasă se adresa în primul rînd celui de-al patrulea participant la întrunire, profesorului Dara Shikoh, care servea acum brelanului nostru drept *factotum* de neprețuit. Se părea însă că magicianului îi păsa prea puțin de părerea proastă pe care o avea Washington despre persoana lui. Cu mâinile încrucișate pe piept, fuma o țigară de foi mizerabilă, delectîndu-se cu desfătare diabolică de consternarea produsă de vestea adusă de el.

O'Meara întrerupse primul tăcerea. Renunță să se mai uite fix la halbă și se adresă lui Dara Shikoh :

— Ei bine, ce ne-ai spus acum este, după părerea lui Horace, o treabă a dracului de greu de înghițit. Cu toate astea n-ai spus nimic precis. Așa că trebuie să ne povestești frumos, în amănunt, cum și cînd l-ai văzut.

Magicianul, conștient de importanța lui, pufăi zdravăn din trabuc și le povesti domnilor amănuntele descoperirii senzaționale. Cam cu o săptămînă în urmă, auzise în localul lui Hoskin cuvintele : limonadă Kolakoka. Bineînțeles că se uitase imediat și o văzuse pe domnișoara Breakenridge cum pune în coșuleț două sticle din această băutură. Acest lucru se repetă cîteva seri la rînd.

— În cele din urmă am descifrat taina direcției pașilor ei și, în prisma de cristal, am văzut...

— Vrei să spui că ai spionat-o pe domnișoara Breakenridge și că pe urmă te-ai uitat pe fereastră... — observă O'Meara, traducînd expresiile de prezicător ale magicianului în limbajul curent.

Domnul Dara Shikoh se uitase, într-adevăr, pe fereastră și-l văzuse întins pe sofa pe Joe, palid, citind *Ultimele*.

zile ale orașului Pompei. Winnifred îl sărutase pe frunte cu pistolul, care începuse să se înzdrăvenească, și-i dăduse, cu un zîmbet de care numai o fată îndrăgostită e capabilă, un pahar cu limonadă Kolakoka, după a cărei consumare paloarea de pe fața convalescentului se mai atenuă. Aceste detalii secundare (sofa, fața palidă, *Ultimele zile ale orașului Pompei* etc.) nu schimbau cu nimic faptul că Joe răzbunătorul se află la Cowtown. Acest lucru îl zgudui mai întâi pe Horace, care avea, evident, cele mai serioase motive să se teamă de Limonadă. Și doar plănuise atât de bine totul ! El fusese acela care atunci, noaptea, în fața portului, îi ascultase confesiunea. El fusese acela care-i scrisese lui Holliday o scrisoare ; Joe, evident, nu-i cunoștea cuprinsul și nu știa că rîndurile mîzgălite în grabă conțineau condamnarea lui la moarte. Invocînd serviciile prețioase pe care, cu ani în urmă, i le făcuse lui Doc, Horace îl ruga pe ucigaș să-l lichideze cît mai iute și cît mai sigur pe cel ce-i va înmîna scrisoarea. Bineînțeles, nu bănuia cum uneltirile lui Bill Cîrlionțatul vor da un curs nou, neașteptat, evenimentelor. Nu bănuia că Joe va salva viața lui Holliday și că Holliday, pătruns de sentimentul recunoștinței, îi va arăta eroului nostru o grijă aproape maternă. Nu, nu bănuia așa ceva și nici n-ar fi putut să bănuiască.

Dezvăluirea lui Dara Shikoh făcu, la început, o impresie foarte anemică asupra lui O'Meara și Syringo. Dar jucătorul de cărți se grăbi să le explice foarte clar că venirea lui Limonadă va pune capăt mașinațiilor lor. Auzind asta, deveniră cît se poate de gravi și luară mutrele posomorîte descrise mai sus. După raportul magicianului, se lăsă din nou tăcerea, sabotată doar de scîrțîitul pantofilor lui Horace. Greenwood continua să se plimbe prin birou, răsucind mecanic paharul în mîină ; în cele din urmă îl puse pe colțul mesei și se adresă tovarășilor lui, cu buzele schimonosite într-un zîmbet rece :

— Da, domnilor, la asta vă puteți aștepta. Dacă nu-i faceți pe tipul ăsta să dispară cît mai repede din drum, Șerpii cu clopoței au cîștigat !...

Nu ne mai interesează ce mutre au făcut cei doi tovarăși cînd au auzit asta.

Fiindcă în povestirea noastră a apărut o noțiune nouă : Șerpii cu clopoței. Scris cu ș mic, știm desigur că e vorba de o reptilă primejdioasă. Numai că aici e scris cu ș mare,

fapt care-i dă un înțeles nou, ce trebuie explicat ca lumea. Ei bine, s-o facem.

Mai întâi trebuie să revenim la domnul Breakenridge...

Poate ați crezut că bătrînul ăsta cîstit nu va mai juca un rol prea important aici. Și nici n-ar fi jucat, dacă în Cowtown n-ar fi ajuns calea ferată împreună cu bunii noștri prieteni Greenwood-O'Meara.

Bietul Zacharias ! Cum îl mai dezamăgise Cowtown-ul ! Nu, bîrlogul ăsta ars de soare, moțăind în mijlocul preriei monotone și fără de sfîrșit, nu avea absolut nimic comun cu „locșorul idilic, ghemuit pe covorul parfumat, acoperit de flori al savanei, unde în iarba mătăsoasă se drăgostesc gazele, iar în nopțile cu lună se aude chemarea de dragoste a castorului“. Căci cu asemenea cuvinte îi descrisese Cowtown-ul, în scrisorile lui, domnul Brigham Young Pickaxe, fostul redactor-șef al *Goarnei din Cowtown*. Zacharias Breakenridge nu disperă totuși și, poate ca să uite de mediul jalnic, începu să reformeze cu înflăcărare *Goarna*, al cărei glas îi părea prea șoptit. Primul gest revoluționar fu introducerea unei rubrici mondene după modelul verificat din Est. Cît timp *Goarna* fusese condusă de domnul Pickaxe, în paginile ei puteai citi știri care sunau cam așa : *Domnului Tom Cudihee (Str. Bîrfei 21) i s-a umflat sîmbăta trecută junca Margie. Operația de ușurare a fost efectuată cu succes de domnul Ezra Click, care, prin intervențiile lui salutare, a salvat nu numai o dată vitele gospodariilor noștri...* Nu, notițe de felul ăsta nu aveau acces în rubrica mondenă a lui Breakenridge. Din ea aflai, de exemplu, că zilele acestea se află în vizită la domnul Donald Cobb (Merill Avenue 15) doamna Rachel Redburn, soția judecătorului de pace din Eureka Springs. Doamna Redburn, care e sora vitregă a domnului Cobb, a îmbogățit bucătăria cumnatei sale, doamna Margareth Cobb, cu o rețetă de salată de nalbă mare. Rețeta a fost imediat încercată la obișnuita întrunire de sîmbătă a Cercului de culturalizare a femeilor. Doamnele prezente au fost în unanimitate de acord că rețeta doamnei Redburn reprezintă o contribuție de preț la cărțile de bucate ale gospodinilor noastre.

Deosebirea dintre cele două știri e prea clară ca să mai insistăm asupra nuanțelor ei. Ajungem să constatăm că, datorită artei stilistice a tatălui domnișoarei Winnifred,

locuitorii Cowtown-ului căpătară o foarte bună părere despre viața lor mondenă. Lucru de înțeles, fiindcă nici cele mai senzaționale articole despre juncile umflate ale domnului Cudihee nu le prea puteau ridica conștiința propriei valori. De aceea nu e de mirare dacă domnul Breakenridge ajunse curînd o personalitate respectată și iubită, întocmai ca și domnișoara Winnifred, pe care doamnele din Cowtown o copleșeau cu invitații la tot felul de simfonii, și întruniri, unde o asaltau cu nenumărate manifestări de atenție lingusitoare, în speranța că astfel vor influența favorabil articolul respectiv. Da, totul evolua cît se poate de plăcut. Și-atunci izbucnise iureșul...

E adevărat că, în primele clipe, domnul Zacharias Breakenridge, în ciuda anilor îndelungați de practică gazetărească, căzuse pradă dezorientării și zăpăcelii. În asemenea cazuri zău că nu știa ce să facă. Străzile vechiului Cowtown rămăseseră la locul lor, în case continuau să trăiască aceiași oameni, dar, în realitate, viforul cumplit al iureșului aruncase toate astea în groapa trecutului, a trecutului mort pe veci. Desigur că Breakenridge își dădu curînd seama că, dacă vrea să țină pasul cu noua situație, trebuie să schimbe *Goarna* din temelii, chiar cu riscul de a-i pierde pe vechii cititori, de care, de altminteri, nici nu mai putea ține seama. Noile învățăminte le-ar fi adunat însă greu și în timp îndelungat ; pînă să le mai pună și în practică, ar fi fost probabil întrecut de concurență, pe a cărei apariție trebuia să conteze. În zilele acelea grele, Dumnezeu i-a trimis un înger bun, al cărui aspect, ce-i drept, se cam deosebea de imaginile curențe despre cum arată îngerii. Chiar și numele acestui heruvim suna foarte pămîntește : Fuzzy Tree. Iar aspectul lui general era neobișnuit de adînc ancorat în cea mai materială banalitate. Dar asta nu contează, căci spiritele divine iau adesea înfățișările cele mai ciudate. Îngerul Fuzzy, care dăduse cu nasul prin toate meseriile posibile, se pricepea nițel și la zețărit. Cutreierase tot Vestul în lung și-n lat și știa cum trebuie făcut un ziar în mijlocul focurilor de armă și al mugetelor turmelor de mii de capete. Ultima lui haltă fusese tocmai excelent redactatul *Nugget* din Tombstone. Fuzzy avea calități din belșug, dar ne vom mărgini să numim doar una : se uita al naibii de sașiu. Doar un nesimțit putea să-l privească în ochi, fără să amețească sau să înceapă, după cîteva clipe, să se uite și el cruciș.

Deci domnul Breakenridge, cu ajutorul lui Fuzzy, se deprinse curînd cu noua situație. Coloanele *Goarnei din Cowntown* erau acum pline de descrierea melodramatică a schimburilor de focuri. Domnul Breakenridge înregistra exact numărul morților și al răniților. Anunța spiritual sosirea ucigașilor mai de seamă și le însoțea cadavrele, la Colina cizmelor, cu necrológuri drastice. Își însuși lesne stilul atît de tipic jurnalisticii de frontieră, un stil zdra-văn ca un cep și tare ca rachiul. Acum puteai stoarce din paginile revistei lui halbe de sînge, dar și hîrdaie pline-ochi cu umor. Sărmana Winnifred ! Bucurîndu-se de succesul tăticului, își amintea totuși, cu un oftat ascuns, de vremurile acelea frumoase cînd *Goarna* vestea în tot Cowntown-ul faima salatelor de nalbă mare și a asociațiilor feminine de culturalizare...

Arta stilistică a lui Breakenridge străluci însă în culorile ei cele mai splendide în știrea care descria schimbul de focuri din fața biroului lui Wells Fargo, care puse capăt gloriei și vieții lui Clem Față-de-lup. Din păcate, lipsa de spațiu nu ne permite să cităm articolul menționat, dar va trebui totuși să amintim cauzele și desfășurarea acelei încăierări, fiindcă, în cadrul ei, intră în scenă un personaj important. Ei bine : unul dintre prietenii cei mai intimi ai lui Clem era un oarecare Steve Duesha, vărul acelui Charley Duesha, care mai tîrziu a cucerit o atît de tristă celebritate în războiul vitelor.

Așadar, într-o după-amiază, Steve ținea banca în cortul lui Tremblay, la o miză foarte mare. Apăru atunci un străin, cu o barbă blondă, foarte deasă, care-i acoperea aproape în întregime fața. Incepu să joace, și fiindcă norocul îi zăcea în ziua aceea la picioare, ca un cîine credincios, Duesha, după scurt timp, se lăsă păgubaș, cu buzunarele întoarse pe dos. Bietul Steve nu mai avea credit, așa că plecă, ce-i drept, cam nervos. La vreo oră, cei doi — fericitul cîștigător și nefericitul bancher — se întîlniră în fața biroului lui Wells Fargo. Duesha, însoțit de Clem-Față-de-lup, îl coplesî pe străin cu injurii, acuzîndu-l că a trîșat. Vorbele lui Steve îi oferiră bărbosului cam o duzină de motive ca să scoată Colt-ul. Cu toate astea el dădu dovadă de înclinații neobișnuit de pașnice, mulțumindu-se cu o lovitură laterală curată, prin care îl expedie pe Duesha, ca pe o minge de baseball, direct în peretele birou-

lui. Dovedi însă și o neobișnuită prezență de spirit, căci, în timp ce, cu un ochi, îl mai urmărea pe calomniatorul zburător, cu celălalt se și uita la dreapta lui Clem, care coborîse iute ca fulgerul spre centură, apucînd prăselele pistolului cu șase focuri. Și-atunci, brațul străinului făcu aceeași mișcare, cu deosebirea că nu măi pierdu timp să scoată pistolul, ci trase direct din toc, de altfel special adaptat pentru asemenea figuri. Mai trase imediat încă două focuri, dar, după cum se văzu mai târziu, primul fusese prea de ajuns ca să facă din Clem un om mort. Totul se petrecuse cu o asemenea iuțeală, încît — îl cităm acum pe domnul Breakenridge — „domnul Dick Eagle nici n-avu timp să se ascundă după jgheabul cu apă, ci rămase, cu totul împotriva obiceiului său, pe cîmpul de bătaie“. Această observație nu era lipsită de maliciozitate, căci domnul Dick Eagle îndeplinea funcția de șerif municipal și deci nu făcea o impresie prea bună cînd își băga capul după un jgheab în clipele cînd ar fi trebuit să se găsească eroic sub ploaia de gloanțe și să împiedice lupta. Cînd Greenwood & O'Meara afluă despre moartea ingerului lor păzitor, precum și despre talentele de trăgător ale străinului bărbos, îi făcură pe loc o vizită și, după o scurtă discuție obținură ca, pentru o simbrie corespunzătoare, acesta să ocupe postul rămas orfan de pe urma lui Clem. Horace avea tot timpul impresia că-l știe pe bărbos de undeva; nu atît figura, cît privirea și glasul îi păreau cunoscute. Dar nu izbuti să-și silească memoria rebelă să-l asculte. De la necunoscut nu află nimic. Se vede treaba că avea motive temeinice să nu vorbească despre trecut. Spuse doar că-l cheamă Ted Grimpers, dar era, desigur, un nume fals. Toți însă îl respectau fără rezerve și, preschimbîndu-i numele născocit în poreclă, îi spuseră Grimpo.

Numai că tot n-am ajuns la Șerpii ăia cu clopoței. Vă rog să aveți puțină răbdare ! Iată, acuși ajungem și la ei !

Domnul Zacharias Breakenridge era un model de caracter tare ca o stîncă. De altfel, sînt convins, nimeni dintre dumneavoastră nu s-a îndoit o clipă de asta. S-a purtat doar pretutindeni ca un om de o cinste ireproșabilă. Și de aceea, așa fiind el, cînd a înțeles escrocheria lui Greenwood și O'Meara cu terenurile, și-a dat seama că e de datoria lui, adică de datoria unui gazetar incoruptibil, să pună fără milă la stîlpul infamiei această ticăloșie. Înțelept însă,

într-unul din articolele sale de fond scoase doar puțin coarnele, insinuînd printre rînduri că știe, la fel ca toți cetățenii cinstiți din Cowntown, cum se numesc tranzacțiile lui O'Meara și ce trebuie să gîndească despre domnul O'Meara însuși. Chiar și de aici vă dați seama că Horace, adevăratul instigator al întregii afaceri, a trecut pe planul doi. Ei bine, Shamus O'Meara a apreciat din plin forma cuviincios voalată a atacului, și de aceea și amenințarea sa și-a aranjat-o nu mai puțin delicat. Într-o noapte, în fața redacției *Goarnei* a izbucnit un schimb foarte aprins de focuri. Zău, s-a tras cu mult mai mult decît se întîmplă de obicei în astfel de ocazii. Și cu toate astea, cînd pistoalele au amuțit, s-a văzut că, în ciuda furiei acestui tir încrucișat, nu se vărsase nici o picătură de sînge omenesc, în schimb, fațada și, în parte, și instalațiile citadelei presei ale lui Breakenridge suferiseră pagube însemnate. A doua zi de dimineată, ca din întîmplare, O'Meara îl vizită pe Zacharias cel speriat. Dînd drumul impresionantei sale voci de bas, Shamus își exprimă prin cuvinte fierbinți regretul pentru cele pățite de ziarist și, privindu-l semnificativ în ochi, spuse că asemenea neplăceri nu trebuie să se repete. Domnul Breakenridge înțelese. Mai înțelese, de asemenea, că pentru moment nu are nici cea mai mică șansă împotriva unui rival atît de puternic. De aceea începu să aștepte, să aștepte cu răbdare ziua cînd, întărit cu adepți puternici, al căror nume nu-l cunoștea încă, va sufla în *Goarnă* semnalul ce va pune capăt hegemoniei lui O'Meara.

Dură, într-adevăr, foarte mult pînă cînd curentul năvalnic al iureșului începu să macine temeliile, aparent de nezdruncinat, ale triumviratului Greenwood, O'Meara & Syringo. În Cowntown continuau să se reverse mulțimi noi, și O'Meara nu mai putea să închirieze parcele, pentru simplul motiv că nu mai avea. Nu contase pe asemenea invazie. Și-atunci, numeroși imigranți cumpărară pămînt de la acei locuitori ai vechiului Cowntown care, cu cîtva timp în urmă, nu fuseseră interesați nici de oferta ispititoare a „colonelului“ O'Meara, nici de plantația lui de căpsuni. Așa se face că apărură grupuri de coloniști care nu depindeau nici un pic de cei doi uzurpatori. Mulți dintre ei erau tocmai felul de oameni de care avea nevoie Breakenridge în eforturile lui pure. Căci în Cowntown nu veniseră doar desperados, cartofoi și vagabonzi, cărora le priau de mi-

nune apele tulburi ale oraşelor puse în afara legii. Nu ; ancorară aici şi oameni cinstiţi, de caracter, meseriaşi paşnici, meşteşugari, negustori chibzuiţi. Aceştia erau adevăraţii civilizatori, nu întotdeauna conştienţi, dar ţinând fără excepţie după linişte şi ordine, absolut necesare desfăşurării meseriei lor. E clar că nu-i putea bucura defel dacă nişte cowboy beţi le făceau ţandări, din două în două zile, vitrinele şi ferestrele. Curînd se convinseseră că tocmai conducătorii neîncoronaţi ai Cowtown-ului, O'Meara şi Greenwood, sînt cei care aţîta cu viclenie această învălmăşeală singeroasă de samavolnicii şi fără-delegi, profitînd de tumultul ei, anevoie de cuprins cu privirea. Căci numai în asemenea condiţii puteau cîştiga cît mai mult, numai în asemenea zăpăceală îşi puteau păstra poziţia suverană. Îl mituiseră pe şerif, îi mituiseră ajutoarele, îl mituiseră pe judecător, mituiseră pe toată lumea. În Dodge, mîna puternică a legii îi silise pînă la urmă şi pe cei mai turbaţi scandalagii să-şi lase, disciplinat, la intrarea în oraş, armele în prăvălia lui Wright. Oamenii ca Masterson şi Daniels se îngrijeau de asta. Nu la fel se petreceau lucrurile în Cowtown. Aici, texanii puteau omorî o sală de dans întreagă (evident, dacă nu aparţinea lui Greenwood şi comp.), fără ca nimeni să-i tragă la răspundere. Libertatea violenţei putea fi, desigur, o armă cu două tăişuri, ameninţîndu-i şi pe cei ce o mînuiau. De aceea, Greenwood & O'Meara întreţineau o întreagă armată de ucigaşi care vegheau asupra securităţii patronilor lor. Grimpo şi Heck-Mîină-iute se aflau în fruntea lor. După cum am mai spus de cîteva ori, Horace renunţase la goana după bani şi putere, goană care-i solicita atît pe O'Meara şi pe Syringo. Pe de o parte, pasiunea nefericită pentru Winnifred îl lipsea de interesul necesar pentru asemenea murdării, şi-apoi viaţa asta plăcută, de trîndăveală într-un mediu cu care se contopise perfect, îi convenea de minune. Înfaţişarea-i aristocratică şi purtarea cavaleriească, prin care cîştiga aproape pe oricine, impuneau chiar şi femeilor care aveau oroare de cartofori, de baruri şi de viaţa destrăbălată. Soţii lor, negustori de treabă, cu feţe cinstite, îl urau pe acest ticălos elegant, totuşi puţini erau în stare să-l refuze cînd Horace, cu un gest fermecător, le oferea o ţigară scumpă de foi. „E totuşi un gentleman“, spuneau doamnele şi, în cele din urmă, obţinură să fie invitat la toate serbările, bazarele de binefacere şi seratele dansante.

Aici se prezentă ca un conviv strălucitor, înveselindu-i pe cei de față cu un amuzant program de iluzionism. În risete furtunoase, scoase din buzunarul de la piept al domnului B. R. Watkins (magazin de mobilă angro), o jartieră înfățișată de damă și transformă pantofiorul domnișoarei Winifred Breakenridge într-o turturea albă.

În timpul acesta, Zacharias Breakenridge tăcea. În gazeta sa, bineînțeles. Cerceta cu un ochi circumspect numărul mereu crescând al celor care doreau un Cowntown ordonat și civilizat. Vorbise aproape cu toți noii veniți și deci știa pe cine poate să conteze. Aștepta numai ca numărul și curajul lor să crească într-atît, încît să poată da semnalul luptei de curățare. Un singur lucru îl puneă pe gînduri. Printre cei pe care spera să se sprijine, nu era nici unul pe care să-l poată considera o personalitate conducătoare. Nici unul dintre acești cetățeni cumsecade nu avea curajul și sîngele rece necesar. El însuși nu se simțea îndeajuns de înzestrat fizic pentru o asemenea sarcină, și-apoi el se voia doar stegarul, gornistul întregii mișcări. Atunci sosi Joe. Dintr-o dată se lămurî totu, îndoiele și nesiguranța dispărură, căci conducătorul fusese găsit. Așa că, la aproape o săptămînă după venirea lui, în *Goarna* apărură un articol de fond pe care istoricii Cowntown-ului îl considerară piatra de temelie a unei ere noi.

Titlul suna astfel: *La nevoie, fiți Șerpi cu clopoței!* De data aceasta, domnul Breakenridge se preocupase în mod deosebit de ponderea și de simplitatea cumpătată a stilului. Rezultatul amintea de o predică bisericească sau de un discurs electoral al lui Theodore Roosevelt, cam undeva între acestea. Cu aproximație, cuprindea următoarele: Șarpele cu clopoței e o reptilă scîrboasă, urîță de toate creaturile. Așa-i numesc oamenii de frontieră pe pistolarii răi. Și cu toate astea, dacă răul este atît de puternic, că nu poate fi învins decît de otrava șerpilor cu clopoței, să nu ne temem să fim Șerpi cu clopoței. În Cowntown s-au cuibărit niște monștri cumpliți: Violența, Fărădelegea, Viciul — monștri care pot fi distruși numai de cea mai puternică otravă de șarpe cu clopoței. Ei bine, oricine dorește pieirea lor, da, să ia groaznica înfățișare de șarpe cu clopoței și să ucidă iute, fără scrupule...

Nu se dădea nici un nume, cu toate astea O'Meara înțelese imediat. Fața lui jovială, roșie deveni brusc dură

și cute adînci îi brăzdară fruntea, fiindcă Shamus O'Meara, cartofor și aventurier, nu-i ignora pe Șerpîi cu clopoței. De aceea chiar în după-amiaza aceleiași zile se întîlni cu Greenwood și cu Syringo în biroul său, ca să discute cu ei pe larg posibilitățile de a desființa cît mai iute și totodată cît mai discret mișcarea ce se trezea la viață. Un lucru știa sigur : această revoltă a binelui trebuie înăbușită din fașă. Și-apoi : băgărețul ziarist trebuie pedepsit pentru perfidia lui și pedepsit exemplar. Nimănui să nu-i mai dea prin cap să încerce a instaura în Cowntown altfel de ordine decît le convine domnilor Greenwood, O'Meara & Syringo. Horace se trezi într-o mare încurcătură. Nu că s-ar fi opus soluționării prin violență. Dar victima fără-delegii ce se pregătea urma să fie tatăl fetei pe care o iubea cu atît mai fără de speranță, cu cît era mai cu înverșunare respins. Numai că știrea lui Dara Shikoh despre venirea lui Joe îl scăpă de asemenea griji, fiindcă Zacharias Breakenridge trecu imediat pe planul doi. Așadar, acum ședeau cu toții în biroul lui O'Meara, ca niște statui tragice, aproape incapabili de un gînd logic. O muscă bîzîia melancolic, zburînd în conul razelor de soare care cădeau, prin geamul prăfuit, pe podea. În cele din urmă, O'Meara se ridică și, cu pas legănat, se apropie de seif. După ce descuie broasca complicată, își cufundă pînă la cot brațul într-o despărțitură de unde scoase o sticlă de coniac francezesc. Își turnă în pahar și sorbi puțin. După care, înmuind vîrful țigării aprinse în alcoolul scump, așteptă pînă cînd tutunul se îmbibă cu aroma nobilă și pufăi cu poftă. Acest fum delicios îi mai limpezi gîndurile. Își reluu poza obișnuită în fotoliu și, punîndu-și picioarele pe obligațiile ipotecare, spuse :

— Ai dreptate, Horace. Trebuie să-l lichidăm pe Limonadă, și asta imediat ! Tipul ăsta abstinent reprezintă o carte prea mare în jocul Șerpilor cu clopoței, iar noi, din păcate, nu avem în mîină o figură care să poată tăia un asemenea atu !

— Ba eu îl tai !

Toți se întoarseră. Syringo, atît de iute, atît de nervos, că răsturnă paharul cu apă minerală. Ușa se deschise larg. În dreptunghiul ei întunecat sta o fată oacheșă, cu un belșug de forme rotunde și de priviri dramatice.

Domnișoara Tornado Lou sosise în Cowntown.

O mîină grijulie frecase podeaua de ți-era mai mare dragul. De aceea te mirai de raza de soare că alunecă atît de scîrbită pe furnirul curat. După cum se părea, îi plăceau mult mai mult tapetele cu care era acoperit peretele, pe care-l luă cu asalt relativ iute, pînă se opri cu satisfacție pe o reproducere cromolitografiată reprezentînd un indian rănit de moarte care, cu mîna la gură, scoate ultimul strigăt de război, în timp ce un om al preriilor, victorios, stă în scări și urmărește încordat ultimele clipe ale dușmanului său.

Joe, convalescent de cîteva zile în îmbrățișarea unei sofale respectabile, înmormîntase definitiv *Pompeiul* lui Bulwer sub lava Vezuviului. Inchise cartea, își întinse ușor membrele-i de convalescent și, uitîndu-se la rază, deduse din poziția ei că e aproximativ ora cinci. După care începu să privească în gol, cu o expresie neverosimil de năîngă, dovedind o totală absență a spiritului. Căci acesta plecase într-o lungă plimbare cu domnișoara Breakenridge. În acea dimineață, Winnifred își luase rămas bun de la Joe printr-un sărut înduioșător și nespus de pudic, chiar dacă-și părăsea iubitul numai pentru patruzeci și opt de ore, și nici alea întregi. Răspundea astfel invitației unui partizan înfocat al tatălui ei, domnul Pete Schnitzelbaum, un jovial fermier neamț, și plecaseră împreună la ranch-ul lui, aflat la numai cîteva mile depărtare, de unde spera să se întoarcă chiar a doua zi, încărcată de darurile pămîntului cu care natura înzestrase din belșug terenurile lui Schnitzelbaum. Căci nu se îndoia că fermierul va fi la înălțime.

Acum probabil se plimbă printre pașnicile văcuțe, mîngîindu-le blind frunțile late, privind atentă în ochii lor înțelepți și ascultînd cu înțelegere mugetul lor poetic, gîndea Joe, ușor înduioșat.

Cioc, cioc !

Un ciocănit apăsător în geam îl tulbură din gîndurile-i duioase. Se uită și văzu un chip urît, cu nasul lipit de geam.

— *Señor* Joe ! *Señor* Joe ! ajunse pînă la el un glas îngrijorat.

Cu pasul încă nesigur, Joe se apropie de fereastră și o deschise. În fața lui, într-un *poncho* rupt și decolorat, se afla un mexican corcit, acoperit din creștet pînă-n tălpi

de praful stîrnit de goana calului. Șiroaie de transpirație i se prelingeau pe fruntea murdară.

— *Señor Joe* ! șuieră, sleit de puteri. Cu domnișoara Winnifred e de rău ! Au atacat-o, au răpit-o ! Am văzut cu ochii mei !...

Dintr-o săritură, Joe fu la ușă și îl trase pe metis înăuntru.

Intr-o clipă află totul.

UN FINAL ZGUDUITOR

Cîteva clipe, licăririle amurgului se mistuiră în negură ; apoi ziua se stinse și noaptea o îngropă. Lumînarea pe jumătate arsă, înfiptă într-o sticlă, arunca o lumină mohorîtă în interiorul colibeii din pămînt roșiatic. Singurul zgomot care însuflețea liniștea acestei încăperi era plesnetul cărților de joc, căci cei patru jucători așezați în jurul mesei din scînduri grosolane nu scoteau o vorbă. Din cînd în cînd se simțea o adiere ușoară de vînt. Atunci flacăra tristă a lumînării de seu începea să pîlpîie și pe pereți dansau umbrele sombrero-urilor ascuțite care acopereau capetele acelor bărbați tăcuți, de parcă i-ar fi scuturat brusc frigurile. După care, totul amorțea din nou și norul de fum de țigară ce plutea deasupra mesei încremenea și el, preschimbîndu-se într-un fel de baldachiu misterios.

Dincolo de prispă se auziră foșnind degetele fantomatice ale vîntului de noapte ; un mexican ciupit de vărsat ridică brusc capul și privi țintă în întuneric. Spaima îi holbase ochii migdalați. Grimpo îl privi scîrbit o clipă, după care trînti cărțile pe masă.

— La dracu, curajoși tovarăși mi-am mai ales ! bombăni el, cu o expresie disprețuitoare pe față, în măsura în care barba lui ca o pădure virgină dezvăluia vreo expresie.

Dar omul ciupit de vărsat îl privi cu îngrijorare.

— *Señor Joe* poate să sosească dintr-o clipă în alta, *cápitano*, și noi jucăm monte de parcă l-am fi îngropat la douăzeci de picioare sub pămînt. *Valgame Dios*, asta-i

dracu gol ! Nici nu m-aş mira dacă ar sări acum din cărţile astea !

Cel de-al treilea jucător îşi ridică privirea din cărţile lui şi se uită neîncrezător la cartea pe care mexicanul ciupit de vărsat o suspecta atîta. Sombrero-ul de pe capul acestui om, brodat cu aur şi împodobit cu ciucuri, ieşise desigur din atelierul unui meşteşugar mexican renumit. Trăsăturile feţei lui însă trădau o origine pur yankee. Omul acesta se numea Dick Hammond, alias Fantele, şi avea un trecut glorios. Cu ani în urmă lucrase cu succes ca „agent rutier“, împreună cu celebrul Henry Plumer şi, la Alder Goulch, scăpase ca prin urechile acului de spînzurătoare. Cînd se convinse că e absolut imposibil ca Joe Limonadă să sară din cartea respectivă, îl repezi furios pe mexican :

— Ce tot te miorlăi, Manuel ? Dacă Grimpo te-ar fi trimis pe tine după Joe, te-asigur că n-am fi stat aşa de liniştiţi. Dar Jesus e mai deştept ca un apaş. Nici unul dintre noi n-ar lucra mai bine !

Telesfor Gabillondo, ultimul membru al acestui careu, cu faţa lui prelungă de şobolan, cu ochii mici şi cu mustăcioara obraznică, semăna cu un criminal de profesie. De altminteri, părerile lui coincideau surprinzător cu această înfăţişare.

— Ce facem atîta caz de individul ăsta, *amigos* ? De ce trebuie să-l prindem viu ? Parcă Jesus n-ar putea să-i lipească la iuţeală cămaşa de omoplaţi cu o lovitură de cuţit ? Doar ştie să-l mînuiască ! La Nogeles a spintecat doi vameşi cît ai zice peşte !

— Aşa-i — zise Grimpo — numai că eu îl vreau viu. Am motivele mele. Şi nu numai eu. De altfel, te asigur, Telesfor, că prafurile alea ar adormi şi un armăsar dus în peţit. Şi pe urmă, chiar dacă nu s-ar prinde, deşi nu e cazul, afară stă Jeff, care ne-ar fi anunţat sosirea blestematului de Limonadă !

— *Quién sabe, compadre, quién sabe*¹ ! Nu că mi-ar fi frică, dar n-o să fiu liniştit pînă cînd...

Urletul sfîşietor al unui şacal izbucni în noapte. Chipul lui Manuel deveni cenuşiu, dar şi Grimpo părea încordat. Se priviră unul pe celălalt, ţinîndu-şi răsufarea. Şacalul urlă iar şi muşchii de pe faţa lui Grimpo se destinseră.

¹ Cine ştie, cumetre, cine ştie ! (în limba spaniolă în text). (n.t.)

— Totul e-n ordine, vine un prieten ! spuse Dick Hammond și dădu drumul pe nări la două caiere fine de fum de țigară.

Toți priveau țintă spre ușă, în timp ce de afară se apropiau pași mărunți. În cele din urmă clanța tăcâni și înăuntru pătrunse o siluetă învăluită din cap și pînă-n picioare într-o pătură indiană de un purpuriu-închis. Pătura lunecă la pămînt și, în fața ucigașilor uluiți, apăru Tornado Lou, cu un coșuleț frumos în mîna stîngă. Pielea ei ca laptele strălucea ușor pe fondul rochiei de culoare închisă, sîinii, atît cît se vedeau din decolteu, se ridicau și coborau, căci mersul grăbit agitase acest bust splendid. O priveau ca prostiți. Chiar dacă Grimpo știa că ideea acestei capcane rușinoase se născuse în capul ei, curajul fetei îl uluia. S-o pornești noaptea prin niște locuri atît de neprimitoare, de unde poate să răsară în orice clipă o ceată de apași turbați, e mult prea mult pentru o fată lipsită de apărare, oricît ar valora ea. Lou, văzînd mirarea acestor vulpoi bătrîni, rîse cu glasul ei tulburător de altistă și se apropie de masă cu un pas care-i făcu pe bărbați să uite orice teamă.

— Bună seara, băieți ! Ce vă uitați așa disperați la mine, de parc-aș fi un mînz cu opt picioare ? Doar am dreptul să vin aici, nu ? Planul a încolțit în capul meu !

Nimeni nu-i contestă fetei acest drept ; tăceau cu toții. Grimpo o privea cu admirație stînjenită, scărpinîndu-se în barbă, în timp ce Telesfor Gabillondo o dezbrăca din priviri și de ultimul veșmînt, fără să-i pese că e destul de frig, ceea ce, zău, era cam urît din partea lui.

De altfel, și Dick Hammond, și Manuel Luna semănau cu niște motani pofticioși. Lou puse între timp coșulețul pe masă și scoase din el o sticlă mare cu limonadă Kola-koka. Se uită apoi strengărește la bandiți, pe care apariția acestei băuturi nu-i făcu să arate mai deștepți.

— Asta-i din partea lui Horace — spuse ea. După o dușcă, pocnitorile vă sar singure în mînă !

— Ce glumă proastă mai e și asta ? mîrii Grimpo, fără să se atingă de sticlă.

În schimb, Telesfor Gabillondo o înșfăcă, îi sparse fără șovăială gîtul și o mirosi. Sprîncenele lui ca smoala se ridicară uimite. Duse imediat sticla la gură și mișcările mărului lui Adam trădau că trăsese o dușcă zdravănă.

— San Jago di Compostella ! ! strigă entuziasmat, ștergîndu-și cu dosul palmei gura. N-am mai băut nici-odată un brandy așa grozav ! Asta vine direct din pivnițele particulare ale lui *señor* Greenwood !

— Eh, nici nu m-ating de ea ! mormăi Grimpo, privind sticla cu aceeași neîncredere. Cunosce eu glumele lui Greenwood. Pun capul că în sticlă e purgativ ! Ucigașul avea motive serioase să vorbească așa. Nu putea să-i ierte lui Horace că-l făcuse de rîs în fața fetelor de la *Elyseum*, scoțîndu-i din tocul revolverului un scutec de copil. Pe urmă privi din nou spre fată. Vreți să rămîneți pînă la sfîrșit, domnișoară Lou ? Ce se va petrece aici peste cîteva ceasuri nu-i un spectacol potrivit pentru ochii unei fete !

Fața Lolei deveni brusc ciudat de dură. Pomeții îi ieșiră în relief și în ochi i se aprinse o văpaie tristă.

— E un lucru pe care dumneata nu-l poți înțelege, Grimpo ! șopti ea. Nu știi ce înseamnă o inimă de femeie respinsă !

Așa cum stătea acum aici, posomorită și prevestind parcă numai rele, oferea totuși o imagine minunată, chiar dacă diferită de cea obișnuită. Zeița răzbunării sau cam așa ceva. În special latinii prezenți știură să prețuiască această frumusețe crîncenă.

— *Por Dios*, asta zic și eu *muchacha* ! strecură *señor* Gabillondo printre dinți, reîncepînd poate pentru a cincea oară dezbrăcatul imaginar, de data asta însă cu o anumită doză de respect pios.

Deodată încremeniră cu toții. Și totuși nici unul dintre ei n-ar fi fost în stare să descrie exact zgomotul pe care-l auziseră sau, mai bine zis, pe care își închipuiau că l-au auzit. Fusesse vîntul, ființă sau duh ? Ca la comandă, în mîinile lor apărură pistoalele. În cele din urmă Grimpo, lovind ușa cu piciorul, mai-mai s-o smulgă din țîțîni, se opri cutezător în prag, cu arătătoarele pe trăgaciurile Colt-urilor.

— *Quién es ? Quién es ?* Cine e ? strigă răgușit.

Nimic... Doar vîntul nopții se strecură tîlhărește prin frunzele de *mosquito*.

După care se lăsă din nou tăcerea.

Cînd Grimpo se întoarse, Manuel Luna continua să bolborosească rugăciuni. Tornado Lou aruncă o privire disprețuitoare peste fețele lor palide.

— Zău, băieți — rîse ea, caustic — n-am mai văzut o asemenea colecție de piftii și de inimi de iepure !

Grimpo rămăsese cu ochii căscați și cu pistoalele în mînă. În cele din urmă, cu un gest de maestru, le vîrî în tocuri.

— Lou are dreptate ! mîrîi el. Cred că erau doar ghimp-pii de cactus în vîntul nopții...

Dar tonul calm al vocii lui părea cam silit.

Vaierul viclean nu se mai auzi, cu toate astea simțiră cu toții cum atmosfera, din ce în ce mai apăsătoare, îi strînge de gît și le paralizează spiritele, călite, de altfel, în băile primejdiilor de moarte. Noaptea vicleană îi învăluia cu firele de păianjen, din ce în ce mai dese, ale fricii. Da, ceva înspăimîntător plutea în aer, sub tavanul scund, în lumina roșiatică a lumînării mohorîte.

— Cred că ar cam fi timpul să-l aducă — șopti Dick Hammond, nemaiîndrăznind să vorbească cu glas tare.

Și cu toate astea, șoapta lui se vede că fu auzită.

Ușa zbură în lături cu un zgomot infernal și în odaie căzu, icnind înăbușit, un pachet lunguiet. Era santinela Jeff, cu mîinile legate, cu gura astupată, o biată masă inertă care nu mai avea aproape nimic comun cu temutul Jeff Hollister, tîlhar de trenuri și ucigaș. Iar deasupra lui se afla Joe Limonadă... Cu picioarele larg desfăcute, cu pistoalele Smith & Wesson amenințătoare în mîini el se profila în întunericul nopții ca o nobilă statuie. Chiar în clipa aceea, ochii lui Grimpo căzură pe pistolul barosan pe care Joe îl avea vîrît la cingătoare. Aducea puțin cu un model vechi de revolver marinăresc, dar această asemănare se limita numai la cîteva detalii exterioare.

— Bună seara ! spuse Joe, amabil, fără să aplece însă gurile amenințătoare ale armelor ce nu știau ce-i greșeala. Ce-i asta, ridicați singuri mîinile ? Fie, n-am cum să vă împiedic. Regret profund, doamnă și domnilor, că trebuie să pătrund neinvitat în societatea dumneavoastră. O, iertați-mă, uitasem, m-ați invitat dumneavoastră, domnișoară Lou, deși am aflat-o abia la jumătatea drumului. Zău că mi-e rușine cînd mă gîndesc că solul dumneavoastră a plătit această fermecătoare destăinuire cu un cucui de toată frumusețea. Dar pot să v-asigur că acest cucui îi vine de minune lui señor Jesus Chavez. Ce minunat își schimbă culorile ! Zău, bunul Jesus a avut

ghinion, și voi, o dată cu el. Mi-a fost de ajuns să înghit un gît din băutura lui răcoritoare, ca să-mi dau seama ce intenții are. Fiindcă eu băusem înainte un pahar de limonadă Kolakoka, ori limonada Kolakoka, după cum desigur știți, îți ascute al naibii gustul. Ca și celelalte simțuri, de altfel. Dacă prietenul vostru Jeff ar fi știut lucrul ăsta, n-ar fi fost nevoit să zacă aici atît de dizgrațics, semănînd mai degrabă cu o gogoasă de vierme de mătase decît cu un adevărat pistolar. Dar destul cu gluma ! Domnișoară, luați-le domnilor pocnitorile și puneți-le frumos în fața mea. Repede, vă rog !

Scăpăra de sarcasm acest Limonadă, ca un foc de artificii la o sărbătoare națională. Toți se zgîiau la el, fascinați. Numai că în privirea lui Tornado Lou era ceva în plus. Setea de răzbunare neostoită ar fi trebuit s-o umple de furie turbată. O știa prea bine, dar cu toate astea, în sinea ei simțea o mulțumire deosebită că lucrurile se petrecuseră atît de neașteptat. „Ce înseamnă asta ?“ își întrebă ea inima și inima îi răspunse : „Să mă prefac într-o bucată de brînză de Olanda dacă nu-l iubesc și-acum pe băiatul ăsta minunat !“

Așadar, în timp ce Lou, ascultătoare, scotea pistoalele din tocurile bărbaților (ce-și roteau furioși ochii holbați), Joe, zîmbind suveran, rătăci cu privirea prin colibă. În cele din urmă, ochii lui se odihniră pe sticla de limonadă Kolakoka. Evident că această descoperire înseamnă chipul lui nobil, cu o expresie de extaz.

— Zău, domnilor, văd că v-ați pregătit pentru vizita mea !

Cu aceste cuvinte, rostite pe un ton plin de ironie cuceritoare, ridică sticla pentru un toast batjocoritor :

— Pistolariilor, îmi cunoașteți deviza ! Cel puțin una pe zi ! ! ! Ei bine, în sănătatea voastră !

Lou vru să scoată un strigăt, dar era prea tîrziu. Buzele trăgătorului nici nu atinseseră încă brandy-ul lui Horace, că el se și prăbuși la pămînt, învins numai de vaporii de alcool.

Căzu de dudui pămîntul și armura zăngăni pe el.

Nu, nu-i deloc pompos să citezi acest vers din Iliada, cu prilejul căderii unui asemenea erou, chiar dacă pămîntul n-a duduit și dacă funcția de armură zăngănitoare a ocupat-o sticla, care zbură pe pardoseala bătătorită, cu un zgomot mai puțin de efect.

În cîteva secunde, Joe fu dezarmat și legat fedeleș. Și în timp ce flacăra lumînării continua să pîlpiie, mișcată de atîta curent, Grimpó îl întrebă pe Manuel Luna :

— N-ai uitat briciul și săpunul de ras ?

— Nu, *señor* !

O grimasă de bucurie diabolică schimonosi fața ucigașului. Se vedea după mustăți...

Un copac rămuros, uscat se înălța chiar la marginea limbii de pămînt stîncos. De aceea crengile lui desfrunzite se oglindeau nemișcate în apele întunecate ale Iazului negru. Doar din cînd în cînd o înfiorare tainică învolutura fața apei, și-atunci toți cîți o vedeau își făceau semnul crucii căci știau ce înseamnă acea învoluturare : una din vestitele lipitori-tigru tulbura apele, în căutarea prăzii. Da, miriade — nu, chiar miriade nu, dar zeci de mii de asemenea vietuitoare cumplite, cuprinse în încrengătura viermilor inelați, populau Iazul negru. Vai de ființa care venea în contact cu gurile lor reci : în cîteva clipe era stoarsă ca o lămîie !

Dar să ne întoarcem mai bine la copacul de pe marginea limbii de pămînt. Aidoma unui schelet de balaur, el își întindea jalnic brațele moarte, noduroase ale ramurilor, de pe care ultima frunză și-a luat de mult zborul. Ei, și tocmai de acest schelet dezgustător e priponit Joe Limonadă, cu legături atît de strașnice, încît nu e în stare să miște nici măcar un deget. Ucigașii o știu și de aceea, în bătaie de joc, i-au pus din nou în tocuri pistoalele Smith & Wesson și, la cingătoare, i-au vîrît pistolul acela deosebit, în care cititorii mai perspicace au recunoscut poate straniul produs al unchiului chel.

Bineînțeles că eroul nostru nu mișcă o geană, deși știe că temnicerii lui îi pregătesc ceva cumplit. În timpul acesta, ticăloșii fumează și-si bat joc de captivul fără apărare.

E ușor să glumiți, domnilor ! Numai că nu-i vedem aici nici pe Grimpó, nici pe Tornado Lou. Dar cum ucigașii nu-i caută, înseamnă că totul e în ordine.

— La ce bun toate astea, *compadre* ? îl întreabă Gabillondo pe Dick Hammond, arătîndu-i o claie de fîn, așezată ceva mai încolo.

Cel întrebat răspunde :

— Cum l-am expediat pe Joe Limonadă în saloon-urile din cer, Grimpó dă foc stogului ; ăsta e semnalul pentru domnul O'Meara, care, după aceea, va proceda în consecință.

— Pe mine, *amigos*, m-ar interesa să știu — spune ciupitul de vărsat Manuel Luna — de ce a trebuit să-i ascut briciul și să-i încălzesc de dimineață apa de bărbierit lui *señor* Grimpó ? Nici nu se-atinge de barbă, așa că ce-o să bărbierească ?

Întrebarea rămase fără răspuns.

Ușa colibei scîrții și, în prag, apăru un bărbat. Am fi spus : Grimpó, dar omul acesta împrumutase de la sus-numitul doar silueta și hainele. Esențialul, chipul, nu-i aparținea lui Grimpó. Avem de-a face cu un chip ras, rece, cu buze crude și cu maxilare puternice. Necunoscutul se apropie și, în clipa aceea Joe mișcă toate genele, și le mișcă zdravăn, nu glumă.

— Billy Brooks ! șopti el, uluit.

— Da, pistolarele, Billy Brooks ! Am jurat că briciul nu-mi va atinge bărbia pînă nu va sosi clipa răzbunării ! hohoti bărbatul ras, în care recunoaștem acum și noi pe ucigașul din Powderville, lăsat fără pantaloni.

Se apropie tot mai mult, cu un pai între dinți, cu degetul mare vîrît la brîu, pînă ajunse dinaintea lui Limonadă. În rîndurile ucigașilor, rumoare, uimire etc. Grimpó-Brooks, continuînd să sugă paiul, studiază amănunțit chipul trăgătorului, pare însă cam plictisit, negăsind ceea ce spera să găsească, și anume expresia palidă a spaimii. Se uită deci peste umărul lui, la suprafața iazului, și vede cum apa mișună de umbre funeste. Atunci un zîmbet dezgustător îi strîmbă gura și se adresează tovarășilor lui, care între timp îi aflaseră identitatea :

— Pe toți dracii ! Nu le prea invidiez azi pe lipitorile noastre pentru micul lor dejun. Cred că sîngele îmbibat de limonadă al acestui ageamiu nu e delicată pentru aceste făpturi fermecătoare. Ha-ha-ha !

Rînji, de parcă ar fi spus cine știe ce glumă bună, iar Jeff Hollister, Dick Hammond, Telesfor Gabillondo și Manuel Luna rîseră cu perversitate.

Numai că Brooks, ațintindu-și ochii arzînd de ură asupra chipului prizonierului, continuă să facă risipă de ironie ieftină :

— E clar c-o să mă străduiesc să am și eu partea mea, nu numai lipitorile ! Mai întâi am să-ți demonstrez că și eu mă pricep un pic la pistoale. Atunci, la Powderville, m-ai lăsat fără centură și fără pantaloni. Te rog doar să mă ierți dacă, din acest punct de vedere, eu o să fiu ceva mai concret, ca să zic așa. Așadar, mai întâi am să-ți împuşc urechile, după aia nasul și așa mai departe, pînă te rotunjesc frumuşel. Dar și după aceea ai să mai fii destul de conștient, ca să-ți dai seama cît de plăcută e situația în care te afli ! Așa că o să-ți răcorim puțin capul în Iazul negru, și gurițele acestor adorabile viețuitoare te vor întâmpina cu sărutări atît de arzătoare, încît o să ți se pară că te afli în al șaptelea cer. Și chiar acolo ai să și nimeresti într-o clipă, stimabile pistolar, de asta nu mă îndoiesc ! Zicînd acestea, Grimpo prinse nasul lui Limonadă între degetul mare și arătător și-l răsuci puternic. Ce lucru îngrozitor ! Dar și altfel situația era a naibii de neplăcută pentru Joe, căci Grimpo, aplecîndu-se amenințător spre el, îl scuipă în obraz. În cele din urmă se îndepărtă cu cîtiva pași. Atenție ! miorlăi dulceag. Începem cu urechiușa stîngă !

Încet, teribil de încet, Grimpo scoase Colt-ul, apoi, controlîndu-i cu grijă mecanismul, căci intenționa să prelungească cît mai mult chinurile prizonierului, începu să ochească cu gravitatea unui concurent la un concurs de tir care are destul timp la dispoziție. Nimeni nu sufla. Acum cătarea Colt-ului acoperea exact urechea stîngă a victimei. Impuşcătura putea răsuna din clipă în clipă. Ce momente de groază... Sigur că numai cititorul care-și păstrează credința mișcătoare în *happy end*¹ poate rămîne liniștit.

Deodată Grimpo lăasă arma în jos. Privindu-l pe Joe cu ironie malițioasă, învîrți de cîteva ori Colt-ul în jurul arătătorului și-i dădu drumul în toc, apoi, cu pași infinit de înceți, se apropie de Limonadă, cu privirea atîntită la briul lui.

— Hm, ai venit la noi înarmat pînă-n dinți, pistoale — mîrîi, privind colecția de arme de foc ale trăgătorului. Ai trei pocnitori, nici mai mult, nici mai puțin. Atunci ai tras în mine cu armele mele. Ei bine, o să fiu atît de mărinimos și o să renunț la avantajele Colt-uri-

¹ Sfîrșit fericit (în limba engleză în text). (n.t.)

lor mele, cu care știu să trag și pe-ntuneric, ca să folosesc ceva din artileria ta. De pildă, pe ăsta !

Zicînd aceasta, îi scoase de la cingătoare pistolul lui Bud și, dînd mirat din cap, începu să studieze unele amănunte neobișnuite ale mecanismului armei. După care își reluă plastica poziție inițială și ochi din nou urechea stîngă a prizonierului. Observă atunci că Joe fluieră liniștit, de parcă tocmai ar fi încheiat cu soarta un contract bilateral pentru alți cîțiva zeci de ani de viață liniștită. Acest lucru, se-nțelege, îl înfurie pe Grimpo ; aplecă arma și privi neîncrezător în jur, ca să afle cauzele care-l făceau pe Joe să fie atît de lipsit de griji (și pe care, de altfel, noi le știm prea bine). Dar nu văzu nimic. Ochi deci din nou, și în clipa aceea auzi scîrțîitul ușii colibei și un glas de femeie plîngînd cu suspine. Cu toate că știa cine e, întoarse capul și strivi între dinți o înjurătură scîrboasă.

Domnișoara Tornado Lou, cu ochii înroșiți de plîns, se apropie încet dar sigur. Amărăciunea îi dădea o măreție aproape antică.

Oricine a fost străpuns măcar o dată de săgeata lui Amor poate înțelege transformarea ce se petrecuse în noaptea aceea în inima ei. Chiar din clipa cînd îl văzuse pe Joe legat fedeleș lîngă Jeff, își dăduse seama că dragostea, dragostea neîmpărtășită fusese aceea care-o mînase spre fapte atît de cumplite. Da, numai o inimă jignită putuse să-l momească pe Joe Limonadă într-o capcană atît de groaznică. Restul nopții plînsese cu suspine într-un colț al colibei, spre marea supărare a lui Grimpo. Acesta, ce-i drept, respecta doamna din Lola, dar ar fi preferat s-o trimită la toți dracii, căci smiorcăitul ei îl călca pe nervi. De aceea răsufală ușurat cînd, spre dimineață, Lou căzu într-o amorțeală apatică și pe urmă adormi. În timp ce dormea, bandiții îl readuseră pe Joe în simțiri, vărsînd peste el un hîrdău cu apă rece, după care, maltratîndu-l ușor, îl instalară definitiv lîngă copac ; sperau să-l lichideze pe eroul nostru înainte de trezirea fetei. Vă puteți da seama ce plictisit fu Grimpo cînd zări persoana a cărei prezență nu putea contribui la mersul lin al execuției. De altminteri, cele ce urmară au dovedit că prevăzuse corect. După cum am mai amintit, fata se apropie încet. Deodată însă, scoțînd un strigăt, parcurse iute ca vîntul distanța care o mai despărțea de Joe și i se aruncă la picioare.

— Iubitule, mă poți oare ierta ? întrebă ea printre sughițuri, îmbrățișându-i cizmele nelustruite.

Un zîmbet aproape nepămîntesc luminează chipul pistolarului cînd spuse :

— Biată copilă, te iert !

O asemenea doză de mărinimie zdruncină și ultimele regiuni nezdruncinate încă ale sufletului Lolei.

— Acest om nobil mă iartă ! șopti ea, în timp ce două lacrimi fierbinți i se prelingeau pe obrajii chinuiți.

Numai că atunci o părăsire și ultimele puteri și, spre bucuria diabolică a lui Grimpó, leșină.

— Cu atît mai bine pentru noi ! mugi ucigașul, cerînd cu un gest nemaipomenit de grosolan ca acest corp nespulșat de frumos, chiar dacă lipsit de cunoștință, să fie tras deoparte.

Dick și Manuel o traseră deci pe Lola ceva mai încolo, în timp ce Grimpó-Brooks ochi din nou, convins că acum nimic nu mai poate sta în calea gloanțelor lui. Bandiții, aproape nemișcați, de o parte și de alta a șefului lor, nu-și luau ochii de la chipul lui Limonadă, hotărîți să se bucure din plin de chinurile morții lui. Dar nu avură parte de această bucurie, căci Joe îi privea atît de amabil și liniștit, de parcă ar fi venit la el cu flori și tortă cu lumînări, să-l felicite de ziua lui.

Iar Grimpó continua să ochească. Încet, foarte încet, apăsă pe trăgaciul acelei arme ciudate...

Bum !

Dick Hammond, care se afla la numai cîțiva pași de Colt-ul lui Brooks, căzu fără să scoată un sunet, cu o gaură în frunte. Pistolul miraculos al lui Bud își începuse deci treaba. Manuel Luna, cenușiu la față, privea cu ochii holbați la Dick mort.

Bum !

Cel de-al doilea glonț din revolverul unchiului îi străbătu tîmpla. Grimpó, prea preocupat de urechea stîngă a eroului nostru, care, în ciuda țintirii exacte, nu-și părăsea locul, nu băgă de seamă masacrul de lîngă el. Ochi deci cu și mai mare grijă, sprijinindu-și dreapta cu stînga, și trase două focuri, unul după altul. Jeff Hollister, cu artera jugulară ciuruită, se clătină și căzu peste Telesfor Gabillondo, căruia al patrulea glonț i se oprise în inimă. Mexicanul, cu un schelălăit groaznic, se pră-

buși pe stogul de fîn, al cărui fum urma să vestească moartea lui Limonadă. Țigara aprinsă îi alunecă din gură și căzu pe paiele uscate.

Abia strigătul lui Gabillondo atrase atenția lui Grimpó. Înfrîntoarea hecatombă pe care acesta o văzu îi îngheță și trupul, și sufletul. Se zgîi o clipă la cadavrele tovarășilor săi, după care își aținti iar ochii injectați asupra lui Joe, care rîdea malițios. Furia cumplită care-l cuprinsese îi împiedică din nou limba în gură, așa că începu să se bîlbîie ca atunci, în barul din Powderville, cînd îl culcase pe domnul Bushman definitiv în poziție orizontală.

— Di-di-diavole, nu mă du-du-duci tu pe mi-mi-mine cu far-far-farmecele tale ! Poc-poc-pocnitorile me-me-mele n-or să as-as-asculte de vră-vră-vrăjile tale !

Zicînd acestea, azvîrli pistolul lui Bud în iaz și scoase Colt-urile din toc. Dar în clipa aceea, în spatele lui răsună o împușcătură și Brooks lăsă arma din mînă, înfigîndu-și degetele în pieptul găurit. Tornado Lou, strîngînd convulsiv cu amîndouă mîinile un pistol de pe a cărui țevă mai ieșea un fum înecăcios, îl privea cu ochii holbați. Își revenise din leșin cu cîteva clipe în urmă. Situația precară în care se afla Joe îi dădu un curaj neobișnuit, drept care scoase pistolul din centura celui mai apropiat cadavru și, trăgînd iute, puse capăt uneltirilor lui Grimpó.

Ticălosul avu parte de o moarte cumplită, exact așa cum merita după mîrșava lui viață. Poticnindu-se, horcîind și chelălăind, porni spre prizonier și poate că l-ar fi strîns de gît cu mîinile lui dacă nu l-ar fi lăsat și ultimele puteri, așa că, clătinîndu-se grotesc, zbură peste marginea stîncii, cu un urlet înfrîntor, direct în iaz. Nici nu se stinsese încă plescăitul, că o foială înfrîntoare începu să agite fața apei. Mii de umbre întunecate, șerpuitoare, năvăliră din toate părțile și într-o secundă îl traseră pe muribund la fund. Zgomotele dezgustătoare, suptul și clefăitul, dădeau mărturie cumplită despre pieirea lui Grimpó cel setos de sînge.

Între timp, Tornado Lou tăia cu cuțitul lui Telesfor ultima funie care-l mai lega pe pistolar și acesta îi căzu în brațe, nu din motive erotice, ci cu totul de altă natură, mai exact spus, tehnice. Membrele, strîns și îndelung legate, îi înțepeniseră așa de rău, că nu-și mai simțea picioarele. De altfel, trecu o bucată bună de vreme pînă să fie în stare să se miște. Între timp, lipito-

rule-tigru, făcându-și datoria, se adunaseră pe fundul iazului, ca în mîlul moale să dea trupurilor ghiftuite după dineul grozav odihna binemeritată. Așa că, atunci cînd Joe privi suprafața apei, văzu plutind doar o coajă fără sînge, dezumflată, semănînd cu o bășică ce se bălăbănea grotesc în hainele celui care se numise Brooks sau Grimpó. „Zău — gîndi el, sprijinindu-și trupul slăbit de umărul Lolei — iată un spectacol pentru niște nervi de oțel! Bine că-i am!” După care, înclinîndu-se în fața maiestății morții, își scoase pălăria și, privind rămășițele pămîntești ale ucigașului, azvîrlite încolo și înapoi de jocul valurilor, mormăi emoționat:

— L-au supt! În cele din urmă își întoarse privirea de la priveliștea aceea atît de tristă și abia atunci își dădu cu adevărat seama de prezența și rolul Lolei. Domnișoară, mi-ai salvat viața! îi spuse amabil fetei, care lăsă pe dată ochii în jos, bătînd din aripioarele genelor lungi și dese, hrănite artificial cu minunatul preparat „Genol”.

— Nu mă face să mă rușinez, mare și nobil domn! spuse ea încet. După care ridică spre el privirea ei fierbinte și pură. Uit-o pe vechea Tornado Lou! continuă ea. A murit azi de dimineață, o dată cu acești tîlhari, ca să se nască o alta, mai bună!

O strîngere de mînă recunoscătoare din partea lui Joe o asigură cel mai bine de iertare. Abia atunci auziră amîndoi un trosnet ușor, căruia nu-i dăduseră pînă atunci nici o atenție. Privind spre locul de unde venea, văzură cum arde stogul de paie aprins de țigara lui Gabillondo. Flacăra luminoasă arunca limbi roșii-aurii în aerul calm, înălțînd sus, deasupra stîncii, o coloană de fum albicios.

Deci flacăra luminoasă arunca limbi roșii-aurii în aerul calm, înălțînd sus, deasupra stîncii, o coloană de fum albicios.

La depărtare de o milă, în crăpătura unei stînci de bazalt, stătea chircit un om înfășurat pînă la bărbie într-un *poncho* cu falduri mari. De îndată ce zări fumul, aruncă țigara și, lăsîndu-se să alunece pe panta cu pietriș, nimeri pe spinarea unui sforăitor cal pestriț. Îi înfipse cu atîta energie pîntenii în burtă, încît bietul animal țîșni din loc, de parcă i-ar fi pomenit de abator.

Nu trecu mult și călărețul se și afla în fața lui O'Meara, anunțînd rezultatul pîndei lui. Bătrînul escroc

se bucură ca un copil. Ce mai spectacol ! Şi Syringo, clipind mulţumit în dosul ochelarilor, îşi mîngîie satisfăcut bărbia prelungă de cămătar. Se înţelege, cel mai mult se bucură Horace, chiar dacă îşi manifestă încîntarea într-un chip cît se poate de decent. Pe lîngă altele, îl bucura şi faptul că felul în care se făcuse această treabă murdară o scutise pe fiica ziaristului de orice necaz. Căci atacul asupra fetei existase doar în spusele metisului Jesus, în realitate pe domnişoara Winnifred n-o supăraseră nimeni în drumul ei spre ferma lui Schnitzelbaum. Horace, desigur, nu cunoştea profunzimea durerii pe care o simţise fata cînd, la întoarcere, nu-şi mai găsisese iubitul, chiar dacă scotocise casa începînd cu şifonierele şi isprăvind cu coşul pentru hîrtii. Nu cumva, tulburat de soarta tragică a Pompeiului, s'ê dusesese să se liniştească în mijlocul încăierărilor de stradă ? Dar să lăsăm teoretizările goale !

Aşadar, cînd acest viclean brelan dădu frîu liber, printr-o colecţie de zgomote şi gesturi, bucuriei sale la meartea lui Limonadă, O'Meara se ridică şi spuse :

— Ei bine, să pornim acum la vînătoare şi să vînam Şerpîi cu clopoţei ! Îi făcu apoi un semn lui Dara Shikoh, care, ca un secretar perfect ce era, nu stătea decît în umbra stăpînilor săi, în măsura în care nu vîna ultimele noutăţi : Iar dumneata, profesore, cheamă-i imediat pe Heck-Mîină-iute, Alf Schneider şi Charlie Zurta !

— Ei bine — şuieră Syringo, ştergîndu-şi ochelarii cu o batistă uriaşă — acum o să mă cufund din nou, netulburat, în ipotecile lui Strömsen, care ne vor îmbogăţi probabil cu ferma tîmpitului ăluia de suedez !

— Bine că mi-ai spus ! strigă O'Meara. Asta îmi aminteşte că e cazul să termin chiar acum cu încăpăţînatul de O'Connor. Şandramaua lui e ruşinea străzii noastre !

— Splendid ! spuse Horace, aprinzîndu-i lui O'Meara trabucul pe care tocmai i-l oferise. Şi eu, fiindcă am scăpat de griji, mă pot duce liniştit la picnicul la care m-au invitat doamnele din societatea dramatică Haggard.

Zicînd acestea, plecă să-şi pună redingota de scamator, prevăzută cu multe buzunare secrete, umplute cu tot felul de obiecte din recuzita unui iluzionist. Tocmai în-

chidea ușa după el, când auzi explozia trabucului pe care i-l dăduse lui O'Meara.

Fiindcă-și terminase prea repede toaleta, intră în tri-poul *Elyseumului*, unde intenționa să-și petreacă timpul rămas liber. La ora aceea de dimineață, localul era aproape gol. Crupierul palid care ștergea mușamaua ruletei îl salută cu respect. Era din Charleston, și fiindcă își amintea cu atîta dragoste de bătrînul Sud, Horace trăn-cănea adesea cu el. În plus, prepara un *mintjulep* extraordinar. Horace îi ceru și acum un pahar din această bău-tură fără rival și peste o clipă sorbea din alcoolul răcit cu gheață și condimentat cu frunzulite de mentă. Începu apoi o pasiență. Curînd, o combinație ceva mai compli-cată îl prinse în așa măsură, încît uită de cele ce se petre-ceau în jurul său. Cînd ridică mai apoi capul, ca să bea o înghițitură, văzu, peste marginea paharului, că un bār-bat se așezase în fața lui. Bărbatul îl privea țintă. Era Joe Limonadă.

Gheața clinchete în pahar, așa de tare îi tremura lui Horace mîna. Dar în clipa cînd puse paharul pe masă, simți sub mîneacă, la încheietura mîinii, răceala metalică a Derringer-ului. Asta îl mai liniști.

— Pasiențele sînt cam plictisitoare, domnule Green-wood. Ce-ar fi să jucăm un pocher ?

Zicînd acestea, Limonadă puse pe masă strașnicul lui pistol cu șase gloanțe. Horace păli ușor. Simți cum, pentru prima oară în viață, îl lasă nervii.

— În condițiile astea nu te pot refuza, pistolarule ! spuse, schițînd un zîmbet. După care privirea îi alunecă pe Smith & Wesson-ul prevestitor de rele. Numai că nu știu dacă așa joacă un gentleman !

— Probabil vrei să spui că nu așa joacă un gentle-man cu alt gentleman, nu ? spuse Joe, grav. Sînt de aceeași părere ; numai că, dacă gentlemanul joacă cu un ticălos, e o măsură foarte necesară !

Horace își mușcă buzele. Auzea cum crește în spatele lui mulțimea curiosilor. În spatele lui Joe însă nu putea crește nici o mulțime, căci precautul pistolar se așezase astfel, încît avea întreaga sală în față și perețele în spate. Amestecă deci cărțile, privindu-l fix pe Greenwood.

— Grimpo e mort — rosti încet. Toți sînt morți !

Un tremur înfioră chipul jucătorului. Se prefăcu însă că nici n-a auzit ultimele cuvinte.

— Care-i miza ta, pistolarul ? întrebă răgușit.

— Eu nu pun nici o miză, în schimb tu îți joci viața !

Această frază făcu fărîme masca liniștii lui Horace. Sări în sus, palid ca moartea, urmărit de gura pistolului Smith & Wesson, atîntit asupra lui cu iuteala fulgerului.

— N-ai dreptul să mă omori ! strigă disperat.

— Ești proscris în cinci state !

— Dar ăsta-i al șaselea !

— Prostii ! Dacă pierzi, te conduc fără prea multă vorbă într-unul din ele ! Acum însă, așează-te frumușel ! Ține cinci cărți. Apropo, fără cacialmale ! Cartea mai mare cîștigă !

Horace se lăsă greu pe scaun. Își luă cărțile și le filă cu obișnuita mișcare de profesionist ; și în clipa aceea își dădu seama că toate îl părăsiseră : norocul, calmul și simțul umorului. Îl cuprinse o furie turbată împotriva acestui amestec idiot de cărți mici și figuri incomplete, dintre care mutra cea mai tîmpită o avea dama de treflă. Mai ceru trei cărți, dar nu obținu nici în felul acesta nimic, absolut nimic. Chipul îi rămăsese, ce-i drept, nemișcat, în schimb gîndurile bîzîiau în capul lui ca un roi de gărgăuni împrăștiati în grabă.

„Nu-i nimic de făcut — se gîndi el — trebuie să trișez cu orice preț. Numai de nu mi-ar mai tremura așa mîna ! Fir-ar să fie, mă lasă nervii chiar în momentul decisiv ! Da, cred că în pulpana din stînga găsesc cartea care-mi trebuie !“

Prefăcîndu-se că-și caută batista, băgă cu îndemînare mîna în locul menționat. Numai că, în clipa aceea, sistemul lui nervos semăna cu o pînză de păianjen ruptă de vifor. Așa se făcu că uită cu desăvîrșire ce avea în buzunar. Rezultatul fu cît se poate de ciudat. Sperînd să scoată din pulpana amintită mai sus asul de cupă, trase de urechi un iepure alb de casă ; incursiunea în pulpana din dreapta se sfîrși și mai prost ; de acolo își luă zborul o turturea albă ca zăpada, în timp ce în mîna lui Horace se deschise un uriaș buchet de flori de hîrtie. Într-o clipă, Greenwood fu înconjurat de un număr de animale mici care adulmecau și gungureau, de fleacuri de hîrtie, bile și alte recuzite indispensabile oricărui scamator. Și în momentul acela, mintea lui Horace fu străfulgerată ca de o lumină salvatoare de o idee simplă, și poate tocmai de aceea atît de bună. Își aminti că reverul hainei lui

ascunde, într-o floare de celuloid prinsă la butonieră, un pulverizator miniatural plin cu parfum. Ajunge să-l atingi ca să stîrnești un jet puternic. Nu șovăi nici o clipă. Degetul lui se apropie încet de zona salvatoare și atunci simți cum gîndurile, ce se învîrtejeau pînă atunci ca niște păsări speriate, se așază pe ramurile chibzuinței. Degetul arătător apăsă ușor pe rozetă. Apoi ceva mai tare. Acum...

Un jet puternic de lichid lipicios îl orbi pe Joe, în timp ce Derringer-ul, părăsind în grabă mîneca jucătorului, aruncă dintr-un foc Smith & Wesson-ul de pe masă. Ținta următorului foc era nobila frunte a pistolarului. O dată cu el însă, din dreptul celei mai apropiate ferestre, bubui o împușcătură de care nici Joe, zău, n-ar fi putut să se rușineze. Cartușul nimeri în plin glonțul tras de Greenwood, glonț ce se îndrepta cu viteza fulgerului spre creierul lui Limonadă ; devie astfel proiectilul de pe traiectoria trasată, făcîndu-l absolut inofensiv. Al doilea glonț al necunoscutului străbătu apoi cu un șuierat răutăcios capul cartoforului. Fruntea străpunsă căzu greu pe masă.

Deci Horace Jouett Greenwood din Tennessee e mort... Milostivească-se Domnul de sufletul lui, care, la urma urmelor, nu era atît de negru cum vi s-a părut poate cîteodată. Și dumneavoastră ați cunoscut desigur ticăloși incomparabil mai răi, care, în plus, nu te fermecau cu eleganța lor delicată și cu gesturile cavalierești de care acest mișel fercheș nu ducea lipsă. De altminteri, trebuia să fie atît de rău, fiindcă i-o poruncise autorul.

Spuneți-mi și mie, cum ar mai fi ieșit în evidență calitățile lui Joe Limonadă, dacă nu s-ar fi proiectat pe faptele negre ca tușul ale lui Horace ? Dar destul cu considerentele necrologice. Înapoi la firul roșu al acțiunii !

Așadar, băltoaca de sînge se lătea cu încetul, în timp ce Joe, privind trupul neînsuflețit, șoptea emoționat :

— Bill, ești răzbunat ! Deodată își dădu seama că, de fapt, nu fusese el acela care-și răzbunase prietenul. Și atunci se uită spre fereastră.

Fumul împușcăturilor se destrăma încet. Prin ceața lui rărită, pistolarul nostru zări un bărbat uriaș, îmbrăcat cu grijă, care, scuturîndu-și pletele castanii ce-i cădeau pe umeri, sufla fumul cu miros înțepător. Acum bărbatul acela îl privi cu o privire limpede și Joe își aminti de cuvintele pe care Wild Bill Hickok i le spusese cîndva :

— Atunci cînd ai să fii la ananghie, cînd ai să te-aștepți cel mai puțin, James Hickok va veni să-și plătească datoria cu aceeași monedă !

Neslăbindu-l pe Wild Bill din ochi, Joe se ridică și se apropie de fereastră. Pe vîrfurile nasului îi strălucea o picătură din parfumul lui Horace. Căzu în clipa cînd Joe, cu un gest nespus de solemn, scutură dreapta salvatorului.

— Mulțumesc, domnule Hickok ! rosti cu un glas în care se putea citi o emoție bărbătească.

De altfel, nimeni nu se mira. Era într-adevăr o scenă mișcătoare, un adevărat tablou vibrant, în timp ce o umezeală trădătoare perla și ochii celor mai nesimțitori uci-gași, ca să nu mai vorbim de cei mai puțin nesimțitori.

Din păcate, zetzarul Fuzzy Tree strică totul. Alerga pe stradă și striga ca din gură de șarpe :

— Oameni buni, ajutor, oameni buni ! Heck-Mîna-iute ne transformă tipografia în depozit de lemne de foc ! Și se uita atît de șasiu, încît toți întorceau privirea, de parcă le-ar fi arătat capul Meduzei.

Joe însă nu ținu seama de defectul lui la ochi. Dintr-un salt spectaculos trecu dincolo de fereastră și, apucîndu-l pe Hickok pe după umeri, strigă :

— Dacă vrei să cureți chiar azi acest oraș de niște tîlhari clasa întîi, vino cu mine !

Wild Bill Hickok încuviință, entuziasmat...

Fiindcă evenimentele ce urmau s-au precipitat, să renunțăm la figurile de stil, lăsînd doar scheletul gol al faptelor.

În clipa cînd Horace, necunoscînd încă viitorul trist care-l aștepta, sorbea prima înghițitură rece de *mint-julep*, O'Meara, însoțit de Heck-Mîna-iute și de doi tovarăși de-ai lui, pătrundea în casa dărăpănată a lui O'Connor. Exact cu două minute mai tîrziu se auziră două împușcături. După aceea domnul O'Meara explicase șerifului, șerifului „său“, cum s-au petrecut lucrurile. Pe scurt, venise la O'Connor și îi oferise pentru șandramaua lui un preț fabulos. Încăpățînatul irlandez răsplătise însă această mărinoasă propunere într-un chip cît se poate de urît. Luase pușca și o îndreptase spre O'Meara. Charlie Zurta nu fusese de acord cu această intenție și-l omorîse pe O'Connor. Așa suna depoziția lui O'Meara și a însoțitorilor

lui, și șeriful, bineînțeles, îi dădu crezare. Evident, mai târziu s-a văzut că bietul bătrîn fusese ucis cu cinism.

Imediat după ce depusese mărturie, O'Meara se întoarse la birou, în timp ce ucigașii, bine instruiți de el, îl vizitau pe domnul Zacharias Breakenridge, care tocmai rămăsese singur în tipografie, fiindcă Fuzzy curăța cartofi la bucătărie. Winnifred se dusesse la domnișoara Cas-hell ca să încerce un corset nou. Așadar, Heck se apropie de ziarist și îl luă prin surprindere, întrebându-l dacă se consideră Șarpe cu clopoței. Nu așteptă răspunsul și-i propuse să-l învețe dansul șerpilor cu clopoței. Dar nu așteptă să vadă dacă propunerea lui va fi primită sau nu și începu să tragă sub picioarele respectabilului ziarist, lucru care îl sili pe bătrînul domn să țopăie tare caraghios, ca la un dans de sălbatici. Între timp, Alf Schneider spărgea case-tele cu o secure pe care o luase cu el. Fuzzy aruncă o privire și o luă imediat la sănătoasa. De altfel, făcu bine.

Cînd Wild Bill și Joe Limonadă ajunseră la locul prăpădului, Charlie Zurta tocmai se pregătea să spargă presa, iar pe tatăl domnișoarei Winnifred îl părăseau ultimele puteri. Hickok, fără un cuvînt, lichidă din cîteva focuri de maestru acest bre-lan de tîlhari. După care ceru ziaris-tului să-i dea un pic de terebentină, căci își murdărise pantalonii de culoare deschisă cu cerneală tipografică. Avea atîta grijă de aspectul lui exterior, că seara nici nu participă la ceremonia interesantă și veselă, care însă strică în bună măsură hainele participanților. Căci cetă-țenii cu chef îi unseseră pe Syringo și pe Dara Shikoh cu smoală, îi tăvăliseră prin pene, îi așezaseră călare pe doi catîri, cu fața spre coada patrupedelor, și în felul acesta rușinos îi izgoniseră din oraș. Pe O'Meara însă îl băgaseră la închisoare. Mai târziu l-au osîndit la mulți ani de temniță.

După cum vedeți, răul și-a primit răsplata binemeri-tată, după cum se cuvine. Dar binele ?

În seara zilei cînd fuseseră omorîți Horace Greenwood, O'Connor, Heck și ceilalți, Joe ședea pe veranda căsuței lui Breakenridge, strîngînd gingaș mijlocul viitoareii lui soții, cu care se logodise cu jumătate de oră în urmă, în cadrul unei cine intime. La această ceremonie participaseră nu-mai tatăl fetei, colonelul Hickok și zetarul Fuzzy, al cărui strabism, sincer vorbind, îi stricase lui Wild Bill bucuria pricinuită de bucatele excelente și de societatea veselă.

În cele din urmă însă, pistolarul se obișnuie într-atît, că începu să se uite și el cruciș. În timp ce fericiții logodnici dispăreau în noaptea călduță, Hickok îi făcu pe ziarist și pe zețar să rîdă cu poftă, povestind insuccesele pe care le suferise pe scena teatrului ambulant al lui Buntline.

În ce-i privește pe cei doi de afară : era întuneric beznă și vă dați seama că nu-și pierdură timpul de pomă. Buzele avide mai-mai să se contopească în sărutul de rigoare, cînd Joe ridică brusc capul ; mîna lui bîjbîi o clipă în întuneric, de parcă ar fi căutat ceva. Și găsi ! Domnișoarei Winnifred îi trebui o clipă ca să recunoască obiectul pe care Joe îl ținea în mîna dreaptă ridicată. Îi trebui o clipă ca să recunoască sticla burtoasă, atît de binecunoscută ei.

— Cel puțin una pe zi ! răsună în noapte glasul viril, nespus de drag...

După care se auzi doar un gîlgîit uniform, intens...

EPILOG

Cartea ia sfîrșit în acest punct, căci dacă ar fi să privim mai departe destinul eroului nostru din unghiul amatorilor de aventuri, am observa că, prin moartea lui Greenwood, linia vieții lui și-a atins apogeul. A mai trăit ani mulți în Cowtown, alături de iubita lui soție, ocupînd, evident, cu succes, funcția de șerif și făcînd inofensive duzini după duzini de mișei vicleni. Numai că în ziua cînd împlinea cincizeci de ani, a suferit un mic accident. Firma Kolakoka & Cie, producătoare de băuturi nealcoolice din fructe, s-a hotărît să sărbătorească semicentenarul propagatorului ei atît de dezinteresat și l-a poftit, ca oaspete de onoare, să viziteze instalațiile fabricii și să ia cunoștință de producerea delicatesei favorite. Ei bine, în decursul acestei excursii, Joe dispăru și cele mai asidue cercetări se soldară cu un eșec total. Abia mai tîrziu, cînd, la îmbuteliere, un ceas, o verighetă și niște cataramă de bretele refuzară să treacă prin gîtul sticlelor, aceste obiecte fură predate organelor în drept și factorii competenți le recunoscură ca aparținînd lui Limonadă. Și cum eroul nostru fusese văzut pentru ultima oară lîngă o cadă mare cu băutură fierbînd în clocote, putem considera că Joe a căzut în limonadă și că a fost fiert în ea. Ce moarte dulce ! Eroul nostru s-a contopit, în

adevăratul înțeles al cuvîntului, cu ceea ce iubea nespus de mult. Zău că nu-și putea dori un sfîrșit mai frumos. Să adăugăm, spre cîntea firmei Kolakoka & Cie, că aceasta a livrat cu cea mai mare amabilitate, (gratuit), îndureratilor urmași, o damigeană mare, plină cu limonadă din cada suspectă, care apoi a fost pios îngropată în cimitirul din Cowtown. Acolo odihnește pînă azi, clipocind ușor, iubitul nostru Joe.

Odihnească-i-se în pace rămășițele lichide !

NOTA AUTORULUI

Articolele domnilor A. W. Boleslawski și P. G. Foster, publicate în „Steaua” din Powderville din 27 octombrie 1912 și în „Curierul de dimineață” din Silverstone din 3 aprilie 1922 formulează fără rușine o bănuială nemaiauzită, desemnîndu-l pe Joe drept agent plătit al firmei Kolakoka & Cie. Aceste născociri perfide ale unor gazete-revolver trebuie puse la stîlpul infamiei ca niște pamflete calomniatoare, fără preț, chiar dacă se sprijină pe argumente destul de serioase, lucru pe care autorul îl recunoaște, imparțial.

CUPRINS .

Tinere, du-te în Vest !	5
Horace nu se poate plînge	21
Trandafirul din Chicago	37
Cineva comandă o limonadă	54
Voluptatea și chinurile dragostei	72
Situația se clarifică	93
Povestiri din Tombstone	106
Cînd <i>Țar</i> și <i>teslar</i> răsună lin	140
Întîmplările unui oraș	151
Prelegere despre Șerpii cu clopoței	170
Un final zguduitor	183
<i>EPILOG</i>	205

Lector : ALEXANDRINA ȚIMPĂU
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

*Bun de tipar 12.VII.1975. Apărut 1975. Comanda
nr. 370. Tiraj : 53 500 broșate. Coli de tipar : 13.*

Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”
București — Piața Scînteii nr. 1,
Republica Socialistă România
Comanda nr. 50 210